

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

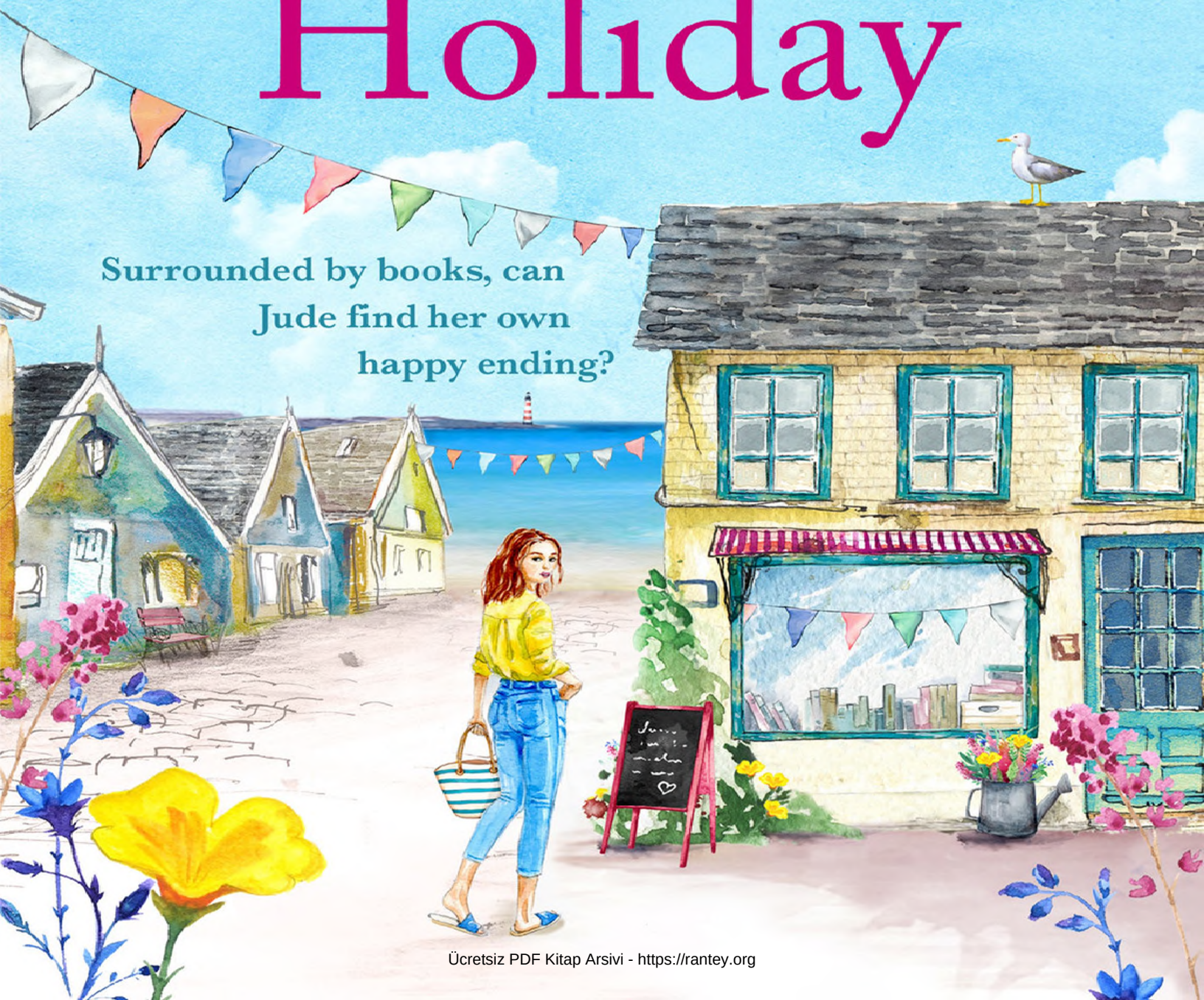
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KILEY DUNBAR

The Borrow a Bookshop Holiday

Surrounded by books, can
Jude find her own
happy ending?





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Kitapçıdan Ödünç Alma Tatili

Kiley Dunbar

hera

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Bu kitap hikaye anlatıcılarının, kitapçıların ve kitapseverlerin bir
kutlamasıdır ve onu siz harika okuyucularıma ithaf
ediyorum.*

Sevgiler, Kiley x

OceanofPDF.com

Reklam Yeni Bir Tatil Fikri

Borrow-A-Bookshop sizi tarihi bir Devonshire liman köyünde kendi kitapçınızı işletme hayallerinizi gerçekleştirmeye davet ediyor... hem de iki haftalığına.

Günlerinizi kendi büyüleyici kitapçınızda müşterilerinizle kitaplar hakkında konuşarak ve rahat kafe köşesinde lezzetli kremalı çaylar servis ederek geçirin. Her zaman yardım eli uzatmaya hazır olan harika gönüllülerimizi (hepsi yerel halktan) tanıyın.

Dükkânı kapattıktan sonra spiral merdivenlerden iki yataklı dairenize çıkın ve Atlantik manzarasını seyretmek üzere yerleşin. Tatiliniz sona erdiğinde, anahtarları bir sonraki tatilciye - kitapçıya teslim edin.

Rezervasyonunuzu erkenden talep edin. Şu anda on dokuz aylık bir bekleme listesi bulunmaktadır.

Tesis bünyesinde küçük, tam donanımlı özel mutfak ve duş odası. Tüm dükkân ve kafe gelirleri Borrow-A-Bookshop Community Charity tarafından muhafaza edilmektedir.

Borrow-A-Bookshop, Up-along, Clove Lore, Devon adresine yazılı olarak başvurunuz.

14 gün için kiralama başına £380 ücret.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

"Büyükanneimin bana ihtiyacı var, üzgünüm," diyorum, göz teması kurmadan çünkü bunu daha önce binlerce kez söylediğimi biliyorum ve insanlara karşı biraz zayıf kalıyor.

"Gerçekten bu gece dışarı çıkmayacak mısın? Daniel son derece şık, kalın güneş gözlüklerinin sarı camlarının arkasından bana kuşkuyla bakıyor. 'Sadece bir kez mezun oluyorsun. Şafak sökene kadar şampanya içmeliyiz.

"Burada bol miktarda şampanya var" diyorum, güneşli avluda ellerinde şampanya dolu tepsiler tutan garsonları işaret ederek. Etrafımızda aileler kadehlerini kaldırıyor ve mezun olan sevdiklerini onaylıyorlar. Ama ben onları görmüyorum; aile grupları arasındaki boşlukları tarıyorum.

"Mack'i mi arıyorsun? Daniel beni dürtüklüyor ve sesindeki dehşet belirtisini görmezden geliyorum. Yoldan geçen bir garsonu durdurup iki uzun flüt alıyor ve birini elime tutuşturuyor.

"Sanırım birazdan burada olur.

Daniel'in işaret ettiği sessizlikten yararlanarak şampanyamı yudumluyorum ve kendi gruplarında dolaşan, birbirlerinin mezuniyet töreni kitapçıklarını imzalayan ve grup özçekimleri için poz veren sınıf arkadaşlarım kadar mutlu görünmek için iyi bir performans sergiliyorum.

Sadece birkaç dakika önce hepimiz üniversitenin gösterişli oditoryumundan çıkıp Temmuz ayının ısıltısına doğru ilerledik. En yakın arkadaşımın orada olup her şeye tanıklık etmesini istememe rağmen Daniel bilet alamamıştı - biletler mezun başına üç misafirle sınırlıydı - bu yüzden beni dışarıda bekliyordu, takım elbisesinin içinde her zamanki gibi siyah saçlarını güzelce taramış, çok yakışıklı görünüyordu. Hepimiz dışarı çıktığımızda kapının yanında duruyordu, elinde çiçekler vardı - kırmızı güller çünkü bir romandan romantik bir jesti andıran her şeyi ne kadar takdir ettiğimi biliyor.

Annem ve babam çimenlerin üzerinden bize doğru geliyorlardı. Törenden en son onlar ayrılmıştı ve büyükanneimin eski tekerlekli sandalyesinin ayaklıklarıyla her zamanki gibi boğuştuklarını biliyorum. Büyükanne her zamanki gibi göz alıcı bir şekilde bize doğru geliyor, el sallıyor ama bize ulaşmadan önce dikkatinin dağıldığını görüyorum.

"Bir saniye bekle, Roni," diye anneme talimat verdiğini duyuyorum. Bastonuyla Pimm's masasını ve üzerindeki 'free bar' yazısını işaret ediyor ve annemin onu o yöne doğru yönlendirmesini izliyorum.

Babam yaklaşırken çok gururlu görünüyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. İlgi odağı olmak çok garip. Sarılmadan önce büyük fotoğraf makinesiyle benim ve Daniel'ın fotoğraflarını çekiyor ve kafamdaki harç tahtasını deviriyor.

'Aferin, Jude! Başardın! Benim zeki kızım.'

"Teşekkürler," diye gülümsüyorum, gurur duyduğu için gurur duyuyorum. Olamaz, yine gözyaşlarının eşiğinde. Çok yufka yürekli biri; sanırım bu huyumu ondan alıyorum. Daniel fark ediyor ve hepimizi kurtarmak için araya giriyor.

'Sizce de bu gece şehirde bir kutlama yapmamız gerekmiyor mu Bay Crawley? Bunca işten sonra çılgın bir geceyi hak ediyor.'

"Onu durduran bir şey yok," diyor babam, başını bana doğru eğerek. "Siz gençlerin ara sıra dışarıda bir geceye ihtiyacı var.

Genç mi? Bugün kendimi genç hissettiğim son şey. Aslında, vaktinden önce yaşlı hissetmek istiyorsanız size iki yol öneriyorum. Birincisi: Kendinizi sevgili büyükannenize evde bakıcı olmaya adayın. Günlerinizi onun için gişelere gidip gelerek ve mısır yara bantlarını tekrar yapıştırarak geçirin ve kendinizi ne kadar genç hissettiğinizi görün. İkincisi: Yirmili yaşlarınızın ortalarında yarı zamanlı bir programa kaydolun, böylece otuzuncu yaş gününüze yaklaşırken yirmi bir yaşındakilerle birlikte mezun olursunuz.

Bir Edinburgh üniversitesinin Borders kampüsünde yarı zamanlı bir yer bulacak kadar şanslıydım, bu yüzden dersler harikaydı ve büyükannemden ve fırından sadece yirmi dakikalık bir otobüs yolculuğu mesafesindeydi.

Sınıf arkadaşlarımdan bana çocuğum olup olmadığını (yok) ya da Öğrenci Birliği barındaki gecelerine katılmak isteyip istemediğimi (istiyordum ama hiç gitmedim) sormalarından daha 'olgun' hissetmemiştim. Yine de çok tatlıydılar ve 'Sorun değil, kocanı da getirebilirsin' gibi şeyler söylerlerdi, tamamen ebeveynleri gibi (muhtemelen benden o kadar da yaşlı olmayan) düzgün, evli bir yetişkin olmamı bekliyorlardı ve aslında büyük bir gün geçirme fikri 'ödüllü tombala ve pastırmalı börek perşembeleri' olan ve Büyükanne ve kabadayı arkadaşlarıyla Yaşlılar Kulübü'ne giden sürekli bir üniversite öğrencisi değillerdi. "Gördün mü, bizi hiçbir şey durduramaz,"

diyor Daniel ve barın yanındaki Büyükanne'ye başıyla selam veriyor.

'Büyükanne'nin sana o kadar da ihtiyacı varmış gibi görünmüyor.
an.'

Can sıkıcı bir şekilde haklı. Annem büyükannemi bıraktı ve bize doğru geliyor. Büyükannemin barın yanındaki üniversite spor koçlarından biriyle sohbet edişini izliyorum. Bir elinde sigarasını sallıyor, diğeriyle de Pimm's içiyor. Ona hak veriyorum, koç adam kahkahalarla gülüyor. Şimdi de ona sigara teklif ediyor. Bu gidişle hepimizi dışarı attıracak.

Büyükannem de böyledir; herkesle iyi geçinir ve partileri sever. Benim gibi değil. Daniel bunun alışkanlıktan başka bir şey olmadığını söylüyor - benim rahatlık alanıma olan sevgim - ve gerçekten istesem bundan kurtulabilirim ve bu iyi niyetli, bunu biliyorum, ama gençken evde bakım sorumluluklarıyla sıkışıp kalan o değildi. Diğer tüm sınıf arkadaşlarım gibi o da kendi hayat yolunu çizmekte özgürdü.

Bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum ama güvende ve rahat olduğunuzda, ufukta hiçbir değişim veya kaçış belirtisi olmadan hayata devam ettiğinizde kendinizi kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Fırsatların elinizden kayıp gitmesine izin vermek yeni normaliniz haline geliyor ve bir süre sonra bunun farkına bile varmıyorsunuz, ta ki kendi yaşıtınız olan herkes aniden kaçıyor ve sizi geride bırakarak mükemmelleşiyor gibi görüne kadar.

Her neyse, şimdiden burada ne kadar kalmam gerektiğini düşünüyorum, sonra bu pelerin ve kukuletadan kurtulup babamın minibüsüne atlayıp eve dönebilir ve *Persuasion*'u yeniden okumaya başlayabilirim.

Jane Austen hayatımın en büyük aşklarından biri - fırınımızın buzlu Kopenhag dilimleri, pijamalarım ve tabii ki Mack ile birlikte. Yaşlı Anne Elliot'ın, Yüzbaşı Wentworth'un fevri Louisa Musgrove'a ağzının suyunu akıttığını düşündüğü ve Louisa'nın onu etkilemek için kendini Lyme Regis'teki Cobb'dan aşağı atıp beynini dağıtmak üzere olduğu o güzel kısımda bırakmıştım...

Annem evde Austen okuma hayallerimi yarıda kesiyor. "Aferin tatlım," diyor ve birdenbire yanağıma bir öpücük konduruyor. Babam yine fotoğraf makinesini yüzüne götürmüş ve her şeyi kaydetmek için tıklamaya devam ediyor.

"Peynir de," diye sesleniyor.

İşte o zaman onları görüyorum, babamın omzunun üzerinden, Mack ve kadın - aslında ben ona kız derdim - o kadar yakın yürüyorlar ki sanki babam onu çekiyormuş gibi görünüyor. Salonun arka tarafına doğru ilerliyorlar ve eminim kadın başını nazlı nazlı eğip saçlarını parmaklarının arasında döndürüyor. Kıkırdaması ta avlunun öbür ucundan bana kadar ulaşıyor ve bir anda onları takip ettiğimi, mutlu kalabalığın arasından hızla ilerlediğimi fark ediyorum, Daniel'in sesi arkamda çınlıyor, uyarıcı ve ciddi.

Jude? Jude. Yapma! Sadece, lütfen burada kal...'

Her nasılsa, onların ardından sessizce yürürken, daracık hayatımın daha da incelmek üzere olduğunu biliyorum. Bu köşeyi döndüğümde göreceğim her şeyin canımı yakacağını biliyorum.

Hala kıkırdıyor ve bekle... Mack de mi katılıyor?

Ve mezuniyet günümde, nihayet oyunumun zirvesine ulaştığımda. Oysa daha bir saat önce gurur ve başarı ışıltıları saçıyordum.

Nefesimi tutarak ve beni bekleyen manzaradan korkarak köşeyi dönüp onlarla yüzleşmeye hazırlanırken, oditoryumun içindeki kanatlarda beklediğim zamanı düşünüyorum ve Büyük An'ım olan şey bu yeni ışıktaki daha hüznü, biraz da acınası bir görünüm almaya başlıyor.

Bir saat önce

Sırada ben varım. İşte bu kadar! O mezuniyet sahnesinde bir kuğu gibi süzüleceğim. Kalbim güm güm atıyor çünkü hayatımda ilk kez ilgi odağı olmak üzereyim; binlerce göz üzerimde olacak ve herkes adımı duyacak ama buna hazırlanmak için altı yılım vardı ve bunu yapıyorum.

"Jude Crawley," diye sesleniyor Sanat Dekanı hoparlörlerden ve ben merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kesinlikle büyük, gururlu hıçkırıklarla savaşıyorum. "İngiliz Edebiyatı Lisans Diploması.

Annemle babamın sıralarından bana bağırdıklarını duyabiliyorum ama etrafıma bakmaya cesaret edemiyorum ve büyükannemle göz göze gelirim tamamen dağılacığımı biliyorum.

Şansölye kırmızı bir kurdeleye sarılmış sertifikamı uzatıyor ve benim tek yapmam gereken ona başımı sallamak, sertifikayı almak ve bu topuklularla tökezlememek.

"Jude Crawley de Şansölye'nin akademik başarı ödülünü kabul ediyor," diye gürliyor Dekan ve annemle babam bir kez daha ıslık çalma ve bağırma krizine giriyor.

Selam veriyorum ve bana gerçek bir ödül veriyor, üzerinde adımın yazılı olduğu bir Perspex yıldız. Bu *tıpkı* çocukluğumda okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri olan *Anne of Green Gables*'daki o bölüme benziyor ve ben Anne Shirley'yim, on dokuzuncu yüzyıl önyargılarına rağmen sonunda lisans diplomasını alıyor, sadece önünde bir öğretmenlik kariyeri var ve lanet olası bir pelerin ve başlık gömleğini yukarı çekip onu yarı boğduğu için göbek deliği görünmüyor.

Yine de bunun bir önemi yok, çünkü bu *benim* anım ve gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Onca çalışma, altı yıl ve sonunda burada.

Mack'in sahne ekibinin arasında oturduğu yere bakmamaya çalışıyorum, burada Felsefe Başkanı olarak resmi sıfatıyla bulunuyor: Doktor Rupert Mackenzie-Aubyn - gizli erkek arkadaşım Mack olarak da bilinir.

"Gizli erkek arkadaş" deyince kulağa gayrimeşru bir şeymiş gibi geliyor. Aslında öyle değil. Biz sadece bir sırız çünkü o profesör olma yolunda ilerliyor ve Mack bana öğrenci-personel ilişkilerinin farklı bölümlerde olduğunuzda ve söz konusu öğrenci olgun bir öğrenci olduğunda *kesinlikle* kurallara aykırı olmadığını garanti etse de, tam olarak teşvik edilmiyor.

Şansölye'nin kağıttan elini sıkıyorum. Başarımdan dolayı beni kutluyor ve benim de fısıltıyla, hafif sümüklü bir 'teşekkür ederim'den başka söyleyecek sözüm yok.

Tepkisini görmek ve kahverengi kravatlı takım elbisesi ve onu tüm zamanların en sevdiğim şairlerinden biri olan William Butler Yeats'e benzeten küçük yuvarlak gözlükleriyle seçkin ve baykuş gibi görünen Mack'e bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bana bakmıyor. Aslında aşağıya bakıyor... telefonu mu o? Kimse kendi kasığına öyle gülümsemez, hele de Şansölye bir metre ötedeyken, o halde mesajlaşıyor olmalı.

Sakin davranmanın bir yolu da bu. Son sekiz ay boyunca birçok akşamı, başımı kucağına koyup parmaklarını çilek sarısı saçlarımda gezdirirken onu Camus ve Machiavelli okuyarak dinlediğimi -ve pek bir şey anlamadığımı- kimse bilmeyecekti.

Bir keresinde, en başta, yüzümdeki çilleri tek tek saydığını ve her birini öptüğünü hatırlıyorum ve o günden sonra çillerimden nefret etmeyi bırakmıştım. Bu, ilk tanışmamızdan sadece birkaç hafta sonraydı, kütüphane rafları arasında bana ilk yaklaştığında ve biraz flörtöz sohbetten sonra, istersem evdeki kitap raflarını inceleyebileceğimi söylemişti. Kızarmıştım ve uzun uzun konuşmuştuk ve kampüs dışında bir bara gidebilmek için bir dersi kaçırmıştım.

Alkışlamıyor bile.

Sahneden, merdivenlerde biraz sallanarak, parşömenimi ve yıldız ödülümü kucaklayarak ve dürüst olmak gerekirse biraz sönük hissederek ayrılıyorum.

Yine de bundan sonra her şeyin farklı olacağını biliyorum. Artık mezun olduğum için gizlilik kalmayacak ve Mack'i kampüste ziyaret edebilir ve ofisine gizlice girmek yerine ona öğle yemeğini açıkça getirebilirim.

Platon'u yorumlama konusunda tavsiye arayan bir felsefe öğrencisi olmak.

Ama şu var ki, bu gizliliğin *bugün* sona ereceğini ve sahneden bana sırtarak bakıp çılgınca alkışlayacağını ummuştum - aslında hayal etmiştim. Belki de gözleri buğulanacak, artık açıkta olduğumuz için gurur duyacak ve rahatlayacaktı.

Tıklım tıklım dolu salonda kendi sırama doğru ilerlerken bunları düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum ve en güzel elbisesi, küçük pembe ceket ve ona uygun şapkasıyla minik ve sevimli Büyükanne'nin Murray Mint'ini emdiğini, gözlerini sahnedeki Mack'e diktiğini görüyorum.

Annem ve babam fark etmemiş gibi görünüyorlar. Büyükanne gibi onlar da henüz onunla tanışmadılar, bu yüzden onlara gösterdiğim üniversite web sitesindeki resminden onu tanıyamayabilirler. Büyükanne'nin fil gibi bir hafızası var, bu yüzden onun kim olduğunu bildiğini biliyorum.

Annem ve babam ben yanlarından geçerken gözlerini silip kokluyor ve başparmaklarıyla beni işaret ediyor. Ödülümü görmeleri için havaya kaldırıyorum ve babam fotoğrafımı çekiyor. Kabul mektubumu aldığım günden beri onları hiç bu kadar gururlu görmemişim. Bunun dışında aslında gurur duyacakları bir şey yaptığımı sanmıyorum.

Uzun çalışma günlerinin sonunda aile fırınına temizlemeye yardım ettiğim için minnettar olduklarını biliyorum ve bana her zaman büyükanne'nin bakıcısı olmasaydım nasıl kaybolacaklarını anlatıyorlar. Bunun sorun olmadığını, bu konuda kendilerini suçlu hissetmelerini asla istemediğimi ve onlara bir kez daha aile olduğumuzu, ne olursa olsun birbirimize bağlı olduğumuzu söylüyorum ama benim için ne kadar endişelendiklerini biliyorum. En büyük tutkumun her zaman üniversitede İngilizce okumak olduğunu biliyorlardı ve beni bunu denemeye teşvik eden de onlardı. Bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyorlar - şimdiye kadar yaptığım ilk kişisel gelişim, sadece kendim için yaptığım bir şey. İlk etapta bunu yapmamın ne kadar kararlılık ve cesaret gerektirdiğini gördüler, ama yaptım - çoğundan birkaç yıl sonra, kabul edildi, ama derecem her saniyesinden zevk aldım. Pek çok açıdan bu benim gerçek dünyaya yaptığım ilk ve tek gezi oldu.

Tekrar yerimi buldum. Rektör diploma sertifikalarını dağıtmayı bitirmiş ve bunun biz mezunlar için 'sadece bir başlangıç' olduğuna dair bir konuşma yapıyor. Yine de benimle konuşuyormuş gibi hissetmiyorum. Bu aslında benim maceramın sonu. Artık kanatlarımı gerdim ve İngilizceye olan aşkımın - hayır, *takıntımın* - kaşıntısını giderdim.

Edebiyata dönecek olursam, her şey eskisi gibi olacak ve açıkçası bu benim için sorun değil.

Büyükanneme bakmaya, ona eşlik etmeye, yemeklerini yapmaya ve ona kitap okumaya devam edeceğim. Annem ve babam her gün saat üçten üçe kadar alt kattaki fırında çalışmaya devam edecekler. Ben de çoğu öğleden sonra yaptığım gibi gidip evi temizleyeceğim - evdeki geçimimi sağlayacağım - ve sonra hepimiz akşamları televizyonun karşısına geçeceğiz; annemle babam yorgunluktan bitkin düşmüş ve yedi buçukta yatmaya hazır olacaklar ve büyükannem de internette tombala oynayacak. Ancak şimdi, geceleri ders çalışmak ya da saat dokuzda Mack's'e gizlice gitmek yerine, ufukta daha romantik randevular olabilir. Ya da *herhangi bir* randevu. Mack ve ben henüz birlikte hiç insan içine çıkmadık.

Bu kışın karlı yürüyüşlerde sokak lambalarının altında öpüşmek ya da sinema kuyruğunda el ele tutuşup tuzlu mu yoksa tatlı patlamış mısır mı sipariş etmemiz gerektiği konusunda tartışıyormuş gibi yapmak gibi güzel olasılıklara iç geçirmemeye çalışıyorum ve o da benim istediğimi yapmama izin verecek çünkü sinema atıştırmalıkları için tek seçenek tuzludur ve bizi gören herkesi tüm zamanların en yıldız gözlü çifti olduğumuz yanılgısına düşürecek şekilde gülerek birbirimize bakacağız.

Sonra tatiller olacak - ya da daha büyük olasılıkla çalınmış hafta sonları, ancak Mack'in üniversitede tüm saatler boyunca çalışması ve büyükannemin günün her saatinde ilaç tedavisine devam etmesi ve Mack ile kokteyller, spa uygulamaları ve süslü yemekler için bir çiftler tatil beldesine kaçarsam bensiz tamamen kaybolacağı ve yalnız kalacağı gerçeği ile programlarımıza sığdırmak kolay olmayacak. Ama belki de fırın kapandığında ve annemle babam evdeki sorumluluklarını üstlenebildiklerinde Resmi Tatillerde kaçabiliriz.

Oops! Herkes birden ayağa kalktı ve nedense hepimiz alkışlıyoruz. Uyan, Jude! Ah, hocalarımızı alkışlamamız gerekiyordu, çalışmalarımız sırasında bize gösterdikleri tüm ilgi için onlara teşekkür etmeliydik. Ben ıslık çalıyor ve abartılı bir şekilde alkışlıyorum, Mack nihayet bana bakıyor ve salonun gürültüsü içinde bana kanımı kaynatan şehvetli bir göz kırptıyor ve şimdi yüzüm kızararak başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Geriye dönüp baktığımda yine dengeli ve zarifti. Artık yaşlılıktan biraz tozlanmış olan altın sarısı şık saçları, gerçek hayattaki bir Ken bebeği gibi bir kenara savrulmuş. Gözlüklerini düzeltiyor ve soğukkanlılıkla bacak bacak üstüne atıyor.

mezunlar ön sıralarda sıralanıyor. Gülümsüyor - yani iş yerinde gülümsediği kadar.

Toplum içinde çok ciddi. "Ağırbaşlılık" diyor buna. "Fakülte çevresinde ciddi bir filozof olarak itibarımı korumak için önemli.

Sadece ben biliyorum ki o rahatladığında ve hiç bitmeyen şarap stoğundan bir şişe açtığımızda (sadece Oxford'daki şarapçı kardeşinden gelen en iyi Barolo) özel olarak eğleniyor. Gül yanaklı olur ve kravatını gevşetmeme izin verir; o önümüzdeki günler için derslerini prova ederken ben de yemek yaparım. Yemekten sonra tembelce öpüşüp kanepede uyuklayacağız.

Burada kimse onun böyle özel anlarda ne kadar cana yakın olduğunu anlamıyor. Kimse ailesinin nesillerdir şarap üreticisi olduğunu ve onun ailenin asi akademisyeni olarak aykırı davrandığını bilmiyor. Sadece ben onu ve hayatını gerçekten tanıyorum.

Neyse, artık her şey akademik. Yakında her yerde birbirimize hava atacağız ve ben de onun göz korkutucu derecede sosyetik ailesiyle tanışacağım. Onlara var olduğumu söylediğinde, beni görmek için can atacaklar, değil mi?

Gelecekteki tüm bu romantik randevular, halka açık deklarasyonlar ve süslü günler, çalışmalarımın sona ermesi ve hayatın bakım, temizlik, yemek pişirme ve büyükanne'nin ölü sertifikalarından birine bahis oynamak için dışarı çıkma gibi eski rutinlerine geri dönmesi için büyük bir teselli. Artık evde işler çok daha kolaylaşmak üzere, çünkü okumalarımı, kompozisyon yazmamı ve derslere katılmamı bir araya getirmenin lojistik sorunlarıyla aynı anda sayısız yöne çekilmeyeceğim. Evet, güzel olacak.

Alkışlar kesildi ve yanlışlıkla yanımdaki kıza çarparak tekrar oturdum. Özür dileyerek gülümsedim. Derslerimden birindeydi - Restorasyon Tiyatrosu ve Görgü Komedi'si 101 - ama beni tanımıyor gibiydi. Olivia'ydı sanırım adı. Merhaba demekten başka bir şey konuştuğumuzu sanmıyorum.

Kursta doğru düzgün arkadaş edinemedim. Sanırım, dersten sonra bir şeyler içmek için asla dışarı çıkamayan, ödevlerimizde her zaman ilkleri alan ve tüm okuma hazırlıklarını tamamladığımdan emin olan - ve sayfalarca el yazısı notları olan - biraz bilgiç biri olarak ünlüydüm.

Ben kendimi bu diplomaya en iyi şekilde vermeye adanırken, genç öğrencilerin çoğunun başka öncelikleri vardı; dağınık ilişkiler ve partiler, üniversite toplulukları ve mağaza işleri, denizaşırı yaz tatilleri ve boş yıl planları.

Daha odaklanmıştım. Hayatımı bölümlere ayırmak zorundaydım. Ders çalışmak ve büyükanne'ye bakmak için zamanım vardı ve geriye pek bir şey kalmıyordu.

Bunun dışında, Daniel'in mutfağında bir şeyler içmek için yan komşuya uğramak ve çalıştığı Borders General Hospital'daki son dedikodular hakkında beni bilgilendirmek dışında hiçbir şey için.

Daniel'in burada, salonda olmaması çok yazık. Odanın diğer ucundan bana sırtıtarak bakar ve Şansölye'nin konuşmasında bulduğu aptalca, kasıtsız imaları yüzündeki ifadeyle iletirdi ve biz de bir beyin hücrecini paylaşan iki ikiz gibi yüksek sesle gülmemeye ve her şeyi berbat etmemeye çalışırdık.

Gözlerimi sıra boyunca gezdirerek sınıf arkadaşlarıma bakıyorum; hepsi de kendilerini bekleyen heyecan verici hayatları anlatan Şansölye'yi pür dikkat dinliyor. Acaba ben ve Mack hakkında bir fikirleri olsaydı arkadaş edinme şansım daha yüksek olur muydu?

Belki o zaman gizliden gizliye vahşi ve risk alan, göz alıcı bir dâhiyle gizli bir aşk ilişkisi yaşayan gözü pek bir romantik olarak ünlenirdim - *Madame Bovary*'den fırlamış gibi. Muhtemelen beni biraz sıkıcı görüyorlardı, tabii gördülerse. Yakında Jude Crawley'nin gerçekte ne kadar heyecan verici olduğunu öğrenecekler, Mack birlikte olduğumuzu açıkladığında ve haber etrafa yayıldığında. Sabırsızlanıyorum.

Bu sabah o kadar mutlu ve umutlu olduktan sonra, Mack'i kızı salonun arka tarafındaki duvara yaslariken yakalamak ve boynuna doğru ilerleyen aç öpücükler arasında kulağına fısıldamasını izlemek kalbimde bir delik daha açıyor. Gözlükleri buğulanmış ve yüzünde şaşkınlık bir ifade var ve kız *hala* kıkırdıyor, kravatını çekiştiriyor ve mükemmel saçlarını karıştırıyor.

Şu anda onun beni dairesinin ya da panjurları kapalı kilitli ofisinin dışında hiçbir yerde öptüğünü hatırlamadığımı düşünmem garip mi? "Riske girmeye değmez," derdi bana fısıltıyla, koridorda ya da kahve kuyruğunda beni tanıımıyormuş gibi davranırken ya da derslerden sonra onu beklediğim kampüsteki büyük çok katlı otoparkta elimi onunkine sokmaya çalıştığımda geri çekilirdi.

Sanırım bu kız risk almaya değer.

Bir an için sarmaş dolaş olmalarını izliyorum, ayaklarım olduğum yerde donup kalıyor. İkisi de beni fark etmiyor bile ve kadının adamın tüvitinin içini karıştırma şekline bakınca şaşırıyorum.

Hışımınla oraya gidip bunun ne kadar zamandır devam ettiğini sormak yerine, ellerimi ağzıma kapatıp hıçkırıklarımı içimde tutmaya çalışarak, eşek arılarının vızıldadığı büyük, pis kokulu çöp bidonlarının arkasına çömeliyorum. Ama Daniel köşeden koşarak geldiğinde fark ettiler.

Gözyaşlarımın arasından, onları fark eden arkadaşımın yüz ifadesinin telaştan öfkeye dönüşmesini izliyorum. Kızın şaşkınlıkla bağırıldığını ve Mack'in her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair bir şeyler mırıldandığını duyuyorum; sadece bir öğrenciye düğümlü bir felsefi ikilemde yardım ettiğini söylüyor.

Daniel onu görmezden geliyor ve bana doğru uzanıyor, beni kucaklayıp uzaklaştırıyor. Bir an için Mack'in yüzündeki ifadeyi yakalıyorum, burnu şaşkınlıktan ve sanırım başından beri çöp kutularının arkasına saklandığım için duyduğu tiksintiden karışmış. Mack bir kez daha, "Düşündüğün gibi değil," diyor ve yüz ifadesinin paniğe dönüştüğünü görüyorum. Belki de olay çıkaracağımı ve değerli terfisini tehlikeye atacağımı düşünüyor.

Daniel hızla fısıldıyor, gözlerini annem, babam ve büyükannemin bizi beklediği yere dikmiş, yüzlerinde endişe ve şaşkınlık var. "Bunu Anne Elliot'a götüreceğiz," diye tıslayarak ekliyor ve söyleyeceği tek şey bu.

Hemen gözyaşlarımı içime çekiyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve başımız dik bir şekilde, ilgisiz sınıf arkadaşlarımın oluşturduğu kalabalığın arasından geçerek Mack ve son gizli kız arkadaşından uzaklaşıyoruz.

Babamın minibüsünün arkasında Marygreen'e ve doğduğum, büyüdüğüm fırının üstündeki daireye dönerken, Daniel'in omzunda bir yığın gözyaşı ve pişmanlık içinde eriyorum ve mezun olduktan sonra kendime ait diyebileceğim küçük bir hayat dilimine sahip olma hayallerimi teslim ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Daniel bir melek gibi davranıyor elbette. Yorganını getirdi ve ciddi bir rahatlık içinde yemek yemek ve sarılmak için yerleştik - hala yan evde yaşarken kolay. O da benim gibi otuzlu yaşlara yaklaşırken aile evlerinde yaşayan ve kendilerine ait bir ev tutma umudu çok az olan milyonlarca bekardan biri. Hemşirelere hak ettiklerinin onda biri bile ödenmiyor, dolayısıyla yakın zamanda taşınması pek mümkün görünmüyor. Anne ve babası Borders giyim mağazası imparatorluğunu işletmekten emekli olalı çok oldu ve şimdi yazlarını Land's End yakınlarındaki tatil evlerinde geçirirken o da evdeki işlerle ilgileniyor.

Tanrı onu sevsin, benim evime gelirken de birkaç dolambaçlı yol yaptı: Mackageddon Kutlama Yemeğimiz için ana caddenin sonundaki (küçük Marygreen'in *tek* alışveriş caddesi) Marcia'nın chippy'sine gitti (bu isim Daniel'in fikriydi - henüz buna gülmeye hazır değilim ve olacağımdan da şüpheliyim) ve köşedeki dükkandan bir şişe ucuz plonk aldı. En iyi arkadaşlık için on üzerinden on.

Büyükannemin akşam için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oldum (zanaat çevresiyle bir Zoom görüşmesi yapmakla meşguldü, en son iplik bombalama projeleri hakkında konuşuyordu, bu yüzden yeterince mutluydu) ve ben ve Daniel yatağımdaki yorganlarımıza gömüldük ve tüm karbonhidratları ve içkileri kısa sürede hallettik.

Raftan hangi DVD'yi seçmek istediğimi bile sormadı; doğrudan 84 *Charing Cross Road*'un güvenilir kopyasına gitti ve cipslerimizi yedikten sonra bir paket Cadbury'nin dev çikolata düğmelerini yırttık ve rahatlatıcı bir şekilde tanıdık açılış başlıkları yuvarlandı.

Eğer bu filmi izlemediyseniz ya da uyarlandığı kitabı okumadıysanız, çok şey kaçıırıyorsunuz demektir. Gerçek bir sahaf dükkânı ve Amerikalı bir kitapsever ile İngiliz bir kitapçı arasında bir ömre yayılan yazışmalar hakkındaki bir hikâyeyi kim sevmez ki? *Ah!* Gerçekten çok güzel ve kitaplarla olan aşk ilişkime hitap ediyor.

Sadece kitapların *içindeki* hikayeleri kastetmiyorum, kitapların kendilerini ve onları elinizde tutmanın, el yazısıyla yazılmış yazıları ve güzel kitap kapaklarını incelemenin, sayfaları koklamanın ve sizden önce onlara kimin sahip olduğunu merak etmenin akıl almaz güzelliğini kastediyorum.

Evde bana ihtiyaç duyulmasaydı - ve neredeyse hiç param olmamasının aksine sonsuz param olsaydı - dünyanın kitaplarını gezmekten başka bir şey yapmazdım ve kendimi değerli ilk baskılarla ve geçmiş yillardan kalma, yıpranmış, bakımsız kağıt kitaplarla dllendirirdim. Tabii büyükannemi de yanımda götürmek zorunda kalırdım. Buna bayılırdı. Birbirimizden ayrılamayız.

Her neyse, ben ve Daniel bütün akşam yuvamızda kitap gibi filmler izledik ve saçma sapan şeyler yedik ve şimdi kendimi yeniden belli belirsiz insan gibi hissediyorum. Annem benim için üzüldü ve büyükannemin banyo yapmasına yardım etti, ben de ona her zamanki gece ikisini getirdim (buz gibi Baileys - iki ölçü - ve pastanemizin meyveli kekinden büyük bir parça) ve şimdi ben ve Daniel ay içebilir ve Mack'in gpeğndz neredeyse kucakladığı kızın kim olabileceğı konusunda speğlasyon yapabiliriz.

Beynimin arkasında onu daha önce bir yerlerde gördüğüme dair gıdıklayıcı bir fikir vardı ve ikinci çikolata düğmesi torbasının dibinde aklıma geldi.

'Kampüsteki kafeden gelen kız! Bundan eminim. Onu küçük kahverengi önlüğüyle ve her şeyiyle hayal edebiliyorum. Bu keşif yerini bir tiksinti dalgasına bırakır. "O sadece birinci sınıf ğrencisi. Eminim bana sonbaharda benim gibi İngilizce çalıştığını söylemişti.

Sanırım on sekiz ya da on dokuz yaşlarında ve çok tatlı ve güler yüzlü. Mack için fazla tatlı, orası kesin, o deri dirseklikli yılan için. Bu arada aramadı ve arayacağını da sanmıyorum.

'Dr Mack ve onun *ciddiyeti* için çok fazla! Daha çok kap-an-arse gibi,' diyor Daniel suratsızca, gleceğimi umarak. "Acaba niversite patronları onun mezlerle yatması hakkında ne düşünür?

Tek cevabım alaycı bir gülümseme ve omuz silkme. O ğrenci aslında sadece bir ocuk. Muhteşem, güçlü bir adam tarafından ayaklarının yerden kesilmesi onun suçu değil. Benim yirmi dokuz yaşında kapılıp gitmem için ne gibi bir mazeretim olabilir ki?

"Gerçekten kaderimizde harika şeyler ya da en azından bunun gibi normal çift şeyleri olduğunu düşünmüştüm," diyorum Daniel'la oluşturduğumuz rahat balonu göstererek. Birbirimize sokulmuş, kupalarımızı sıkıca kavramış, yakın ve komplocu bir haldeyiz. Ben ve o, sırdaşız ve birlikte son derece rahatız ve yillardır böyleyiz.

Daniel gülümseyerek ve gözlerini devirerek, "Evet, bu *gerçekten* de çift gol," diyor.

Mack dışında birlikte olduğum tek kişinin Daniel olduğunu söylersem şaşırır mısın? Yan komşuma aşık olduğum için bana gözlerini devirmeye kalkma. On altı yaşında ne kadar yakışıklı olduğunu görseydiniz ya da küçük Borders kasabamızdaki çok az seçimin arasında büyümüş olsaydınız anlardınız. Burası pek de uygun erkek yatağı sayılmaz.

Okulda ve sonraki yıllarda başka yerel delikanlılar da oldu ama dünyayı ateşe verecek bir şey olmadı. Randevulara çıkmanın benim için zor olmasının bir faydası olmadı ve en tatlı olanlar bile beni beklemek istemedi, herkes her hafta sonu Kelso ve Peebles'ta, hatta Edinburgh ve Glasgow'da kulüplerde ve partilerdeyken yirmili yaşlarını kaçırdılar.

Tüm aile yemeğe falan gitmedikçe, yerel bara gitmek bile nadir bir olaydı. Erkek arkadaşlar bu tür bir ulaşılmazlığa katlanmak istemezler. Mack hariç. Ya da en azından ben öyle sanıyordum, kendimi onun romanlarda anlatıldığı gibi beklediğim Hayatımın Aşkı olduğuna ikna etmekle meşgulken. Ne zaman onu ihmal ettiğim için kendimi kötü hissetsem, bana bunun sorun olmadığını, beni anladığını söylüyor, hayatımızın geri kalanında bir yerlere gidip bir şeyler yapabileceğimizi hatırlatıyor ve ben de onu bulduğum için kendimi çok şanslı sayıyordum. Görünüşe göre mükemmel bir anlaşmamız vardı - o ve diğer cahil kız arkadaşları için yani.

Daniel elbette eskiden örnek bir erkek arkadaştı; çok nazik ve düşünceli, aynı zamanda seksi. Şimdi çizgili pijamaları ve saçlarını arkada tutan siyah uyku maskesiyle yanımda uzanırken çok sevimli görünüyor. Burada kalıp kalmayacağını bile *sormadı*, sadece diş fırçası ve yukarıda bahsettiğim acil durum malzemeleriyle geldi.

'Bir gün Kaptan Wentworth'u bulacaksın, Jude,' diyordu, 've o sadık, sabırlı ve hak ettiğin diğer tüm iyi şeyleri yapacak.

Tekrar ağlamamaya çalışarak iç çekiyorum. Mack'ten sonra standartlarımı önemli ölçüde düşürme riskiyle karşı karşıyayım. Büyük jestlere ve romantizme ihtiyacım yok; öğle tatilinde bana mesaj atıp "Günün nasıl geçiyor?" diye soran birine bile razıyım. Bu, birinin hayatımın küçük sıkıcı ayrıntılarıyla ilgilendiği anlamına gelirdi. Güzel olurdu. Mack bir kere bile böyle bir şey sormadı, fark ediyorum. Bunu Daniel'a itiraf etmek yerine, "Her kimse, umarım yorgan inlerinde ve gece yarısı ziyafetlerinde iyidir," diyorum ve ikimiz de buna gülümsüyoruz.

Bu, biz bir araya gelmeden çok önce çocukluğumuzun özelliği idi - yastık kaleleri ve yatıya kalmalar. Ailem Daniel'ın bizde kalmasını hiç sorun etmezdi.

Ne de olsa o sadece Derek ve Jean'in yan komşularının şapşal çocuğuydu.

Lisede işler ciddiye binince, annem nazıkçe aynı odayı paylaşmamızın pek de sorumlu bir davranış olmayabileceğini söyledi ve Daniel'in ailesi de bunu kabul etti, ama ergenlik dönemindeki sevimli aşk ilişkimizi bitirdikten kısa bir süre sonra (Daniel'in yatak odasında buharlaşıp My Chemical Romance'i tekrar tekrar dinleyerek), Daniel üniversiteye gitmeden önce bir süreliğine rahat yatıya kalmalar yeniden başladı.

"Bunu uzun zamandır yapmamıştık," diyorum. "Finallere çalışırken seni biraz ihmal ettim. Beynim bana bunun daha çok Mack için her boş saniyemi sakladığım için olduğunu hatırlatıyor ve biraz daha soluyorum. "Berbat bir arkadaş olduğum için üzgünüm, Daniel.

Bunu küçümseyici bir şekilde, "*Meh*, tabağında çok şey var," diye karşılıyor ve hala yorganımın içinde koza halindeyken ona sarılmam için bir kolunu uzatıyor. Ben de onu yorganın içine sarıyorum ve kollarımı sırtına ve karnına doluyorum. O kadar katı ve sıcak ki, anında dopamin etkisi yaratıyor ama gözlerimi kapatıp görüntüyü kafamdan atmaya çalışsam bile Mack'in o kızı nasıl öptüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Ne oldu? Daniel bilmek istiyor.

"Şey, ben... Sanırım kendime Mack'in sadece çekingen olduğunu ve çılgın tutkulu bir tip olmadığını söylemeye alışmıştım, ama bu sabah çöp kutularının arkasında gördüğüm kesinlikle bu değildi.

"Sanki o zavallı kadının kafasını yiyecekmiş gibi görünüyordu," diye dramatik bir şekilde ürperiyor Daniel. "Salya sümük!

Ona katılmak zorundayım. Mack bir kez olsun *üzerime* böyle salya sümük akmadı. Yeterince samimi anlarımız oldu, ama şimdi düşününce, aşk romanlarında olduğu gibi birbirimizin tadını çıkaracak zamanımız hiç olmadı ve sonrasında birbirimizin kollarına sarılıp uyumak da olmadı.

"Belki de aşkımız o kadar derindi ki dile getirilmedi diye düşündüm, anlıyor musun? Sanki onun için kuru temizlemeciye götürüp getirdiğim o güzel yeleklerin ve Savile Row gömleklerin altında çok ama *çok* derinlere gömülüydü.

'Bunu yaptığını bilmiyordum. Bunu gizli tutmuşsun,' diyor Daniel.

Bana baktığını biliyorum ama nedense gözlerine bakamıyorum. Biraz kıpırdanıyorum, neredeyse Mack için bahaneler uydurmanın eşiğindeyim, onun çok meşgul ve önemli olduğunu söylemek istiyorum ve ona yardım etmeyi umursamadım, gerçekten. Ama o haklı, bunu gizli tuttum.

Bilinçaltımda benden faydalanıldığını biliyor olmalıydım ve eğer bir şey söyleseydim Daniel bunu bir mil öteden fark ederdi. İçimde tutuşan küçük utanç duygularını görmezden gelmeye çalışıyorum ve beni kırmızı bayraklardan uzaklaştıran tüm iyi şeyleri düşünüyorum; beni evine davet eden flörtöz mesajlar, paket servis menülerini yayması ve o başka bir süslü şişenin mantarını açıp mumları yakarken bizim için sipariş vermeme izin vermesi ve annem ve babamla buluşmak ya da kampüs dışında romantik bir öğle yemeği için bana katılmak için ayarladığım fırsatlardan birine daha gelemeyeceğini fark ettiğinde ne kadar sönük olduğunu düşünüyorum. "Judith, çok üzgünüm, başka bir toplantı çıktı," derdi, üzgün ve suçlu görünüyordu. "Dekan'ın nasıl biri olduğunu bilirsin. Bak, sana bunu aldım," der ve bana bir zamanlar sevdiğimi söylediğim çikolatalı trüflerden bir kutu ya da şu anda okumakta olduğu kitabın güzel bir yeni baskısını verirdi, böylece bu deneyimi onunla paylaşabilirdim ve nihayet boş kaldığında akşamları geç saatlere kadar dairesinde bu konu hakkında konuşurduk ve gözlerinde kurt gibi bir bakış belirirdi ve kitabı elimden alıp beni yatak odasına götürürdü. Geriye dönüp baktığımda, sürekli aldığı mesajlar gibi pek çok kırmızı bayrak vardı.

Asık suratla Daniel'a onlardan bahsettim. "Geriye dönüp baktığımda hep biraz ketumdu. Profesörlük için çabaladığından ve her şeyden dolayı bunu çok meşgul olmasına bağlardım... ama mesajlar her saat gelirdi ve onları okumak için sıvıştırdı ve ben onun sinsice mesaj attığını duyardım. Her zaman diğer gece kuşu akademisyenlerin entelektüel sorular sorduğunu ya da sabah toplantısının ne zaman başlayacağını merak ettiğini düşünürdüm.

Bunun o olduğuna çok kararlıydım. O kişi. Roman kahramanlarının otuzlu yaşlarına gelmeden buldukları türden bir Gerçek Aşk. Ömür boyu süren türden. Kendimi kandırmakla o kadar meşguldüm ki, oyuna geldim.

Daniel'ın yüzüne dikkatle bakıyorum ama o hâlâ yargılamıyor. Başını sallıyor ve dudaklarını sempatik bir şekilde buruşturuyor. Bu tür şeylere yabancı değil. Son kız arkadaşı onu Deltoid Dave ile aldatmıştı, kasabanın spor merkezi müdürü, lezzetli kalın kalçaları olan ve her zaman klor kokan biri. Daniel'i biraz daha sıkıyorum, nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"Bazı geceler Mack'in evine gittiğimde, bana beklenmedik bir şekilde fakülte üyelerinin içki içmeye geldiğini ya da büyük bir araştırma teklifi üzerinde çalıştığını, bu yüzden içeri giremeyeceğimi söylerdi ve ertesi gün bunu telafi edeceğine söz verirdi, ki bunu her zaman yapardı - kendi evinde akşam yemeği, belki çiçekler - ve ben de bunu kabul eder ve karanlıkta tekrar otobüse binerdim.

Beynim, üzerinde 'Burada Görülecek Bir Şey Yok' yazan bir hafıza kutusuna kaldırdığım bir sahneyi ancak şimdi yeniden oynatmayı seçiyor: Sadece Tamamen Masum Erkek Arkadaş Davranışları'. Mack'in kapısına yedek bir diş fırçası, birkaç külot ve pijamayla geldiğim ve sık sık bizde kaldığım için bunları koyabileceğim bir çekmecem olup olmadığını sorduğum gecedен.

Mack elimdeki plastik pakette duran diş fırçasına baktı ve istediğiniz kadar soğukkanlı bir şekilde, "Judith, artık burada *yaşamıyorsun*, değil mi?" dedi. Sanki yaramaz bir kızmışım ve hafifçe onaylamayarak benimle dalga geçiyormuş gibi güzel sarı kaşlarını kaldırıp gülümsedi ama işe yaramıştı. Eşyalarımı çantama geri tıktırdım ve hepsini tekrar buraya taşıdım.

Bu anıyı kendime saklayacağım. Daniel bunun benim için yeni bir dip olduğunu zaten biliyor, abartmaya gerek yok. Ama şimdi o anı kutusunun kapağı açıldı, içinden aşağılanmalar fışkırıyor ve gözümün önünden geçip gidiyor, hepsi şatafatlı ve grotesk, şimdi nihayet Mack'in benden gerçekten yararlandığı gerçeğini kavriyorum.

Kesinlikle benden, ilişkimize kattığından daha fazlasını aldı... peki, bu bir ilişki miydi? Karşılığında güzel bir hayat yanılısaması yaşadım: pahalı şaraplar, ustalıkla perişan edilmiş evinin her yerine yığılmış eski deri ciltli harika kitaplar. Hiçbir Yerde'de büyüyen cimri bir fırıncının kızı olarak hayalini kurduğum kitaplı, beyinsel varoluşa çok benziyordu ve sohbetler ve yetişkin sofistikeliği beni gerçekten kendine bağladı, hayattaki yerimi bulduğuma ikna etti.

Şimdi kendimi tekmeleyebilirim. Ben, fikirler ve tartışmalarla dolu bir hayat yaşayan, aşkımızı umursamaz, otoriter üniversite yöneticilerinden saklayan cüretkâr bohemler olduğumuzu düşünüyordum; ama meğer ben, muhtemelen seviştiği uzun bir cahil öğrenci silsilesinden sadece biriymişim. Ama bahse girerim ki hiçbir benden daha istekli ve uysal değildi.

Aklıma Daphne du Maurier'in *Rebecca*'sındaki yeni gelin geliyor - hayatım boyunca en sevdiğim kitaplardan biri ve göz alıcı, gotik bir heyecana ihtiyaç duyduğumda içine çekildiğim bir kitap. Maxim'in gelini yakışıklı, aristokrat kocasının ayaklarının dibinde oturmaktan ve onun dalgın dalgın başını köpeklerinden biriymiş gibi okşamasından mutluydu ve şimdi bu acınası görüntü beynimde belirdi ve Daniel sırtımı ovarken gözyaşlarına boğuluyorum.

"Üniversiteye gitmek için bu kadar uzun süre beklediğinizi ve kötü bir adam tarafından umutsuzca dikkatinizin dağıtıldığını ve her şeyin aşağılanmayla sonuçlandığını düşünün," diye burnumu çekiyorum.

"Sonunda büyük, parlak bir ödül aldın, unutma. Daniel yatağımın başucundaki yıldızı işaret etti. 'Kendine çok yükleniyorsun. Mack

Genç bir Indiana Jones gibiydi, sadece daha anemik ve çirkin, biliyor musun? Tüm o gabardin ve solgunluğun altında bir pisliğin kalbinin attığını kim düşünebilirdi ki? Ve onun bu saçmalıklarına kanan tek kişi sen değilsin, değil mi?

"Ve sanırım sonuncusu da olmayacak," diye ekliyorum kendimden utanarak. 'Kim gibi hissettiğimi biliyor musun? Ben Jude the Obscure'ım. Bu, büyük, kendine acıyan bir hıçkırıyla ortaya çıkıyor.

"Adını hiç duymadım," diye omuz silkiyor Daniel ve çenem göğsüne çarpıyor.

"Thomas Hardy'nin son romanı mı? Tekrar doğrulup oturuyorum. "Jude bir erkek bu arada ve tek istediği üniversiteye gitmekti. Çabaladı, özlem duydu, şansını bekledi ve bir gün nihayet şansını denedi ama kaderinde taş ustası olmak varmış, anlıyor musun? Bunun için *doğmuş*. Kaderini kabul etmeliydi ama bunun yerine ona karşı savaştı. Ve bilirsiniz, başarılı olabilirdi ama libidosu ve güvensizliği yüzünden hırslarından uzaklaşmaya devam etti. Sonunda başardığı tek şey kendisini ve çevresindeki herkesi iyice mutsuz etmek oldu.

"Kulağa iğrenç geliyor," diye yüzünü buruşturuyor Daniel. 'Hatırlat *da o* uyarlamayı izlemeyeyim. Sanırım senin takıntılı olduğun diğer Viktorya dönemi insanları gibi işeyecek bir çömleği olmadan veremden ölmüştür.

"Yeterince yakın," diyorum.

Daniel benim gibi bir kitapsever değil. Onun tutkuları başka yerlerde yatıyor - gerçekten mükemmel olduğu işinde (önümüzdeki birkaç ay içinde kıdemli bir personel hemşiresi olma yolunda ilerliyor) ve tasarımcı trendlerini takip etmeyi seviyor, bir şekilde güzel, sağlam çerçevesi üzerinde bir araya getirdiği ve podyum orijinallerinin maliyetinin sadece bir kısmına bir milyon dolar gibi görüldüğü yüksek sokak parçalarını arıyor. Gerçekten de her zaman podyuma hazır görünüyor, şu anda bile çizgili flanelleriyle. Bunu söyledikten sonra, işler zorlaştığında benimle birlikte *Pride and Prejudice* (*Gurur ve Önyargı*) okumaya karşı değil.

Daniel'in gölden ıslak gömleğiyle çıkan Bay Darcy'ye benim kadar ilgi duyduğunu fark etmemiz ikimizin de zamanını aldı ve hem kahramanlarıma hem de kadın kahramanlarıma kesinlikle ilgi duyduğunu ifade etmesi daha da uzun sürdü. Bu, bugün olduğumuz ayrılmaz arkadaşlara dönüştüğümüz zamanlara denk geliyordu. Olayın olduğu geceyi de hatırlıyorum.

Büyükannemin ilk felci geçirdiği yazdı. On sekiz yaşına girmek üzereydim ve okul balosundan sonra otobüs durağına yeni varmıştık. Akşamki seksen yedinci sinsi limonlu Hooch'umuzu içtikten sonra ona uzanıyordum - bilmiyorum, öyle de olabilirdi, o kadar

ama dudaklarımız buluştuğunda sadece... hiçbir şey yoktu, belki gariplik dışında. İkimiz de gözlerimizi kısarak birbirimize baktık ve daha da emin olmak için bir kez daha denedik ama yine bir şey olmadı. Omuz silktik ve güldük, bu anı, garip duygu değişiminden biraz utandık, çünkü bir şekilde çocukluk sevgilisi statümüzden çıktığımızı fark ettik.

O zamanlar biraz canımı yakmıştı ama şimdi birbirimizi çıplak gördüğümüz ve o günlerde gerçekten çok tatlı ve çok ateşli anlar yaşadığımız gerçeğinin üzerinde fazla durmamaya çalışıyorum.

Aramızdaki soğukluk her neyse, ailemin yanıma yeni taşınan büyükanneme bakmam gerektiğini ve üniversiteye hemen gitmemi karşılayamayacağımızı anlamamla aşağı yukarı aynı zamanda olmuş olmalı.

O yaz gençlik yıllarımın gerçekten sona erdiğini kabul ettim ve ailesine öncelik veren iyi bir kız olarak kaderimi memnuniyetle kucaklayarak onları bir kenara koydum. Daniel kısa bir süre sonra hemşirelik eğitimine başlamak için şehirden ayrıldı (Edinburgh Napier'de üç yıl - Tanrım, onu çok özledim!) ve bu gerçekten de Daniel ile benim sevimli bir çift olarak sonumuz oldu.

Bundan daha büyük bir şey olduğumuz ortaya çıktı. Biz ruh eşiydik ve liseden yeni çıkmış genç ve pervasız bir Fresher ya da dünyanın kitapçılarını ve kütüphanelerini keşfeden -en derin, en gizli hayalim- bir sırt çantalı gezgin olduğumu söyleyemesem bile, her zaman hayat çizgim Daniel'a ve sevimli aileme sahip olduğumu söyleyebileceğim ve bunların hiçbirini ergenlik özgürlüğünün bir zerresine değişmeyeceğim.

Hava karardı, geç oldu ve ikimizin de uykusu gelmeye başladı, ben de yorganı üzerimize çektim ve geceyi geçirmek üzere uzandık.

"Daniel?"

"*Hmm?*"

"Sen en iyisisin."

"Bilmiyor muyum?" diye mırıldanıyor ve kısa süre sonra nefes alış verişinin durulduğunu duyuyorum, son zamanlarda hastanedeki gece nöbetlerinden yorgun düşmüş bir halde uykuya dalıyor.

Yanımda olduğunu bilmek, bütün akşam PowerPoint slaytları eşliğinde "Saf Jude'un yılan Dr. Mack tarafından manipüle edilmesinin tamamen bariz yollarının resimli bir tarihi" başlıklı uzun bir konferans veren beynimi kapatmama yardımcı oluyor ve kendimi uykuya bırakıyorum

Süzülmüş şarap kadehlerimiz, soğuk çay tortularımız ve büyük konfor balonumuzdaki çikolata ambalajlarımız arasında.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

İşte beş gün sonra buradayız ve hayat kayıttan önceki haline geri döndü. Annem ve babam her zamanki gibi alt kattaki fırında lezzetli ikramlar hazırlamakla meşguller, büyükannem evde birlikte yapabileceğimiz şeylerle ilgili fikirlerle dolu (cin rummy isteyen var mı?), rahatlatıcı ve oyalayıcı olmaktan başka bir şey yapmıyor ve Daniel'in güzel kırmızı mezuniyet gülleri artık soluyor, tıpkı benim Dr. Rupert Mackenzie-Aubyn ile ilgili anılarım gibi.

Aktif olarak onu düşünmemeye çalışıyorum, bunun yerine kendimi Gran ile daha yakından ilgilenmeye zorluyorum. Özellikle suçluluk duyduğum bir anda, son yıl ödevlerimi yazarken ve Mack'in evinde, onun not vermekten başını kaldırıp hala etrafta dolaştığımı fark etmesini bekleyerek giderek daha fazla zaman geçirirken onu da ihmal etmiş olabileceğim aklıma geldi.

Dürüst olmak gerekirse, kendime ondan daha çok kızıyorum. O sadece kendisine doğal gelen şeyleri yapan, kibar, açgözlü, bencil bir dolandırıcı. Benimle ilgilenmek onun işi değildi ve bir kez bile ilgileneneğine dair söz vermedi - en azından bu kadar çok kelimeyle. Bana gülümser ve o iyi yetiştirilmiş tarzıyla flört ederdi ve ben de söylenmemiş bir sürü söz duyardım ama belki de hepsi kafamın içindeydi. Bu kadar entelektüel, sosyetik ve göz alıcı birinin benden hoşlanıyor olması beni şaşkına çevirmişti ve tüm bunların neden sadece onun şartlarında ve ona uygun olduğunda bulunduğumuza dair şüphelerimi bastırmasına izin verdim.

Bu beni züppe olduğum konusunda endişelendirdi. Onun süslü tavırları ve kitabi çekiciliği karşısında nasıl bu kadar şaşırmış olabilirim? Gerçekten bu kadar kolay mı etkilendim? Her neyse, tüm bunlar kendime bakmanın *benim* isim olduğunu ve kendimi kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlattı. Bir daha asla ama *asla* seksi, sinsi, ketum bir yılanın benden faydalanmasına izin vermeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

Berbat bir torun olmayı telafi etmek için meşguldüm. Mobilite mağazasını aradım ve yeni bir tekerlekli sandalye sipariş ettim - ayak dayanağı olmayan bir tane - ve büyükanneme bir dahaki sefere perma yaptırmak için kuaför Treena'ya manikür-pedikür için rezervasyon yaptırdım ve büyükannemin bitmek üzere olan tüm dergi aboneliklerini yeniledim ve denemek için yeni bir fasulye çorbası tarifi keşfettim çünkü doktor daha fazla lif alması gerektiğini söyledi ve evet, dediğim gibi, hayat normale döndü ve bu sorun değil. Gerçekten. Sorun değil.

On yedi yaşımdan beri sesimi duyurmaya çalışan içimdeki küçük sesin ara sıra fısıldadığı, daha fazlasını yapabileceğimi, daha fazlasını görebileceğimi, bundan daha büyük ve daha parlak bir şey olabileceğimi söylediği doğru ama ona kulak asamıyorum. Bu o kadar uzun zamandır benim hayatım ki, kaçırdığım tüm fırsatlar artık canımı yakmıyor ve burada büyükannemle birlikte olduğum için şanslı olduğumu ve yakın zamanda hiçbir şeyin değişmeyeceğini uzun zaman önce kabul ettim.

Büyükannem bu sabah biraz halsiz, hemşiresini aramayı önerdim ama kabul etmedi.

"Hasta değilim," diye homurdanıyor koltukta arkasındaki minderleri dolgunlaştırmaya çalıştığımda. "Sadece bıktım. Son zamanlarda bunu giderek daha sık söylüyor ve bunu söylerken yüz ifadesinde huysuz bir ergenin ifadesi var.

"Peki, ne yapalım? O hapları aldıktan sonra yemek yiyebilmen için bir saatin var, ama bir fincan çay içebilirsin? *Countdown*'ı izleyip yine müstehcen kelimeler bulmaya çalışabiliriz? Normalde bunu sever ama hayır, işe yaramıyor. "Birazdan Border Arms'a gidip Anne Teyze'nin öğle yemeği için güveç yapıp yapmadığına bakabiliriz? Bunun onaylanacağını biliyorum, ki hızlı bir baş sallamayla onaylandı, ama yine de Büyükanne her zamanki cıvıl cıvıl hali değil.

"Çapraz bulmaca?" diye önerdim. Büyükanne nefes veriyor ve sandalyesinde kayıyor.

"Nedir o?

Bana söyleyebilir misin? "Judith, aşkım?"

diyor, belli belirsiz. "*Hmm?*"

"Bernice ve Jill'i tanıyor musun?

"Elbette," diye omuz silkiyorum. Onlar büyükannemin en iyi arkadaşları ve unutulması *çok* zor. İkisi de atletik giyim meraklısı, tığ işi kraliçesi, ağızları uzun adam gibi, Anne Teyze ve Mike Amca'nın barında her dart turnuvası olduğunda tahtaları süpürüyorlar ve altmış yılı aşkın bir süredir birbirlerine tamamen bağlılar. Ayrıca, onları her gördüğümde benim için bir paket Starburst getiriyorlar, hatta Opal Fruits olarak adlandırıldıkları günlerde bile.

"Şey... *umm...*"

Büyükannemin dili tutuldu ve biraz panikliyorum. Biri iki kez felç geçirmişse çok dikkatli olamazsın.

"Dr. Stevenson'ı aramamı ister misiniz?

Elini sallıyor, biraz sinirlendiğini söyleyebilirim. Bana daha önce de nazikçe onu boğmamamı söylemişti. Ben de biraz arkama yaslanıp bekledim.

'Bernie ve Jill şu yeni emeklilik kompleksine taşınıyorlar...'

"Yeni Başlangıç Köyü mü? Kapıların yanındaki, genç görünümlü yaşlı insanların iyi bir hayat sürerken çekilmiş devasa resimlerinin yer aldığı büyük afişleri düşünerek soruyorum; yemek yerken, bowling oynarken ve havuzda sırtırken yalandan sırtıyorlar. "Yaşlıları toplayan tuhaf bir spor tarikatına benzeyen yer mi?" diyorum. Buna daha önce de gülmüştük ama Gran şimdi ciddi.

'İnşaatı bitirdiler ve iplik bombacılarının yarısı bu Ağustos'ta taşınıyor. Doğu kanadının çoğu şimdiden rezerve edildi.

Şimdi anlaşıldı. "Ah," diyorum, "ve sen onların o yerde kaybolacağından ve yalnız kalacağından mı endişeleniyorsun? Eminim ziyaret saatleri vardır ve ben de seninle gelirim ve-'

Hayır, canım. Öyle değil. Ben de taşınmak istiyorum. İşte, şuna bak.' Büyükanne sandalyesinin yanından bir broşür çıkarır.

"New Start Village'da yeni bir hayata başlamaya hazır mısınız? Okudum. 'Lüks ortak yaşam kompleksinize taşının ve her gün sınırsız cruise tarzı yemek, kokteyl saati ve ikindi çaylarının tadını çıkarın.

Ona bakıyorum ve devam etmem için başını sallayarak "Eğlence sayfasına bir göz at" diyor.

"Karaoke, canlı müzik grupları ve dans dahil olmak üzere çeşitli akşam eğlence seçeneklerinin tadını çıkarın..." Parçaları atlamaya başlıyorum, liste çok uzun. *"Pilates, Yoga ve Shiatsu programlarımız her gün devam ediyor... Spa'da kuaför, manikür, masaj ve çamur terapileri sunuluyor.* Broşürü tekrar katlıyorum. 'Büyükanne, tüm bunları birlikte yapabiliriz, taşınmana gerek yok. Ben ayarlayabilirim-'

Benimkinin üzerine sabit bir el koyuyor ama bu beni rahatlatmıyor ve göğsümde büyük bir panik kuyusu oluşuyor. "Eğleniyoruz, değil mi büyükanne? Sana bakmakta iyi miyim? Birbirimize göz kulak oluyoruz, değil mi? Ve-'

Judith. Vakit geldi. Geçen hafta seni kırık kalbinle ve hayallerin kalmamış bir halde izledim. Bu doğru değil, genç bir kadın için değil. Bu yıl vadesi dolacak bir hayat sigortası poliçem var, böylece taşınmayı karşılayabilirim ve sonunda sana kendi işini yapman için gereken alanı verebilirim.

Burnumu çekmekten kendimi alamıyorum ve omuzlarım kabarıyor, kalbimin patlamasına izin vermemeye çalışıyorum. Şu anda bir rulo üzerinde ve durmuyor.

Benim için harika, *harika* bir torun oldun. Beni tüm randevularıma götürdün ve fizyoterapim boyunca bana eşlik ettin ve şu halime bak! Bunun için çok daha iyiyim.

Kucağımdaki broşüre bakıyorum. Haklı olduğunu anlamak için büyükanneme bakmama gerek yok. Yanaklarında eskiden olduğu gibi güller var ve hareket kabiliyeti son bir yıl içinde o kadar gelişti ki tekerlekli sandalyesini sadece uzun yolculuklarda kullanıyor.

'Eğer şimdi gitmezsem, tekrar yokuş aşağı gitmeye başlayacağım ve bunu istemeyiz. Daha da önemlisi Jude, oraya gitmeli ve kendi hayatını yaşamalısın.

'Ama seninle takılmayı seviyorum,' diye ağlıyorum.

"Ben de. Büyükannemin gözleri doldu ve tansiyonu yüzünden üzülmemesi gerekiyordu. "Annenden onları aramasını istedim, hafta sonunda benim için bir ünite ayarlamışlar ve yanında ücretsiz spor salonu kartı ve Netflix de varmış.

Bunu söylerken sesindeki umutlu tınıya gülmekten kendimi alamıyorum ama kalbim daha önce hiç hissetmediğim kadar acıyor. Bunun bir anlaşma olduğunu biliyorum ama pazarlık yapmadan pes etmeyeceğim. 'On yedi yaşımdan beri bu benim hayatım oldu ve asla değişmesini istemedim. Sana sonsuza kadar bakmak istiyorum... sonsuza kadar arkadaşın olmak istiyorum.

Büyükannem ruhumda hissettiğim bir bakışla beni düzeltiyor. Bu öyle bir bakış ki, "*Jude, ben seksen üç yaşındayım. Sonsuza kadar yaşayamam. Ben de pazarlığı bıraktım ve bildiğim hayatımın elimden kayıp gittiğini hissettim.*

'Sadece yolun aşağısında olacağım, istediğin zaman beni görmeye gelebilirsin - hatta kalabilirsin. Misafirler için bir koğuş var, biliyor musun? Burası hapishane değil; *Emekli Toplum Yaşamı*. Parmağıyla broşürü işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve mendillere uzanıyorum. "Çok eğlendik Jude, değil mi?" diyor nazikçe.

"Yaptık," diyorum ve gerçekten ciddiğim. 'Karakolun korkuluklarını bombaladığımız zamanı hatırlıyor musun? İnanılmazdı. Gözyaşlarımı siliyorum. Büyükannem de sevgiyle gülüyor. "Aslında hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Hilda Flint'in leylak rengi yün kar maskesiyle tığ işi bakırlarını sokak boyunca dizmesini asla unutmayacağım, sarı ve mavi yün bayrakları kapı direklerinin etrafına sarmak da benim işimdi, hatırlıyor musun? ITV haber ekibi geldikten sonra bile kimse bizim olduğumuzu bilmiyordu.

"Saat altı manşetlerine çıkacağımız kimin aklına gelirdi? Büyükanne diyor ki.

Panik şimdi biraz azalıyor, ama acı değişmedi. "Sensiz ne yaparım ben? Diyorum.

"*Yaşayacaksın, canım. Hayatını yaşayacaksın.*' Gözleri sanki her şeyi görebiliyormuş gibi parlıyor; benim geleceğim, parlak ve heyecan verici,

ama tek görebildiğim

boş bir hiçlik; plan yok, iş yok, erkek arkadaş yok ve şimdi Gran New Start Village'da tai chi, çömlek fırlatma ve suluboya sanatlarında ustalaşmaya gittiğine göre bir amacı da yok.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

"Bugün sadece huysuz çiçek açanlar mı, Marjorie?"

"Bana da iki kremalı çörek versen iyi olur; torunlar geliyor. "Oh, ne güzel! Küçük James'in astımı bugünlerde nasıl?"

Sabahtan beri annemin müşterilerle sohbetini dinliyorum, bir yandan da tezgâhın arkasında işe yarar görünmeye çalışıyorum, ama annemle babamın o kadar iyi işleyen bir sistemleri var ki, sadece ayak bağı olduğumu biliyorum, üstelik burası da sıcak ve havasız, Ağustos geldi, bu da hiç yardımcı olmuyor.

Bu sabah ilk iş olarak onları birlikte çalışırken izlemek çok güzeldi; bunu çok nadiren görme şansım oluyor ve bunu yaptıkları onca yıl boyunca hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatmak güven vericiydi.

Ekmek ve çörekler her zaman sabahın ilk işidir - bu daha çok babamın işidir ve her zaman saat beşte büyük raflarda soğumuş olurlar. Sonra zencefilli kurabiye adamlar ve yaz aylarında lezzetli çilekli tartlar gelir. Annem bunları dakikalar içinde hazırlar ve saat altıya kadar hazır olurken babam da büyük bir parti mükemmel choux parmak çöreği hazırlar ve ustalıkla krem şantiyle doldurur (bu sabah çırpma işinden ben sorumluydum) ve her birinin üzerine parlak bir sütlü çikolata sürerek bitirir. Her nasılsa annem, babam Kopenhag dilimleri tepsisini buzlu hale getirir getirmez almaya hazır dilimlenmiş badem küvetiyle her zaman orada oluyor ve babam tepsiyi geri almaya hazır buzdolabının kapağını açarken o da dilimlenmiş bademleri üzerine serpiyor ve *işte*, sabahki pişirme işlemi tamamlanmış oluyor.

Saat yediden hemen önce fırın odasının merdivenlerinden muzaffer bir şekilde çıktılar, fırıncı beyazları, yüzleri ve saç fileleri unla tozlanmıştı, ikisi de bir bira içmek için nefes nefese kalmıştı (bu sabah da benim işim). Annem kapıdaki tabelayı 'Açık' konumuna getirdiğinde, saat yedi buçukta kasanın yanındaki vitrin tamamen dolmuştu, tam da süt teslimatı zamanında.

Dükkan açıldıktan sonra bile her şey saat gibi işliyor, birbirlerinin etrafında kolayca hareket ediyorlar, Borders'ın radyosunu mırıldanıyorlar, bireysel görevlerine konsantre oluyorlar, kelimelerle iletişim kurmuyorlar ama mükemmel bir şekilde senkronize oluyorlar. Koreografilerini Daniel'le birlikte geceleri Arirang kanalında izlediğimiz K-Pop gruplarından bile daha iyi yapıyorlar - Gran geçen haftanın sonunda taşındığından beri sık sık yaptığımız bir şey.

"Affedersin Jude, canım," diyor annem, elleri omuzlarımda, Bayan Weston'a kasanın arkasında onun için sakladığı Mills & Boon kitapları yığınının uzatabilmek için beni yoldan çekmeye çalışıyor. Birkaç haftada bir büyük bir kitap takası yapıyorlar. Tezgâhın arkasında sadece iki kişilik yer olduğunu hatırlıyorum.

Bir zamanlar babam burayı büyükbabamla birlikte işletiyordu, ancak babam şimdi olduğundan çok daha genç yaşta aniden ölünce, yeni bir fırıncı çırağının işe alınması gerekti ve o da okuldan yeni çıkmış olan annemdi. O zamanlar Marygreen, dükkanların üzerinde apartmanların olduğu işlek bir caddeydi. Bugünlerde Marygreen yeni binalar tarafından kuşatılmış durumda ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde çok fazla yolcu trafiği var ve çok fazla dükkan kalmadı - en azından çok fazla ilginç dükkan kalmadı. Çiçekçi, kırtasiye, giysi dükkanları ve Bayan Bunton'ın küçük tatlı kitapçısı uzun zaman önce kapandı.

Her neyse, annem ve babam işte böyle aşık olmuşlar - frenk üzümlü çörekler ve unlu barm kekleri yüzünden - ve hala birbirlerine ben doğduğumda oldukları kadar sadıklar. Büyükanne ben küçükken eve taşındı ve dükkan saatleri boyunca bana baktı, on yedi yıl sonra ise ona bakan ben oldum.

Belki de on yedi yaşın bakıcı olmak için biraz genç olduğunu düşünüyorsunuz? Şu anda ülkenin dört bir yanında yetişkinlere bakmaya yardım eden çocuklar, hatta ilkokul çağındakiler bile var, bunların neredeyse hiçbiri bakıcı olarak tanınmıyor ve hiçbir destek verilmiyor, bu yüzden bakıcılık sorumluluklarımla başa çıkabilecek yaşa geldiğimde kendimi şanslı sayıyorum ve tabii ki annem ve babam her zaman alt katta fırında ya da üst katta uyuyorlardı, bu yüzden asla gerçekten yalnız değildim.

Her neyse, işte oradaydım, on yedi yaşındaydım ve reçetelerden, doktor randevularından ve diğer tüm şeylerden sorumluydum. O zamandan beri oldukça sakin yaşıyoruz, küçük kasabamızı pek terk etmiyoruz, hiçbirimiz maceraya yelken açmıyoruz.

"Kusura bakmayın, bana aldırmayın," diyor annem, yanımdan geçip giderken kollarımı güven verici bir şekilde okşuyor ve bana korkunç bir şekilde engel olmadığımı hissettirmeye çalışıyor.

Geçmişte fırında bana neredeyse hiç ihtiyaç duymadılar, sadece içlerinden birinin hasta olduğu günlerde ve bu da neredeyse hiç olmadı. Bu sabah şimdiye kadar yapabildiğim tek şey biralarını doldurmak, yerleri süpürmek ve büyük fırını silmek oldu. Bugünkü 'yardım etme' kararım özellikle boşuna çünkü tüm bu temizliği her zamanki saat üç mesaiye sığdırabilirdim

ve bu da en fazla bir saatimi alıyor. Bu yüzden buzdolaplarına doğru daha da geri çekiliyorum ve babamın mutlu bir şekilde kasada çalışmasını ve omzunun üzerinden yorumlar yapmasını, müşterilerin konuşmalarına parlak bir şekilde katılmasını dinlerken kendimi küçük meyve suyu kartonlarını yeniden düzenlemekle meşgul gibi gösteriyorum.

Annemle babam mutlular ve evlerinde gibiler, her ne kadar sürekli aynı üç konuyu konuşuyor gibi görünseler de: hava durumu, yollar ve müşterilerin buraya gelirken kasapta ya da köşedeki dükkânda duydukları küçük kasaba dedikodularının tekrarı.

Annem süt kutularına doğru iç çektiğimi duymuş olmalı ki dönüp şöyle dedi: 'Jude, gerçekten çok yardımcı oldun ama neden gidip biraz ara vermiyorsun? Sıkışırsan büyükannenini tekrar ziyaret edebilirsin?'

"Bugün New Start Village'ın büyüğü gizemli otobüs gezisine katılacak, hatırladınız mı?

"Ah evet, demek öyle," diyor annem neşeyle. 'Peki, git postayı kontrol et. Belki iş başvurularından birine cevap gelmiştir?'

"Sanırım mektup yazmak yerine e-posta gönderirlerdi," diye mırıldanıyorum, herkesin ayakları altında ve tüm müşteri kuyruğunun önünde asık suratlı bir genç gibi hissediyorum - bunlardan biri de eski lise matematik öğretmenim Bayan Patterson. Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Matematikte hiç iyi değildim ve Daniel ve ben onun derslerinde berbat bir şey yapardık. Bir keresinde bize 'sağlam bir matematik temeli olmadan hiçbir şey yapamayacağımızı' söylemişti, ama Daniel tüm gününü dozajlar ve reçeteler üzerinde çalışarak gerçek uygulamalı matematik yaparak geçiriyor ve ekibinin personel rotasyonundan sorumlu, bu yüzden Bayan Patterson onun hakkında yanılıyordu. Belki de benim hakkımda haklıydı. Arka kapıdan çıkıp üst kattaki evimize çıktım.

Hayır, gelen kutumda tek bir e-posta bile yok. İlçedeki üç kütüphaneye ve büyük bir şirket olan, ünlülerin en çok satan kitaplarını ve ciltli kitapları satan, ancak yine de benim gibi insanlar için tam bir hazine olan, elli dakikalık otobüs yolculuğu uzaklığındaki perakende parkındaki tek kitapçımıza özel olarak başvurduğum.

Mezuniyetimden sonra uzun yıllar boyunca Büyükanneime bakacağımı düşünerek kariyer planlaması yapmadığımı fark ettim.

Şimdi kendimle ne yapmam gerekiyor? Günlerdir mantram bu.

Daniel ve ben dün gece onun mutfak masasında bir beyin fırtınası yaptık ve uzun bir iş seçenekleri listesi oluşturduk. Çoğu özel eğitim gerektiriyordu.

ya da yüksek lisans derecesi ya da zaman ve para gerektiren başka bir şey. Herhangi bir öğretmenlik deneyimi olmadan çocuklara İngilizce Yüksek Lisans sınavları için özel ders vermek bile mümkün değil. "Her zaman köpek gezdirmek var mı? Daniel iyimser bir ifadeyle şöyle dedi. "Ya da bebek bakıcılığı?

"Ya da bir gazete alabilirim? Kesin bir dille cevap verdim.

"İş iştir," diye omuz silkti ve ben de listemize geri dönüp baktım. Yazmıştım:

- *İngilizce*

- *öğretmeni*

- *Bookseller*

- *Kütüphaneci*

- *Kitap koruma türü bir iş (böyle bir iş var mı? Muhtemelen yok, kulağa gerçek olamayacak kadar hoş geliyor)*

Listemizde 'aslan terbiyecisi' ya da 'sıcak hava baloncusu' da yazabilir, çünkü yirmi dokuz yaşında bu kariyerlerden herhangi birine başlama olasılığım var. Kendimi her zaman kredi almayı deneyebileceğimi ve bir tür eğitime başlayabileceğimi düşünürken buldum. Dürüst olmak gerekirse her şey biraz bunaltıcıydı.

Daniel paniğimi hissederek şarap kadehimi doldurdu ve konuyu değiştirdi ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. "Otuzuncu yaşın için ne yapmak istediğini düşündün mü? Şarabımı yudumlarken kekelememe engel olmadım.

Mack'le akşam yemeği yemeyi planlamıştım, böylece sonunda ailemle tanışabilecekti, akıllıca bir yerde - ve evine yakın bir yerde, böylece ilk etapta gelmeyi kabul etme olasılığı daha yüksek olacaktı. Bu fikir bir balon gibi patlamamış mıydı!

Daniel'e "Geleceğimi belirleyene kadar otuzlu yaşlarımı askıya aldım," dedim ve bana aşırı dramatik olduğumu düşündüğünde yaptığı o göz deviren, ironik ifadeyi takınsa da başka bir şey söylemedi ve günün satılmamış çikolatalı eklerinden dördüyle birlikte üzüntülerimi boğmama yardım etti.

İşte buradayım, iş arayışında daha fazla ilerleyemedim ve fırından kovuldum çünkü orada bile ayak bağı oluyorum.

Olumlu düşünmeye çalışarak kendime CV'mi göndereli sadece on gün olduğunu ve yeni haberler gelebileceğini söylüyorum. Sabırlı olmalıyım ve internetteki iş ilanlarını taramaya devam etmeliyim ama bu arada ne yapacağım? Bütün gün evin içinde oyalanamam.

Annem ve babamın akşam yemeği için güzel bir şeyler hazırlamaya karar verdim, böylece işleri bittiğinde saat üçte onları bekliyor olacaktı. Öğleden sonra çok erken yiyorlar. Aslında evimizdeki her şey gerçek zamanın üç saat ilerisinde çalışır. Dolaplara bakıyorum. Bolonez mi? Hayır, lazanya.

Hazırlıklarım kapı zili ve imzalanması gereken bir mektupla yarıda kesiliyor. Mektubu içeri götürüp yırtıyorum ve bir kütüphanenin ya da kitapçının neden bir iş görüşmesine davetiyeyi kayıtlı teslimatla gönderdiğini kendime sorarak kağıtları çıkarırken biraz gergin bir enerji hissediyorum.

İşte o zaman benim için olmadığını fark ettim. Annem ve babam içinmiş ve New Start Village'ı inşa eden ve Daniel'in ailesinin giysi dükkanlarını satın alan büyük müteahhit şirketten gelmiş. Ana caddedeki dükkanlardan alabildiklerini almaya çalışıyorlar. Manav ve postane çoktan yeniden geliştirildi (şimdi son moda bir berber dükkanı ve üzerinde daireler olan bir şişe bira dükkanı) ve burada annemle babama dükkanımız ve evimiz için yüklü miktarda para teklif ediyorlar.

*Görüşmelerimizin devamında, aşağıdaki teklife yanıtınızı bekliyoruz
Crawley and Son Bakers ve üstündeki üç yatak odalı daireyi de
içerecek şekilde tesisleriniz için 250.000 £. Nakit transferi, ekteki
evrakın imzalı ve şahitli olarak iade edilmesine ve bununla birlikte tüm
sakinlerin imzadan sonraki bir takvim ayı içinde mülkü boş
bırakacağına dair anlaşmanıza bağlı olarak 13 Ağustos'ta
gerçekleşecektir.*

Emin olmak için tekrar okudum. "*Tartışmalarımız* mı? Annem ve babam bunu *biliyor* mu? Bir süredir emekli olmaktan bahsettiklerini biliyorum ama fırını ve evimizi bir çırpıda satmak?

Sendeleyerek kanepeye uzandığımda, kızgın olduğum için kendimi azarlamaya başladım bile. Onlar adına sevinmeliydim ve seviniyorum - yani birazdan, nefesimi topladıktan sonra sevineceğim.

Bu onların 'çıkışı', bekledikleri emekli olma fırsatı. Eğer satarlarsa, otuz üç yıl boyunca Pazar günleri hariç her gün çalışmış olmalarına rağmen hayatlarında ilk kez olağanüstü bir şekilde meteliksiz kalmayacaklar.

Öğle yemeklerinde Greggs'in önündeki uzun kuyruğa bakıp, büyükbabalarının güzel geleneksel hamur işlerini yapmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşünmek zorunda kalmayacaklar.

Hep bahsettikleri ama hiç çıkmadıkları tatillere çıkabilirler. Bir düşündüm de, seyahat acentesinden Katie

Geçen gün 'kış güneşi' broşürünü gördüm ve o zaman bunun tuhaf olduğunu düşündüm.

İkisi için artık sabahın üçünde kalkmak yok. Babam her zaman sabahları çalar saatle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu söyler, özellikle de kışın.

Mektubu, ekindeki resmi görünümlü evrakla birlikte elimde evirip çeviriyorum. Şu anda annemle babama göstermek için aşağıya götürmeme gerek yok. Meşguller ve nasıl olsa ne karar vereceklerini biliyorum. Bu fırsatı değerlendirecekler ve çalışmak için yaşamak yerine kendileri için yaşamaya başlayacaklar.

Büyükannemin eski battaniyesini kanepede üzerime çekiyorum ve onun 'hayatını *yaşamalısın*' sözlerini düşünerek yan tarafıma kıvrılıyorum.

Olaylar beni rahat yuvamdan, konfor alanımdan çıkarmak için komplo kuruyor gibi görünüyor. Kendimi *Aynanın İçindeki Alice* gibi hissediyorum ve her şey mide bulandırıcı bir şekilde çarpıtılmış ve ulaşılmaz. Belki bir süreliğine gözlerimi kapatırsam, uyandığımda her şey eskisi gibi olacak, ben ve Gran yine zencefilli çörek kokulu evimizde birlikte olacağız ve tüm rutinlerimiz saat gibi işleyecek - öngörülebilir, rahat ve güvenli.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Bu sabah fırına gitmedim. Annem dün geceki uzun konuşmamızdan sonra biraz uzanmam gerektiğini söyledi. İkisi de saat dokuzu geçene kadar uyanık kaldılar - ki bu ailem için duyulmamış bir şey - ve babam evrakları imzalamasını kutlamak için aldığı bir şişe şampanyayı bitirmek istedi.

İlk başta bir bardak alamadım ama onlar yıllar boyunca yapmayı planladıkları ama erteledikleri şeyler hakkında sohbet ederken, annemin gözleri mutfak ışıkları altında parlarken ve babam iki kez mutlu ve rahatlamış gözyaşlarına boğulurken, ben de kendimi kaptırmadan edemedim.

Hiçbirimiz nerede yaşayacağım ya da satıştan sonra ne yapacağım hakkında konuşmadık. Sanırım annem ve babam yanlarına taşınabileceğimi söylemeye gerek olmadığını varsaymışlardı, ama söylenmemiş sözlerden dolayı havada bir gerginlik vardı.

Belki de "Bilin bakalım ne oldu çocuklar, taşınıyorum - bir daire ve iş buldum!" dememi bekliyorlardı ama bu doğru olmazdı, bu yüzden hepimiz şampanyamızı yudumlamaya devam ettik ve pijamalarımı giyip geri döndüğümde onları müzik olmamasına rağmen mutfakta vals yaparken yakaladım. Birlikte sessizce gülüyorlar, neredeyse kıkırdıyorlar ve geleceğe dair tüm heyecanlarını gözleriyle ifade ediyorlardı. Onları kutlamalarıyla baş başa bırakarak odama kaçtım.

Şimdi yataktayım, panjurlar kapalı olsa bile yaz sabahı ışığı yorgun gözlerime sert geliyor ve dışarıdan bir yerlerden korkunç bir delme sesi geliyor. Neler olduğunu görmek için yataktan fırlıyorum, ancak pencerenin hemen altındaki merdivene çıkmış baretli bir adamın dış duvara bir tabela sabitlediğini görüyorum. Boynumu kaldırırsam kelimeleri seçebiliyorum.

New Start Developers tarafından satın alındı
Bu Noel açılıyor: Lüks Elektronik Sigara Malzemeleri
Mağazası Yukarıdaki kiralık daireler: Kiraya verilecek üç
müstakil tasarım birimi

Boş durmuyorlar, değil mi? Birkaç ay içinde, bildiğim tek ev, yeni bir dükkan, üç küçük daire ve New Start Emlak Geliştiricileri için bir ton nakit para yapmak üzere yıkılacak ve bölünecek.

Kalbimin altında bir yerlerden patlayan büyük hıçkırık sesini beklemiyordum ve ilk başta işçinin matkabının acımasızlığı karşısında bu sesi duyunca irkildim. Kendimi olduğum yere bırakıp yaralı bir kurt gibi ulumak istiyorum ama telefonum çalıyor.

"Büyükanne? Numaraya bile bakmadan cevap veriyorum. Sabah ondaki sohbetimizin vakti gelmek üzere, peki başka kim olacak?"

"Judith?"

Büyükannem değil. Tabii ki, bugün aşçılık dersi var. "Kimsiniz?" Telefon çaldığında o sözleri söyledim. Bu numarayı ilk kez çalıyor olmalarına rağmen arayanın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Arayan Mack'ti ve sesi nazik ve sessizdi, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

Benim olmayan bir şey için açgözlülük yapan içimdeki hain küçük cüzdan bana ihanet ediyor ve kalbim yerinden fırlıyor. İkinci kez düşündü. O Fresher'ı terk etti ve bana geri döndü! Kafamın içinde onun omurgasız bir yağ tulumu olduğunu hatırlatan küçük sesi duymakta zorlanıyorum.

"Ben Rupert," diyor ve alçak sesle fısıldaması beni ürpertiyor. Bunun iyi bir ürperti olup olmadığından emin değilim; duygularım bir kasırga gibi çalkalanıyor.

Mantıklı ve sofistike görünmeye kararlıyım. Mezuniyetimden önce olmamı istediği kadın olacağım.

"Oh, iyi misin? Bu umduğum kadar zarif olmadı.

"Evet, *umm*, dinle..."

Aman Tanrım, beni gerçekten geri istiyor! Bunu sesinde duyabiliyorum.

'Bugün ikimize de gönderilmiş bir mektup geldi. Devon'daki Borrow-a-Bookshop'tan mı?'

"Oh, tamam. Duraklıyorum ve kendimi düşünmeye zorluyorum. Şimdi kalbim çarpmaya başlıyor çünkü bunun ne anlama geldiğini fark ediyorum. "Sıranın en başına mı geldik? Aylar önce bir kitapçı kiralayıp iki hafta boyunca içinde yaşamının mümkün olduğunu yeni öğrendiğimde ilana cevap verirken hissettiklerimi hatırlayarak ani bir sinir ve heyecanla soruyorum.

Büyükannemin dergisinde reklamı gördüğümde kelimenin tam anlamıyla çılgılık atmıştım ve kendimi tamamen kaptırmıştım, Devonshire sahiline kadar seyahat edip kitap satmayı hayal etmişim, Mack'le birlikte tezgâhın arkasında olduğumuzu, onun tüm dikkatini üzerime çektiğimi, her zaman hayalini kurduğum kitapsever, beyinsel hayatı yaşadığımı hayal etmişim.

Büyükannem en azından başvurmam gerektiğini söyledi ve çok uzun bir bekleme listesi olduğu için o zamanlar tüm bunlar gerçek bir olasılık gibi gelmiyordu, bu yüzden gittim, parayı peşin ödedim - temelde tüm çocukluk birikimlerimi temizledim - kitapçının bekleme listesinde bir yer edinmenin tek yolu buydu.

Mack'in sesi beni ele geçiren baş dönmesi hissinin içinden bana ulaşıyor. 'Bir çift çekildi, yani kitapçı Cumartesi sabahından itibaren bizim, eğer istersek, ama gün sonuna kadar kararımızı onlara bildirmem gerekiyor.

"Bizim" dedi. Evet, 'bizim' dedi! Yine 'biz' olduk, öyle mi? "Peki, ben... ne yapmak istiyorsun? Gidiyor muyuz?" Ben diyorum.

Mack şimdi daha rahat. 'Dürüst olmak gerekirse, bunu tamamen unutmuştum ve burada yapmam gereken işler var elbette, ama...'

"Evet mi? Lanet olsun bana ve sinir bozucu iyimserliğime. "Gidebiliriz.

Telefon elimde biraz kaygan duruyor. Halının üzerine oturmak zorunda kaldım. Sırtımı duvara yaslıyorum ve işçinin delme işlemini tuğlaların diğer tarafındaki ağır çekiç darbeleriyle değiştirdiğini hemen fark ediyorum. Her vuruş bana sadece ailemin evinin satıldığını ve gidecek bir yerim olmadığını değil, aynı zamanda burada ya da başka bir yerde işim olmadığını da hatırlatıyor. İki haftalığına kitapçıya gidebilirim. Gidebiliriz.

Yine fısıldıyor. "Deniz kenarında iki hafta kitap okumak kulağa oldukça hoş geliyor.

Sesinde küçük bir çaresizlik - ya da flört? - Sesinde.

'Bu araştırma projesi için okumam gereken çok şey var ve sen de bütün gün dükkânı güzelleştirerek eğlenebilirsin, akşamları da biz-'

"Rupert Bear, kendini nerede saklıyorsun?" diyen bir kadın sesiyle kesiliyor ve eliyle ağızlığı kapattığını, ardından gelen konuşmayı boğmaya çalıştığını duyuyorum, ama sesi sahte neşeyi anlamama yetecek kadar net.

'Söylediğim gibi, Şansölye, teklif iyi gidiyor. İçimden bir ses başarılı olacağımızı ve gelecek yıl bu zamanlar için iznimi ayarlayabileceğimizi söylüyor...'

Penceremin dışındaki çekiç sesi aniden kesiliyor ve sessizlikte farklı bir ritim duyuyorum; kanım hızla akıyor ve kafamın içinde nabız gibi atıyor. Ses yükseldikçe kulak zarlarım zonkluyor gibi oluyor ve kesinlikle çok öfkeli olduğumu fark ediyorum.

O yalnız değil. Tabii ki değil. Şefkatle değil, duyulmamaya çalıştığı için fısıldıyor. Sanki Mackageddon hiç olmamış gibi, sanki Anne Elliot'tan tek bir şey bile öğrenmemiş gibi neredeyse tekrar içine çekiliyordum.

Şimdi geri döndü, 'Bunun için üzgünüm, nasıl olduğunu bilirsin...' diyor ve eminim ki zavallı, kandırılmış bir kız az önce odadan çıkarıldı. Tıpkı benim gibi bir kız. Aklım başımdan gidiyor.

Elbette kitapçı dükkânını işletmek için başvurduğumu unutmuştu. O gece ben eski püskü dizüstü bilgisayarımın başına geçip başvuru mektubunu yazarken - eski usul, bu kitapçı için online bir varlık yok - deniz kenarında bir kitapçı olmanın ne kadar güzel olacağından ve iki haftalık bir tatilin ne kadar romantik olacağından bahsederken, tüm gün birlikte çalışıp tüm akşam Clove Lore'u birlikte keşfetme hayalleri kurarken beni zar zor dinliyordu.

Bırakın rüya gibi bir kitapçı dükkânına sahip küçük tatlı bir liman köyünde kalmayı, Devon'a bile hiç gitmediğimi anlattım. En az bir saat boyunca heyecanla anlattığımı hatırlıyorum, o da bir iki kez başını sallayıp gözlüklerinin çerçevesinden bana üstünkörü bir bakış atmıştı. Ne kadar geçici olursa olsun kitapsever bir hayat yaşama fikrine o kadar kapılmışım ki, bu adamın beni ve hayallerimi daha az umursayamayacağını bir *kez daha* görememiştim.

"Bu seferki kim? Neredeyse kelimeleri tükürüyordum.

"Affedersiniz?" diyor kibirli bir şekilde. Bu işi yüzüstü halletmeye çalışacağına inanamıyorum.

"Bu sefer kiminle görüşüyorsun? Bana onun en azından yüksek lisans mezunu olduğunu ve gözlerinde yıldızlar olan ve yün takım elbiseli zeki görünümlü erkeklerle ilgili bir kompleksi olan zavallı bir yeni başlayan olmadığını söyle?

"*Hah*," diye gülüyor, sanki ben çok komik bir şeymişim gibi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Judith.

"Rupert? Ona Mack demeyeceğim, o benim şirin erkek arkadaş ismimi hak etmiyor.

"Evet?

"Sizi en iyi dostunuz olan Şansölye'ye şikayet edeceğim.

Bir an için tereddüt ettiğini duyuyorum, devam edip deniz kenarında, edebi hazinelerle çevrili iki haftalık bir tatil ve eski gizli kız arkadaşlarından biriyle birkaç sevişme şansı elde etmeye mi çalışmalı yoksa fakültede ifşa olma riskini mi göze almalı diye düşünüyor. Sonra vazgeçer.

"Judith, mantıklı ol," diye sertçe tısladı.

'Ve eğer o zavallı kızı hemen şimdi evine göndermez ve kariyerinin geri kalanında ellerini öğrencilerden uzak tutacağına söz vermezsen, bu telefon görüşmesini yanlışlıkla *Daily Mail*'e gönderebilirim ve o zaman bölümdeki değerli itibarın tamamen yerle bir olur-'

"Bunu sen mi kaydettin?"

Bu onun dikkatini çekti. İlk kez soğukkanlılığını kaybettiğini duyuyorum ve hayır, elbette görüşmemizi kaydetmedim. Ben bir televizyon dedektifi değilim ve annemin yüzyılın başından kalma Nokia'sının zavallı yaşlı bir sapığı iş üstünde yakalamak için yeterli olduğunu sanmıyorum, ama nefes nefese kalışından ve yutkunmasından anladığım kadarıyla kaydettiğimi *düşünüyor* ve yakında o kız onun araba yoluna itilecek. Zavallı şey.

Benim sayemde dönem sonunda başka bir alandaki bir arkadaşının yerine geçilmekten kıl payı kurtulduğunu bilmiyor.

"Judith, yapmamalısın... Yani, lütfen anla..." Panik içinde bir şeyler mırıldanıyor ama ben dinlemiyorum. Batıyorum.

Tüm bunlar nasıl oldu? Bir an büyükannemin bakıcısı ve Mack'in sevgilisiydim, birlikte geleceğimizin hayalini kuruyordum (aslında bana hiç söz vermediği fantastik bir gelecek olsa da), sonra bekar ve işsizdim, artık öğrenci bile değildim. Ve Mack'in rüya gibi bir kitapçıdan kaçış vaadini önüme koyarak beni araması yetti ve neredeyse yeniden içine çekiliyordum! Kalbim heyecanla çarpmaya başladıktan kısa bir süre sonra bu yanılsama kayboldu. Bizim için bir gelecek yok, 'biz' diye bir şey yok ve daha da kötüsü, kitapçı tatili diye bir şey de yok. Bu konuda, Mack ile ilişkimizin sonsuza dek bittiğinin teyit edilmesinden çok daha kötü hissediyorum. Tek başıma gidebileceğim gibi değil, değil mi?

Mack hâlâ gevezelik ediyor ve onun konumundaki bir adam için, çok fazla çalışan, stresli ve sık sık günaha sürüklenen biri olarak ilişkilerini normal bir şekilde yürütmenin imkânsız olduğunu anlamam gerektiğini söylüyor.

"Ayartma mı? Bu kelime beynimde bir şeyleri harekete geçiriyor ve ben de ona geri fırlatıyorum.

'Bilirsiniz, bu üniversiteli kızlar çok çapkındırlar ve istediklerini elde etmeye kararlılırlar-'

"Hangisi?" diye araya giriyorum.

'Şey, onlara rehberlik edecek olgun bir zihin...'

'Ugh! Yani beni böyle mi görüyorsun? Olgunlaşmamış mı? Bir flört mü? Etkilenebilir bir öğrencinin önünde beyin gücünüzü ve egonuzu esnetmek için bir fırsat

yaşlı bir hödük tarafından derslerinden alıkonulduğunu anlamayan bir kıza ne dersiniz?

"Kitaplarımı ödünç alırken, şarabımı içerken, yatağında yatarken şikayet ettiğini duymadım-" Sesi çok sakın, tanıdık kuru bir monoton... Bunun onun ders veren sesi olduğunu fark ediyorum.

"Orada dur," diyorum ve sesimin ne kadar buyurgan çıktığına şaşırıyorum. Sanırım bu bana biraz gazlı bir güç ve neşe hissi veriyor. 'Sana ihtiyacım yok. Sana ya da etrafına topladığım entelektüel hayatın süslü püslü ziynetlerine ya da kimse duymadığında yaptığın tatlı konuşmalara hiç ihtiyacım olmadı. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Kafamda dünyanın en hızlı fayda/maliyet analizini yapıyorum ve Mack'in önünde gururumu nasıl geri kazanabileceğimi, daha sonra bir endişe ve şok birikintisi olacağım gerçeğine karşı tartıyorum. Lanet olsun, yine de söyleyeceğim. Kararımı verdim.

'Rupert, o kitapçıya gideceğim ve *yalnız* gideceğim. Telefonu kapatır kapatmaz onlara bunu söylediğinden emin ol. Üç yüz seksen sterlin ödedim. Rezervasyonu kendi adıma yaptırdım ama adresin ve telefon numaran onlarda var çünkü saf bir aptal gibi gerçek bir geleceği olan gerçek bir çift olduğumuza inanarak kendimi kandırdım. Hayır, bu *benim* rüyam. Her şeyi unuttuğunu söylemiştin, tıpkı beni unuttuğun gibi. Kitapçıya Jude Crawley'nin teklifini kabul ettiğini ve Cumartesi öğleden sonra orada olacağımı söyle. Bu kısım sesimi titretiyor, ama şimdi tekrar ayağa kalktığımı, sırtımı dikleştirdiğimi ve başımı dik tuttuğumu fark ediyorum. "Peki ya Rupert?

"Evet?" diyor isteksizce.

"Beni bir daha asla arama. Telefonu kapatıyorum, titriyorum, seviniyorum ve aynı anda ağlamaya hazırım.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Tekrar sakinleştüğimde, büyük bir parçam annem ve babamın hayır, minibüsü alamam ve hayır, evde bana ihtiyaç duyulurken bir kitapçıyı güzelleştirmek için Devon'a gidemem diyeceklerini umuyordu. Ama yapmadılar. Hatta babam ayağa kalktı, doğruca kapının yanındaki ceketinin yanına gitti ve cebinden minibüsün anahtarlarını çıkarıp, "Fırın yok, minibüse de gerek yok, değil mi?" dedi.

"Tabii ki gitmelisin. Kulağa çok heyecan verici geliyor Jude,' dedi annem, buzdolabını karıştırıp o gün satılmayan rulo Victoria süngerini ararken ve hepimiz mutfak masasının etrafına oturup çay içerken bu konu hakkında konuştuk.

"Taşınmak için yardımına ihtiyacın yok mu?

Annem, 'Her şey halledildi, tatlım,' diyerek beni rahatlatmıştı.

Annem ve babam sadece yol boyunca yeşil kuşak manzaralı yeni inşa edilmiş iki yataklı evlerden birine gidecekler, yani büyük bir yürüyüş falan değil. Nakliye kamyonu ayın on altısında, Pazartesi sabahı gelecek ve o zamana kadar Devon'a yerleşmiş olacağım.

'Eşyalarını odana taşıyız, sen de kitapçıdan döndüğünde bavullarını boşaltabilirsin. Sadece iki hafta, sonsuza kadar değil. Bunu hak edilmiş bir tatil olarak düşün,' dedi annem.

New Start Developers'tan satış evrakları geldiğinden beri son birkaç gündür tatillerle ilgili çok fazla konuşma oldu. Aslında, sadece bir gece önce babam yeni yazlık kıyafetlerini sergilerken şaşırtıcı derecede uzun bir podyum şovuna tanık olmak zorunda kaldım - neon turuncu sörf şortu ve beyaz dizleri öne çıkanlardı ve annem de bir dizi yeni çiçekli sundress içinde dönerek sırasını aldı. Emekliliği şimdiden benimsemiş durumdalar ve bir ay sürecek Yunan adaları gezisine hazırlar. Ben Devon'dan dönene kadar gitmiş olacaklar. Aslında her şey nefes kesici bir hızla gerçekleşmiş olsa da onların heyecanını izlemek çok güzeldi.

Geçen gün yolun aşağısındaki anahtarcıda vesikalık fotoğraf çektirmek hepimiz için gerçekten önemli bir olaydı.

"Elli beş yaşına geldiğini ve hiç pasaport sahibi olmadığını düşünsene," diye hayret etmişti babam, resim şeridini elinde evirip çevirirken.

Annem her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmam gerektiğini söylediği için ben de yaptırdım, ancak yakın zamanda nasıl kullanılacağını göremiyorum. Bırakın uçağa atlayıp egzotik bir yere gitmeyi, Devon zaten benim konfor alanımın çok dışında.

Yani, özetle, hayır, bana ihtiyaçları yok. Bu yaz giderek daha aşına olduğum bir duygu bu. Daniel bile kitapçı haberimi çabuk atlattı ve mesaisi bitince hemen yanıma geldi, ödünç almam için bir bavul getirdi.

"Bu da ne?" dedim, kapıyı açarak.

'Fikrinizi değiştirirseniz diye. Toplanmaya tanıklık etmek için buradayım.' "Fikrimi değiştirmek mi?

"*Mm-hmm*. Çantayı yanımdan geçirdi ve merdivenlerden odama çıkardı. Her zamanki gibi beni oldukça doğru bir şekilde saptamıştı. Birkaç uykusuz geceyi yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek ve bir hata olduğunu ve kitapçının bana ait olmadığını söyleyen bir telefon almayı umarak geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, bu büyük bir rahatlama olurdu, ama Daniel'in böyle bir derdi yoktu. Üniversiteden yeni mezun olmuş ve kendisinden biraz daha yaşlı olan Daniel'dan emir almaktan hoşlanmayan genç stajyer hemşire Ekon bilmem ne ile uzun süredir devam eden irade savaşının son bölümünü bana anlattıktan sonra, seyahatim için seçtiğim kıyafetleri eleştirel ve eğlenen bir gözle inceledi.

O gardırobumu karıştırırken ben de ona 'Her şeyden önce yedi buçuk saatlik bir yol var,' dedim. 'Ve muhtemelen eski kamyonetimizle on saate yakın sürecek. Tabii bu yolculuktan sağ çıkabilirsem ve yanlışlıkla Calais'ye giden bir feribota falan binmezsem. Biliyorsun haritalarla aram pek iyi değildir.'

Sürüşle ilgili endişelerime güldü, ben de konuyu değiştirdim. "Bir de işin kasa ve para kısmı var," diye itiraf ettim. "Matematik kaygısı *bir şeydir*.

Daniel bir torba dolusu eski tişörtü yatağıma atıyor ve bir moda ustası gibi onları didik didik ediyordu. Acımasızca, çoğunu hayır kurumu yığını olarak belirlediği yere attı. Annemin eski Siouxsie and the Banshees tişörtünü çabucak kurtardım ve saklamak için arkama ittim.

'Yine de kasalar sizin için tüm sayımı yapıyor. Nasıl yanlış yapabilirsin ki?' diye omuz silkti. Bir saniye sonra, geçen Noel'de bana ihtiyaç duyulduğunda para sayarken yaptığım hatanın aklına geldiğini söyleyebilirim.

Annem Anne Teyze ile nadir bir alışveriş gezisine çıkarken ben de Noel pastası siparişlerine yardım etmek için fırına gittim. Her nasılsa o gün yaklaşık on dört sterlin kaybetmeyi başardım ve babam kasa fişlerini incelediğinde bile bunu nasıl başardığımı anlayamadı.

'Kabul ediyorum, sayılara hakimiyetiniz... taklit edilemez,' dedi, 'ama dürüst olmak gerekirse, küçük bir kitapçı bir günde ne kadar para kazanacak? Birkaç sterlinlik kazancı çok fazla batıramazsın, değil mi? Aradaki farkı zaten maaşınla ödeyebilirsin.

'Mesele de bu,' diye bağırdım. 'Ücret yok. Kâr doğrudan dükkânın hayır kurumuna gidiyor, bana ait değil. Yani hata yaparsam dükkânı dolandırmış olacağım!

"Biraz morarıyorsun, Jude. Nefes alabilir misin lütfen?" O kadar gerçekçi ki, bunu başka biri söylese sinir bozucu olurdu. Daniel'a böyle şeyler kolay gelir ama beni aritmetik konusunda umutsuz olduğum için hiç yargılamadı. 'Dinle, sen yetenekli ve beceriklisin, iyi olacaksın. Sadece kasanın yanında yedek bir hesap makinesi bulundur ve her ihtimale karşı sattığın her şeyi kâğıda yazdığından emin ol. Yanıma oturmaya geldi, yanında bir tomar giysi getirmişti. 'Çözülmesi *daha zor* olan şey, Judith Crawley, gardırobunuzun gizemi. Lütfen kanıt A'yı düşünün.'

Elinde benim 'Oxford çantalarım' dediğim dört çift pantolon tutuyordu; tüvit kumaştan ya da pamuktan bol pantolonlar, geniş paçalı bej, dimi ve ince çizgili bir deniz. Onları kucağıma bıraktı. Bunu iki yelek izledi; biri eskiden büyükbabama aitti - babasının terhis takımının bir parçası olduğundan oldukça eminim (muhteşem, kırklı yıllara özgü bir beli var) - diğerini ise bir hayır kurumunda buldum.

Annie Hall'u izledikten ve Diane Keaton'ın yetmişli yıllardaki androjen tarzına vurulduktan sonra almıştım. Hatta büyükbabamın kravatları için gardırobu yağmaladım ve hepsini dar gömlekler, annemin kahverengi deri kemeri ve -şimdi bunu itiraf etmekten utanıyorum- Daniel'in annesine ait olan ve ben kurtarana kadar çöpe gitmeye mahkum olan boz kahverengi, on dokuz seksenli yılların melon şapkasıyla birlikte giydim.

Şimdi yere atılmış günlük gardırobuma baktığımda Diane'in havalı Anglofil tarzından çok bir korkuluğu andırıyor, ancak altı yıl önce üniversiteye başladığımda tam olarak hedeflediğim tiki, sayfalardan fırlamış -*Brideshead Revisited*- görünümü yansıtıyordu.

Kendisi gibi davranan kıvrırcık saçlarım ve 1.80'lik çok da kıvrımlı olmayan çerçevem, kendimi canlandırmak istediğim söğüt gibi, ilginç bir aristo olmadığım gerçeğini yalanlıyor.

Üniversitedeki ilk günümde herkesin benim gibi sanatsal açıdan deneysel olacağını düşünerek tam olarak böyle gelmişim ve sınıf arkadaşlarımın hepsinin tayt ya da eşofman giydiğini görünce dehşete düşmüştüm, ancak sadece şapkayı atarak buna sadık kalmıştım. A Look'tu ve sahip olduğum tek parayı ona yatırmıştım ve o zamandan beri her gün giyiyorum.

"Bir şey söyleyebilir miyim? Daniel esprili bir şekilde dudağını ısırtıyor ve o eğlenerek yaptığı kafa sallama hareketini yapıyordu, bu yüzden her halükarda söyleyeceğini biliyordum. "Bütün bu şık, düğmeli gömlekler ve broglar meselesi? Bunun içinde kendini *gerçekten* kendin gibi hissediyor musun?

"Şey, bir bakıma..." Evet, her zamanki gibi sabitlenmişim. Artık Mackageddon (kelime yapışmış gibi görünüyor) beni daha önce göz alıcı ve çekici olduğunu düşündüğüm her şeyi sorgulamaya zorladığından, bu kıyafetlerin beni giydiğini, tersi olmadığını fark etmeye başlamıştım.

"Gerçekten burada kalmak istemiyorsun, değil mi? Daniel birdenbire bana seviyeli bir bakış attı. "Yıllardır karşına çıkan ilk eğlence fırsatını kaçırmak mı?

İçimi çektim ve omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Hiç tek başıma bir yere gitmedim ve neredeyse otuz yaşındayım, bu acınası... ve korkutucu.

Daniel başıyla onayladı. "Büyükanne verdiğin onca yıl... artık bitti. O kendi işini yapmaya gitti. Sıra sende. Biliyor musun, her zaman hemşirelerle birlikte İspanya'ya ve Ayia Napa'ya gelmeni istemiştin ve New York'a gittiğin zamanı hatırlıyor musun?

Elbette hatırladım. Ben de gitmeyi çok istemiştin ama bu benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı, bu yüzden kendime ve diğer herkese evde bana ihtiyaç olduğunu söyledim, muhtemelen gerçekte olduğumdan daha fazla, özellikle de son zamanlarda büyükanne çok hareketli ve formdayken. Belki de sonlara doğru onu biraz bahane olarak kullanıyordum.

Daniel elimi sıktı ve gülümsedi. Aklımdan neler geçtiğini bildiğine eminim.

'Bakalım bunlarla neler yapabileceğiz, ha? Belki de bu yaz tarzını bulacaksın, eğer hayatı biraz akışına bırakırsan, onunla devam edersen?

Başımı salladım ve Daniel'in yarı dolu bavulu karıştırıp bir şeyler çıkardığını görene kadar ağlayacağımdan emin gibiydim. "Cidden mi Jude, diş teli mi?" Onları doğrudan hayır kurumu çantasına attı.

"Hey! Bunları sevdim. İnanılmaz bir kahkaha ile karşılaşınca melon şapkayı kafasına geçirdim ve günün geri kalanında yeni kıyafet kombinasyonları deneyerek ve güney batı sahiline doğru tek başına yola çıkan bir kitapçı, edebiyat aşığı ve tatilci-cesur-maceracıya daha uygun bir şey üzerinde çalışarak güldük.

İşte bu şekilde, Ağustos ayının ortasında bir Cumartesi sabahı saat üçte, babamın minibüsünün yanında, motor çalışır vaziyette, arkada bavul, gitmeye hazır bir halde buldum kendimi.

Daniel kıyafetime onaylayarak bakıyor, her ne kadar ben şu anda mendilime sarılıp ağlamaya dalmış olsam da. Aslında eski grup tişörtlerimi yeleklerle ve artık muhteşem bir şekilde dikilmiş ve kıvrılmış Oxford çantalarla (Daniel ve onun akıllı dikiş makinesi becerileri sayesinde) birleştirmek benim fikrimdi. Yaz için fazla hantal ve Clove Lore'un dik, Arnavut kaldırımlı sokaklarında güvenli bir şekilde gezinmek için fazla düz tabanlı olan brogları attım. Onun yerine yıllardır kullandığım beyaz yüksek topuklu Converse'lerimi giydim ve görünümü tamamlamak için eski gri bir The Cranberries tişörtü giydim.

"Senin için bir şeyim var, yolculuk için," diyor Daniel, hemen tanıdığım bazı eski kasetler çıkararak. Çocukken annemle babamın eski müzik setinde onun için yaptığım karışık kasetler. "Eski tişörtlerini karıştırırken aklıma bunlar geldi. Destansı yolculuğunda seni sakinleştirebileceklerini düşündüm.

Onları verirken sesinde belirgin bir titreme vardı. Bu konularda o da benim kadar duygusal. Kasetin üzerindeki ergen el yazımı tarıyorum ve çalma listesine gülümsüyorum: on beş yıl öncesinin emo favorilerinin yanı sıra ailemin sevdiği The Cure, Blondie ve Gary Numan şarkıları. Altıncı sınıfa geldiğimde onların zevkleri bana da geçmişti ve şimdi hayatımın soundtrack'inin silinmez bir parçası oldular.

Kasetleri arabayı sürerken ulaşabileceğim bir yere koyuyorum ve Daniel'ı son bir kez kucaklamak için kendime çekiyorum. Ayrıldığımızda gözlerime bakamıyor ve neyse ki babam burada, beni acele ettiriyor ama veda etmek de istemiyor.

"Yola çıksanız iyi olur. Her şeyi aldın mı?" Büyük mavi fırın minibüsünü okşuyor ve "Mazot dolu. Sanırım bu seni en azından Bristol'a kadar götürür. Biraz yutkunuyor ve minibüsün arkasına bakıyor. 'Çuvalları emniyete aldım. Hızla keskin virajlara girmeyin yoksa un içinde kalırsınız.

Ben de içeriye baktım. Bana fırının son ununu, yumurtasını ve şekerini verdi ve bavulumun yanında kocaman bir marge küveti var. İşletmem gereken bir kitapçı kafem var, unuttun mu?

Bu gerçek geceleri aklımı kurcalıyor çünkü pişirme konusunda iyi olduğum tek şey büyükbabamın çörek tarifiydi - Devon'da bir kafe işletiyorsanız kullanışlı - ama daha önce bir seferde sadece bir düzine yapmıştım ve onlar da sadece büyükannem ve arkadaşlarının yemesi içindi.

Sanırım kitapçada bundan çok daha büyük partiler yapmam gerekecek... yoksa yapacak mıyım? Oraya gidip ziyaretçilerin nasıl olduğunu görene kadar her şey bir muamma. Belki de iki hafta boyunca tek bir müşteri bile gelmeyecek. İyi tarafından bakarsak, karnımı doyuracak bir sürü çöreğim olacak. Annem hâlâ pijamalarıyla ona katılırken babam, "Al bunu," diyor.

Annem kolunun altından kayıyor. Babam yıpranmış, unlu bir defter uzatıyor. 'Babamın tarifleri, fırında kullandıklarımız. Hepsi burada, belki dallanmak istersin diye. Çörekler üçüncü sayfada.' Bunun üzerine babamın göğsünün biraz kabarmasını izliyorum. Bu küçük kitabı daha önce hiç görmemiştim ve elime alıyorum.

"Ona iyi bakacağım," diye söz veriyorum. Bu da annemin babamın gömleğinin kolunu koklamasına neden oluyor.

Yolda daha fazla ağlayamayacak kadar gerginim, bu yüzden herkese sıkıca sarılıyorum ve midemde soğuk bir korku hissiyle vedalaşıyorum. Dün New Start Village'da büyükannemle vedalaşmak yeterince zordu. Neyse ki saat ikide bir el arabasıyla gelen mojitolar ve hoparlörlerden yükselen Wham!'in 'Club Tropicana' şarkısının sesiyle tüm mekânın patlamasıyla kısa kesildi. Onu son gördüğümde dinlenme odasının kapısından çok yavaş bir konga halinde süzülüyor ve çapkınca arkadaşlarından birine - eskiden postaneyi işleten Kenny Simpson'a - ellerini nereye koyduğuna dikkat etmesini söylüyordu.

Ellerim titremesine rağmen emniyet kemerimi takmayı başarıyorum ve minibüsün kapısını çarparak kapatıyorum. Babam açık olan şoför camından bağıyor: "Dikkat et de çöreklerinin kenarlarına yumurta sürme, yoksa eşit kabarmaz.

Daniel parmak uçlarını titreyen alt dudağının üzerine koymuş, motorun gürültüsü arasında "Görüşürüz," diye bağırdığımda sesim çatlıyor.

Artık evim olmayan küçük fırının önündeki kaldırımdan öpücükler gönderen ve "İyi şanslar!" diye seslenen küçük aileme aynadan bakamayacak kadar kaza yapmaktan korktuğum için bir kolumu camdan dışarı sallayarak geri çekiliyorum.

Yedinci Bölüm

Palmiye ağaçları! Sahil boyunca her yerde palmiye ağaçları vardı. Arada sırada göz ucuyla parıldayan bir şey görüyordum. Meğer denizmiş ve *yemin ederim* tropikal turkuaz rengindeydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim (Marygreen'den sahile arabayla bir buçuk saatte gidiliyor ve İskoçya'nın suyu her zaman mantıklı bir lacivert veya arduvaz grisi). Dünyanın bu kısmı bambaşka bir yer.

Devon'a varıp sahile doğru döndüğümde, sıkışık anayollar ve yanımdan kükreyerek geçen ve zavallı yaşlı Diane gerçekten altmışın üzerinde gidemediği için öfkeyle korna çalan sürücüler yüzünden sinirlerim hala bozuk olsa da, nihayet sürüşten zevk almaya başladığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Otoyol çılgınlığının başladığı Penrith civarında babamın minibüsüne bu adı vermiştim.

Daniel'in karışık kasetlerine eşlik ederek şarkı söylediğim ve Wolverhampton'daki bir durakta direksiyon başında ağladığım o yarım saatten sonra, kibar bir polis hanımın cama vurup iyi olup olmadığımı sorması beni zıplattı.

Ehliyetimi kontrol etti, iki kafam varmış gibi beni inceledi ve sonunda bana mendil verdi ve termosundan çay doldurdu. Ona bunun anlık bir durum olduğunu söyledim; duygusaldım çünkü bu benim için her türlü nedenden ötürü büyük bir gündü. Evden ilk kez ayrılıyordum ve daha önce adımımı bile atmadığım bir dükkânı işleterek kendimi kanıtlamaya kararlıyım ve köy hayatına karışmak, yeni insanlarla tanışmak ve yeni şeyler denemekten geri durmamak için kendime bir söz vermiştim ve geceleri tek başıma para bozdurmak konusunda gergin olsam da elimden gelenin en iyisini yapacaktım ve... işte o zaman gevezelik etmeyi bırakmışım. Polis memuru benim için durduğuna pişman olmuş gibi yorgun bir bakış atıyordu, ben de gülümsedim ve ona bundan sonra iyi olacağımı söyledim.

Yavaş şeride tekrar girdiğimde bana el sallayıp mavi ışıklar yakması yolun geri kalanı için kafamı toplamamı sağladı ve şimdi buradayım. Devon'dayım. Ve yağmur yağıyor.

Güneş nereye gitti bilmiyorum ama Westward Ho! adında ünlem işaretli gerçek bir yer olduğunu öğrendiğim zamandan beri onu görmedim. Cips almak için durduğum ve onları mideye indirdiğim yer.

Tesco Express'in otoparkında açlıktan bayılmak üzereydim. Bu yer isminin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bayıldım. Daha fazla yer, daha fazla drama için noktalama işareti kullanabilir. Milton Keynes'in kulağa hoş gelen bir ismi var ve üç küçük nokta Yorkshire'ın Thornton-le... Beans'ini ziyaret edenler için gerçekten bir beklenti yaratabilir.

Her neyse, şimdi buradayım, hala Diane'in içinde oturuyorum ve ellerimi bir türlü direksiyondan ayıramıyorum. Yağmur ön cama vuruyor ve saat daha öğleden sonra üç olmasına rağmen hava aniden karardı. Diane'in silecekleri sağanakla baş edemedi, ben de motoru kapattım.

National Trust'a ait bu otoparkta iki park yerini kapattık; o kadar geniş, ne diyebilirim ki? Umarım ceza yemeyiz.

Deniz duvarı, yağmurlu bir liman ya da plaj olması gereken yerin görüntüsünü engelliyor. Ön cama vuran yağmurun gürültüsünden, kayaların üzerinden geçen şiddetli gelgitin sesini duyabiliyorum.

Sahibi Bay de Marisco'nun beni beklediğini söylediği kitapçıyı bulmam gerektiğini biliyorum ama beni en az iki saat önce bekliyordu ve sonunda sinirlenip yemek yemeye gittiye hiç şaşırmam.

Kitapsever tiplerle -tamam, Mack'le- olan sınırlı deneyimime dayanarak, beyinsel ve düşünceli olabildiklerini ve bekletilmekten ya da o gün için en önemli projeleri neyse dikkatlerinin dağıtılmasından hoşlanmadıklarını biliyorum.

Sanırım Mack'in kitapçı sahibinden gelen ve varış düzenlemelerini içeren e-postayı bana iletmesi iyi *oldu*. Ona benimle bir daha iletişime geçmemesini söylemiştim, yani en azından kinci falan değil.

Sonunda onu şikayet etmedim. Kampüste, gelen kutusuna eski dostu Rektör'den gelen her mesajda altına sıçtığını bilmek şimdilik benim için yeterli bir kapanış oldu. Peki, neden minibüsten inemiyorum?

Büyükannemi arayıp geldiğimi söylemek için telefonumun çekmediğini gördüğümde, buraya tek parça halinde gelmenin verdiği rahatlama yerini ailemden aşırı uzakta olduğumu hissetmeye bırakıyor ve gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissediyorum.

Evden ve Daniel'dan hiç bu kadar uzak olmamıştım. Bir yanım oraya geri dönmeyi ve pijamalarımı giymeyi diliyor. Sonra Pazartesi günü artık çocukluk odam olmayan yerde paketlenmiş halde duran kutuları düşünüyorum. Üç karton kutu kitap, bir Perspex yıldız ödülü ve birkaç yıpranmış eski kıyafet, bir hayat için gösterilecek pek bir şey gibi görünmüyor.

Pazartesi sabahı gelecek olan nakliye kamyonunu ve babamın fırınının anahtarlarını verirken muhtemelen nasıl ağlayacağını ve ailemi teselli etmek için yanlarında olamayacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Beynim neredeyse 'bana en çok ihtiyaç duydukları anda' diyecekti ama aslında bu doğru değil. Annemle babamın birbirleri, yeni bir evleri ve dört gözle bekledikleri tatilleri var; büyükannemin etrafında tüm dostları var ve Daniel hemşirelik dünyasını fethetmeye ve asi stajyerini kontrol altında tutmaya gidiyor. Ve benim... şey... omzumun üzerinden Diane'in arka koltuklarının karanlık girintilerine bakıyorum... Bir çuval un, devasa bir marge küveti, iki düzine yumurta, bir bavul dolusu eski kıyafet ve büyükbabamın yemek tarifi kitabı var. Oh hayır, yine gözyaşları geliyor.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bulutlar arasında küçük bir mola var, bu yüzden Daniel'in bavulunu Diane'den alıp çantama (aslında evde bırakmaya dayanamadığım değerli kitaplarla dolu bir kitapçı çantası), cüzdanıma ve telefonuma uzanıyorum.

Otoparkın üzerinde yükselen bir binanın arka duvarında soluk bir tabela görüyorum. İşaret eden bir el şeklinde, 'Yukarı-uzun' yazıyor, sanırım gideceğim yer orası.

Bavulu gri taş basamaklardan yukarı, binanın altındaki kemerli geçide doğru sürüklemek pek kolay değil ama 'mevcut' olmaya ve her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Havada ozon, ıslak kum, tuz ve nefis yemek kokuları var ve ben dalgaların sesini ve martıların çığlıklarını duyuyorum. Kuşları hiçbir yerde göremiyorum ama bir şekilde beni çantamla boğuşurken izlediklerini ve güldüklerini hissediyorum. Birkaç yağmur lekesi çarpıyor yüzüme ve o bulutların alçalan görüntüsü hiç hoşuma gitmiyor. Sanırım yakında bir sağanak daha yağacak.

Kemerin altına girdiğimde başka bir tabela ile karşılaşıyorum. Bu sefer her yönü gösteren kolları var.

Harbour ve The Siren's Tail Pub

Up-along, mağazalar ve ziyaretçi merkezi

Eşekler

"Doğru! Belli ki" diyorum yüksek sesle. "İyi ki eşeklerin nerede tutulduğunu biliyorum. Başımı sallıyor, şaşkınlıkla kıkırdıyordum ki kemerli geçitten dışarı çıktım ve- *vay* canına! Daha önce deniz kenarı manzarası gördüğümü sanıyordum, ama bu?

Solumda deniz duvarının büyük bir kolu dalgalı, yaz fırtınası sularına doğru uzanıyor. Duvar, gelgitte zincirleri üzerinde sallanan teknelere koruyucu bir kucak açıyor ve taş kolunun ucunda heybetli bir

Denizden yükselen han, beyaz badanalı duvarlar ve misafir yatak odaları olması gereken çok sayıdaki küçük pencerenin her birinin altındaki kutularda kırmızı sardunyalı. Pencerelelerin yanında kimse görünmese de gözlemlendiğime dair tekinsiz bir his var içimde.

Önümde dalgalar gri çakıl taşlarından oluşan eğimli bir sahile vuruyor, martılar zıplayıp çırpınarak su kenarındaki taşları ayıklıyor. Istakoz küpleri, ağlar, şamandıralar ve tekneleri yıkayan adamlar var.

Gri kumsal, tepesinde tehlikeli, rüzgârlı, yeşil bir sahil yolu gibi görünen yüksek kayaların izlediği uzun, çakıllı bir kavisle benden kilometrelerce uzağa uzanıyor gibi görünüyor.

Sağında -ayaklarımın beni götürmek istediği yer zaten orası- şimdiye kadar gördüğüm en dik cadde var, yer yer sadece birkaç metre genişliğinde ve her iki yanında tepeye kadar uzanan küçük ön bahçeleri olan beyaz duvarlı evler duruyor.

"Yukarı doğru," diye mırıldandım kendi kendime.

Kitapçımaya doğru tırmanırken, ellerinde yengeç ağları ve kovalarla sahile inen kagulalı birkaç turist ailenin yanından geçerek, adını bilmediğim parlak, birbiriyle çarpışan çiçeklerle dolu minik bahçelere bakıyorum. Baktığım her yerde zamansız küçük dokunuşlar var: kır evi kapılarının etrafındaki kafeslerde soluk pembe ve limon gülleri; çiçeklerle dolu bir kapı eşiğinde bir süt yayığı; çit parmaklıklarına bağlanmış ve çapraz çubukların üzerinde 'Harbour Mouth Cottage B&B' ve 'No Vacancies' yazan elle boyanmış bir tabela ile dalgalanan çiçekli çöreklerle sarılmış eski bir bisiklet. Görünüşüne bakılırsa Viktorya dönemine ait olması gereken kırmızı bir posta kutusu ve cadde boyunca uzanan süslü gaz lambaları var ve bu yokuş dizlerimi ağrıtıyor!

Bir insan her gün bu tırmanışı yaparak burada nasıl yaşayabilir? Arnavut kaldırımları önümde uzayıp gidiyor; yağmurdan sonra kayganlaştılar, bu yüzden kendimi bahçe korkuluklarına tutunup kendimi yukarı çekerken buluyorum. Sarı tulumlu ve yağmurluklu iki adam yanımdan zahmetsizce geçip gidiyor ve bunu nasıl başardıklarını merak ediyorum. Buranın yerlileri olmalılar. Şunlara bakın, hiçbir şey yokmuş gibi tepeye tırmanıyorlar!

Tekerlekli çantam en az beş kez devrildiğinde oturmaya hazırdım. Önümde küçük bir dondurmacı dükkânı olduğunu keşfettiğime çok sevindiğim dar bir kulübe var ama kapısı kapalı ve üzerinde "On Dakika İçinde Geri Dönün" yazan bir tabela var. Kapısındaki dantel perdenin arkasındaki küçük turistik kartpostal rafını seçebiliyorum. Bir an için

Dükkanın kapı direğine yaslanmış, küçükken büyükannemle Eyemouth'a yaptığımız yaz gezilerindeki gibi ahududu soslu ve pullu bir Mr Whippy hayal ediyorum. Belki de tırmanıştan dolayı halüsinasyon görüyorum ve belki de bu yükseklikte hava daha ince, çünkü şu anda bir dondurma arabasının çan seslerini duyabildiğime eminim.

Caddeye geri dönüp baktığımda tüm körfezin ve kara kara düşünen gri ufkun bu harika manzarasını neredeyse kaçırdığımı fark ediyorum. Burada bekleyip her şeyi içime çekmek istiyorum ama büyük siyah bir boks eldivenine benzeyen bir fırtına bulutu yükseliyor, bu yüzden oyalanmayı bırakıp dükkânımı bulsam iyi olacak.

"Jude?"

İsmimi duyunca başım döndü ve hayalet dondurma arabasını düşününce ağzımın suyu akmış olabilir diye ağzımı sildim. "Oh, merhaba!"

Sesin sahibi sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor. Muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarında ve uzun kumral saçları dağınık bir erkek topuzu şeklinde toplanmış ve rüzgarla savruluyor - ürüne yabancı değilmiş gibi görünen ve her sabah iyice fırçalanmaya alışkın olan tertemiz sakalına kıyasla.

"Ben Jowan de Marisco, kitapçı dükkanı sahibi?"

"Ah! El sıkıştık. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

Şimdi gülümsüyor, iyi tuzlanmış, hava koşullarına yenik düşmüş teni ve kırışan parlak mavi gözleriyle bir tür Breton korsanına benziyor. Bol zeytin rengi kadife pantolon ve kat kat ekose pamuk ve yün giymiş, boğazında solmuş mercan renginde antik görünümlü bir atkı ve yemin ederim uydurmuyorum, bir lobunda tek bir inci damla küpe var. Görünümü tamamlamak için tek ihtiyacı olan omzundaki papağan. Çantama başıyla selam veriyor.

"Başka kim şehre bir çanta dolusu kitapla gelebilir ki?"

Gülüyorum. "Beni yakaladın! Her ihtimale karşı bazı eski favorilerimi getirdim. Kitapçı tatiline kitap getirmek tuhaf mı?"

"Anlıyorum," diyor ve ben onun kaymak gibi yoğun, sevimli, homurdanan West Country aksanını kapmaya başlıyorum. "Ben de John Donne ile aynıyım. Hiç okudun mu?"

Beynimi tarıyorum ve bulabildiğim tek şey üniversitenin ilk yılında okuduğum ve çok etkilendiğimi söyleyemeyeceğim bir pire şiiri. "Umm, pek değil," diye itiraf ediyorum. "Bu arada geciktiğim için özür dilerim. Diane'in evini mırıldanıyorum."

En alçak tepeleri bile tırmanırken sorun yaşıyor ve inerken iki kez doldurması gerekiyor ama bana sadece gözlerini kısarak bakıyor.

"Geç mi?" Omuz silkiyor, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. "Buradasın, değil mi?"

"Şey, bu doğru..."

"Adam henüz gelmedi mi?"

Neler olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bay de Marisco arkamdan gelen görünmez birini aramak için sokağa bakıyor. Mack için mi? "Hayır, onun gelmeyeceğini bildiğini sanıyordum."

Alt dudağını büker, kafası karışmıştır. 'Öyle değil mi? Oh.'

Zihnini onar onar çalışıyor. Bu da ne demek oluyor? Mack ona yalnız geleceğini söylemedi mi? Bay de Marisco o kadar da rahatsız olmuş görünmüyor ama belli ki benim telaşlandığımı görüyor ve ağzından bir açıklama kaçırıyor.

"Sanırım konuştuğumuzda acelesi vardı. Kıpır kıpır bir adamdı. Ketum mu? Kendisi hakkında detay vermekten hoşlanmazdı. Umarım ona aldırmazsınız. Bir sorun olursa, bana haber verin. Tamam mı?"

Bana temkinli bir bakış atıyor ve şimdi *gerçekten* kafam karıştı. 'Tek başıma tatil yapıyorum, o yüzden bana bir şey olmaz, teşekkürler. Beni rahatsız etmeyecek, Bay de Marisco.'

'Ben Jowan, lütfen. Sizi kitapçınıza götüreyim o zaman?' diyor, hala şaşkınlıkla gözlerini kısıyor ama başparmağını tepeye doğru kaldırıp çantamı benden alıyor.

Sanırım Mack, Jowan'a garip gelecektir. Erkek skalasında birbirlerine tamamen zıtlar: On, elinin arkasında uzanan soluk mavi bir çapa dövmesi olan bu büyük, kıllı, engibeli Devonshire adamı; Sıfır, Mack, soluk ve zarif ve o aristokrat tarzda biraz hasta görünümlü, tüm kapalı ilgi alanları, zarif tavırları ve pahalı saatlerine 'saatlerim' demesi gibi sinir bozucu alışkanlıklarıyla.

"*Eugh!* Sesimi çıkarmadan edemiyorum ve sinsi, yalancı Mack'in anısını kendimden uzaklaştırırken omurgam titriyor."

"Pardon? Jowan telaşla döner."

'Oh, *uh*, bir böcek yuttum. Ugh, *yuk*.' Pek iyi bir oyuncu sayılmam ama yutuyor. Uzun adımlarının arkasına düşüyorum, tırmanırken hala bahçelere bakıyorum, aniden Jowan iki kulübenin arasındaki bir sokaktan keskin bir sola dönüyor ve bir duvarda Borrow-a- yazan yıpranmış eski bir tahta görüyorum.

Kitapçı yirmi metre ileride. Kapı eşikleri ve pencere kutuları, kızaklar ve saksılar dar güzergâhta sıralanıyor ve ben onlara yetişmek için birkaç adım atlıyorum.

"İşte buradayız," diyor Jowan kırışık gözlü bir gülümsemeyle, yine de şimdi genişleyerek küçük, havadar bir meydana dönüşen taş döşeli patika boyunca ilerliyoruz, tepeden iki çapraz beyaz ampul dizisiyle aydınlatılmış ve ortasında büyük bir pişmiş toprak saksı içinde bir palmiye ağacı var. Sihirbaz şapkaları gibi sivrilen gri kiremitli çatıların arasından ara sıra mavi denizin ve karanlık gökyüzünün ipuçlarını görüyorum. "Salı geceleri çöp torbaları dışarı çıkar, üzerlerini battaniyeyle örtmeyi unutmayın yoksa martılar onları parçalayıp çöpleri her yere saçar, pislikler! Pazartesi ve Perşembe hariç her sabah süt ve kaymak dağıtımı. İhtiyacınız olursa yedek anahtar Siren'de tutuluyor. Gönüllüler çoğu gün size yardım etmek için uğrar, herhangi bir sorunuz olup olmadığına bakar. Arada sırada ben de uğrarım ama sorun çıkarsa beni B&B Down-along'da bulabilirsiniz. Orada yaşıyorum. Bana ihtiyacınız olursa cep telefonu numaram kasanın üzerinde yazılı.

"Aşağıya doğru mu? Ben de öyle dedim.

"Ah, evet. Eğer limanın aşağısındaysanız caddeye Up-along, köyün yukarısındaysanız Down-along deniyor. Bakış açısı meselesi.'

Bu son derece mantıklı bir şeymiş gibi başımı sallıyorum ama içimden "ne?" diye bağıriyorum. Jowan'ın talimatları gelmeye devam ediyor, bu yüzden konsantre olmaya çalışmak zorundayım.

'Altın anahtar ön kapı, gümüş anahtar para kasası. Parayı gece üst kata çıkar ve yatağının altına sakla. Buralarda pek hırsız olmaz ama yine de. Oh, ve Aldous sadece reçelli çörek, peynirli sandviç ve tavuk çorbası yer, başka bir şey denemenin anlamı yok, birçok kişi denedi, hepsi başarısız oldu. Evet, işte geldik.

Aldous'un kim olduğunu ve benden sadece bir müşteri için tavuk çorbası yapmamın beklenip beklenmeyeceğini sormak üzereydim - büyükbabamın yemek kitabında tavuk çorbası tarifi olduğundan şüpheliyim - bodur, geniş bir kulübenin beyaz basamaklarında durduğumuzda ve orada, bir zamanlar düz çerçevelere sahip olması gereken ancak şimdi eğimli olan bir cumbanın arkasında - Clove Lore'daki diğer her şey gibi - sergilenen kitap sıraları var. Onlara bakıyorum. Cam yaklaşık iki yüz yıllık gibi görünüyor ve deniz suyu gibi yeşilimsi bir renkle eğrilmiş ve kabarmış, bu yüzden başlıkları seçmek kolay değil.

Birden başım döndü ama Jowan bu tür tepkilere alışık görünüyor ve bana hoş geldin derken hoşgörüyüyle gülümsüyor

spiel. "Burası sizin kitapçınız, nasıl isterseniz öyle yapın. Unutmayın, her misafirimiz son gününde kasanın yanındaki sergiyi kendi okuma zevkini yansıtacak şekilde değiştirir ve siz de bunu bir sonraki kitapçının iki hafta boyunca yerinde tutması için bırakmalısınız - burada hoş bir geleneğimiz var, kalışınızın bir mirası. Sizden önce bizimle birlikte olan Charles ve Enid'in casusluk ve gerilim kitaplarını sevdiğini göreceksiniz, bu yüzden onlar da sizin için bunları bıraktılar. Bunun dışında istediğinizi yapın, aynı şey kafe için de geçerli.

Başımı sallıyorum ve tüm bunları hatırladığımı umuyorum.

Üç geniş ve eğri büğrü taş basamakla çıkılan dükkânın kapısı parlak gök mavisine boyanmış. Jowan kapının kilidini açıp açılmasına izin verdiğinde bir zil çalıyor.

'O tamamen senin,' dedi ve sanırım o merdivenlerden yukarı süzölmüş olmalıyım.

Elbette gideceğim yeri Google'da araştırdım ve yakın zamanda ulusal bir gazete tarafından İngiltere'nin 'En Instagramlanabilir Köyü' ilan edildiğini keşfettim ve önceki misafirlerin TripAdvisor yorumlarını okudum - sadece üç yorum, hepsi beş yıldızlı ve hepsi deniz manzarası, yardımsever yerel halk ve iki hafta boyunca kitapçılık oynamanın eğlencesi hakkında övgüler yağıdırıyor. Hatta internette kitapçının iç kısmının bazı fotoğraflarını bile buldum, bu yüzden buranın çarpıcı olacağını biliyordum, ancak şimdi 'hoş geldiniz' paspasının üzerinde durduğumda, olduğum yerde donup kaldım, ağzım açık, her şeyi anlamaya çalışıyorum, Borrow-A-Bookshop'la ilgili anlatılanların hiçbirinin buranın hakkını vermediğini fark ettim.

"Neden kapıyı kilitlemiyorsun ve kendine 'iklimlendirmek' için zaman tanı mıyorsun? Jowan söylüyor ve ben başımı sallayıp teşekkürlerimi mırıldanıyorum. Uzaklaşırken kıkırdadığını belli belirsiz fark ediyorum, anahtarlar hala kilitte ve beni gerçekten kendi halime bıraktığı için küçük bir panik yaşıyorum.

Onu geri arayıp bir kitapçının nasıl işletilebileceğine dair binlerce soru sormak istiyorum ama sanırım bu çılgın deneyin amacı da bu; bunu kendi başıma çözmem gerekecek. Bu yüzden buraya gelmek istemedim mi? Burayı güzelleştirmekten daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamak, Mack'e ve diğer herkese iki haftalığına da olsa tek başıma devam edebilecek cesarete sahip olduğumu göstermek için. Bu ve iki hafta boyunca eski kitap kokusunu içime çekebileceğim ve yeni bir şeyin, bir tür topluluğun parçası olabileceğim gerçeği. Burası benimle arkadaş olmak için birbirini ezen insanlarla dolu değil, en azından fırtına yaklaşırken değil. Clove Lore sanki herkes ambarları kapatıp saklanıyormuş gibi hissettiriyor. Çok sessiz, hatta tahtalarla çevrili dükkanları ve iskeleleriyle Marygreen'den bile daha sessiz ve bu da bir şey söylüyor.

Anahtarları çıkardım, içeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

İlk başta hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak etrafta sürükleniyorum ve sadece mekana gerçekten iyi bir hayret ediyorum.

Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan raflar ve üzerlerine kitap kuleleri yığılmış masa 'adaları' var. Burada ve orada, müşterilerin bir kitapla kendilerini gizlemeleri için sandalyeli küçük kuytular ve çıkmaz sokaklar vardır ve eşiklerinde sadece bir bitki saksısı için yeterli yer olan, bazıları sadece camlı lombozlar olan sevimli küçük pencereler vardır. Zemini ipliksi halılar kaplıyor ve her şey biraz tozlu ve en güzel şekilde solmuş ve her yüzey eski görünümlü ahşaptan yapılmış gibi görünüyor.

Dükkânda ilerlerken biraz sendeliyorum çünkü her döşeme tahtası, tavan kirişi ve raf yüz kış soğuğunu ve rutubetini ve bin bahar fırtınasını emmiş gibi görünüyor ve hiçbir yüzey düz olmayana kadar yüz kurak yaz ayı boyunca hepsi tekrar kurumuş. Atölye zemininin ortasına bir torba misket bırakacak olsam, her yöne doğru akıp sayısız fare deliği, çatlak ve boşlukta kaybolacaklarından eminim.

Her şeyin gıcırdadığını da çabucak keşfediyorum. Baş döndürücü bir şekilde eğilmiş zeminler ve gıcırdayan sesler bana kitaplarla dolu eski ve tuhaf bir gemide denizdeymişim hissi veriyor.

Tüm karanlık bölmeleri ve çatlakları aydınlatmak için ilerledikçe lambaları yakmak zorunda kalıyorum.

Dükkânın etrafına serpiştirilmiş kil testilerdeki kurutulmuş çiçekler dışında hiçbir şey parlak değil. Diğer her yerde eski maun ve kurşun boyanın adaçayı, soluk bordo ve koyu sarı renkleri var. Bir de deri ve kumaş kitap ciltleri var - yine yeşiller, kırmızılar ve siyahtan oluşan çamurlu bir palet. Tüm bu etki bana uzun zaman öncesini, mevsimlerin kolaylıkla geçtiğini ve kitaplara dalıp mutlu bir şekilde kaybolan saatleri anlatıyor Up-along - yoksa yokuşun ortasındayken Down-along muydu? Her neyse. Burası cennet gibi! İçimde mutlu kimyasallar dolaşıyor. Saf neşe böyle bir şey olmalı.

Çantamı yukarı sürüklerken sarmal merdiven gıcırıyor, çıkarken oflayıp pufluyorum çünkü uzun seyahat günümün sonunda bir egzersiz yapmayı beklemiyordum. Banyo, avokado kabuğu yeşili. Güzel ve retro, tertemiz.

Dayanaksız bir sürgülü kapının ardında, iki tek kişilik yatağın bir araya getirilmesinden ve duvarda giysiler için birkaç kancadan oluşan yatak odam var, hepsi bu. Çatının sivri şapkasının altında başka hiçbir şeye yer yok. Ama içinde kıvrılıp yatmak için uzun minderli bir pervazı olan sevimli büyük bir pencere var ve fırtınalı deniz ve gökyüzü manzarası var. Mükemmel bir okuma noktası.

Telefonumdan birkaç selfie çekip kalp gözlü bir emoji ile Daniel'a gönderiyorum ve o da anında bana bir 'OMG!!!' gönderiyor.

Midem bana yiyecek bir şeyler bulma zamanının geldiğini söylüyor. Döner merdivenlerden aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha kolay ama bir o kadar da gıcırıtılı.

Yükseltilmiş eşikten geçip dükkânın en arkasındaki küçük gömme mutfak alanına giriyorum ve kalbim daha da kabarıyor. 'Mutfak' diyorum... Fişi olmayan çılgın bir Belfast lavabo, ocağın üzerinde teneke bir su ısıtıcısı - ısıklık çalan türden - olan eski bir gaz sobası ve kapağında '1/6d' yazılı metal bir çay kutusu var. İşte bu kadar, burası resmen 1952.

Neyse ki köşede modern bir buzdolabı ve pencerenin yanında iki kişilik bir masa var.

Yer takımlarından birini kaldırıyorum, acaba bu önceki misafirlerin, casus romanı hayranlarının işi miydi? Herkes gibi onlar da iki haftalığına bir çiftin taşınmasını bekliyorlardı.

Geçen yüzyılın ortalarından beri buradaymış gibi görünen limon sarısı dolaba tabağı koyarken serin havaya "Korkarım sadece ben varım," diyorum. Buranın hem kafe mutfağı hem de kendi yemeklerimi yapacağım yer olması gerektiği düşüncesi aklıma geliyor. Dükkânın zeminine bakarak kendi kendime 'Pek de kafe gibi değil' diye mırıldanıyorum. Kitapçının etrafına serpiştirilmiş birkaç sandalye var ama gerçek bir kafeye benzeyen hiçbir şey yok. Kendimi çöreklerimi burada yapmaya ve önümüzdeki günlerde muhtemelen sadece birkaç müşterimin yemek arayacağı gerçeğine teslim ediyorum. Ne yazık.

Bunun farkına varmak, yeni mutlu durumumun ışıltısını biraz olsun azaltıyor. Çaydanlığı doldururken kendimi hâlâ memnuniyetle iç çekerken buluyorum. Artık burada kitapların arasında olduğum ve kimse yerleşmemi izlemediği için sinirlerim oldukça yatıştı. Akşamın geri kalanını alışmak ve eşyalarımı yerleştirmek için kullanabilirim, hiç acelem yok.

Su ısıtıcısının altındaki gaz halkası vınlayarak canlanırken, Mack'in burayı ne kadar çok seveceğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu rafları yağmalar ve çantalar dolusu güzel eski kitaplarla ayrılırdı ve muhtemelen sadece bir avuç kadarını okurdu. Ve işte bir kez daha - onun tarafından kandırıldığım için duyduğum aşağılanma acısı ve bu kadar acemi olduğum için duyduğum utanç. Gözlerimdeki yıldızlara bir kez bakmış ve onun ayrıcalıklı saçmalıklarına kanacağımı anlamış olmalıydı. Benim özlemimi çektiğim hazır kitaplı hayata sahipti, öğleden sonra çayları ve antika koltuklarda şiir okuyan tembel akşamlar. Ama bu benim hayatım değildi. Ve geriye dönüp baktığımda, hepsi hayaldi. Oraya ait değildim. Büyükanneimin evi dışında hiçbir yere ait olamadım.

Ancak bu kitapçı eski zaman kitapçılığına batırılmış; tam da çocukken ziyaret etmeyi hayal ettiğim türden bir yer ve - bu düşünce gerçekten eve çarptığında biraz ciyaklamadan edemiyorum - *burası* tamamen benim.

Bir kez olsun (sadece iki haftalığına bile olsa) bir yere ait olabileceğime dair garip bir duygunun tadını çıkarıyorum. İsmim kasanın yanındaki misafir defterinde yazıyor. Tamamen ödedim. Burası gerçekten benim küçük krallığım ve on dört gün boyunca kendimden başka kimseyi memnun etmek zorunda değilim.

Çaydanlık ısıklık çalarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve buzdolabında iki çilekli tartın yanında bir kutu taze süt bulduğuma seviniyorum. Tabağın üzerine yapıştırılmış bir not var.

Charles ve Enid'den sevgilerle. Bunlar 'bizim' kafemizde büyük bir ticaret yaptı!

İyi eğlenceler, x

p.s. Aldous'un sandığımızdan çok daha az sorunlu olduğunu gördük. Ona tavuk suyu ve çedar köftesi verdiğinizde kendi kendine yetecektir.

Yine Aldous! Bu seçici müşteri her kimse, şu anda beni endişelendirmesine izin vermeyeceğim. Buzdolabında taze bir paket Devonshire peyniri ve kahverengi kâğıt torbada bir somun varken (aferin Charles ve Enid!) ve midem açlıktan guruldarken olmaz. Bu gece hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Elimde çayımla mutfaktaki sandalyeye yerleştim ve kapı önündeki sandviçimden bir ısırık almak üzereydim ki bir ses duydum - bir tür koklama sesi,

sürtünme sesi. Bu yerin perili olduğunu düşünmemiştim (çok rahat, sakın bir havası var) ve kafamdan geçen panik düşüncelerine teslim olmayacağım, *ya farelerse? Ya da fare? Fareler farelerden biraz daha kötüdür çünkü o kadar küçüktürler ki şekerliğe kaka yapabilirler ya da siz uyurken pijamanızın koluna kaçabilirler!*

İşte o zaman mutfak kapısından dükkânıma bakıyorum ve denize bakan büyük pencere oyuklarından birinde bir battaniye yığınının üzerine atılmış dağınık paçavra yığınının fark ediyorum ve sandviçi bırakıp incelemek için dükkânın zeminine geçiyorum.

Terk edilmiş bir sanat projesi mi? Bir çeşit keçe ya da makrome mi? Her neyse, bir dolaba tıklılacak ya da daha iyisi çöpe atılacak. Bej rengi hurda yığınının kesinlikle gürültünün kaynağı olduğunu ve hareket ettiğini fark ettiğimde sadece bir metre uzaktaydım. Aslında horluyor.

"Bir köpek mi? Buraya nasıl girdin?"

Dükkanın kapısında büyükçe bir kedi kapağı olduğunu ancak şimdi fark ettim.

Dağınık bohçaya geçici bir dürtü veriyorum ve soluk kahverengi burnunu ve burun deliklerini ortaya çıkararak kayıyor, ama gözlerini açmıyor.

Jowan'ın telefon numarasını alıp itini burada bırakıp bırakmadığını ve bir şekilde fark edip etmediğini (bu nasıl mümkün olabilir?) sormak için kasaya gidiyordum ki aklıma bir şey geldi.

"Olamaz. Geri döndüm, köpeğin kirli boynundaki mavi tasmaya uzandım ve üzerinde 'Aldous' yazan isim etiketini gördüm. Dükkânda bir köpek olduğunu nasıl bilemem?"

Ah! Mack! Kitapçıdan gelen ve bana iletmesi gereken başka e-postalar da var mıydı? Belki de tatilimi pasaklı bir köpekle paylaşacağımı bilmek isteyeceğim aklıma gelmemiştir... "Peki, sen ne cins bir köpeksin Aldous?"

Cevap vermiyor ve ben tekrar mutfaka geri dönüyorum. Bir süre uyumasını izledim. Ancak sandviçimi yarıladıktan sonra kıpırdıyor, yırtık pırtık yatağında geriniyor. Bir kapağını kaldırıp tembelce bana bakıyor, elimdeki sandviçi görüyor ve hemen penceredeki tüneğinden atlıyor.

Yemeğimden arta kalanları ona teslim ediyorum ama keçeleşmiş başını okşamaya çalıştığımda geri çekilip kapıya yöneliyor ve sandviçimi kereden alıp

Flap.

Ve bu Aldous'u bütün akşam boyunca son görüşüm oldu. Saat on birden hemen sonra döndüğünü duydum. Kim bilir neredeydi, ama eşyalarımı yerleştirmek, büyükannemi aramak ve Jowan'ın kasanın yanında benim için bıraktığı kitapçı bilgi dosyasını okumak arasında onu unutmuştum.

Ona bir tabakta biraz ekmek ve peynir bırakmıştım ve mutfak masasının altında bulduğum su kabını doldurmuştum ve üst katta dişlerimi fırçalarken Aldous'un yemeğini yediğini ve sonra huysuz bir uykulu homurtuyla pencere kenarındaki yerine geri tırmandığını duyabiliyordum.

Jowan'ın dosyasının bana söylediğine göre *Aldous bir Bedlington Terrier. (Muhtemelen) on üç yaşında, insanları pek umursamıyor ve oldukça sabit fikirli. Kendi kendine yürüyor, bu yüzden köpek kapısını engellememeye dikkat edin. Kendi saatlerini kendisi belirler. Eve geç gelirse endişelenmeyin. Hiçbir koşulda onu fırçalamaya çalışmayın. Son sayımda sekiz dişi vardı ama yerinizde olsam ısırma riskine girmezdim. Veteriner onu üç ayda bir tımar ediyor ve bu (zavallı veteriner için) yeterince travma demek. Ayrıca, lütfen üzerinde uyuduğu kıyafetleri çıkarmayın ya da yıkamayın, onlar ona ait.*

Elbette kontrol ettiğimde, bir zamanlar güzel bir tiftik kazak olması gereken şeyin şimdi dağınık bir yuvaya dönüştüğünü gördüm. "Çıkarmak mı? Ben olsam maşayla bile dokunmazdım! Dedim ve yerleşmeye devam ettim.

Şimdi yatağımdayım, pencerem arkamda açık ve sahildeki denizin sesini dinliyorum. Yağmur hala durmadan yağıyor ve dışarısı tamamen karanlık.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnim Marygreen'e, annemle babamın ilk gerçek tatilleri için bavullarını hazırlamalarına dönüyor. Büyükannem bugün onu ziyaret ettiklerinde ergen gibi olduklarını söylemişti. Mutlu olmalarına sevindim, her ne kadar onlar da hayatın son bir aydaki hızlı değişimi karşısında biraz şaşırılmış olsalar da. Sabit, ağır aksak ilerleyen rutinlerimizden her şeyin birdenbire tanınmayacak kadar farklı ve yeni olmasına nasıl bu kadar çabuk geçebildik? Fırın satıldı, yeni bir ev, Gran sonunda bağımsız yaşıyor, diplomam bitti, Mack hayatına devam etti.

Sanki biri eski hayatımızı havaya fırlatmış ve tüm parçalar bir şekilde mucizevi bir şekilde sağ tarafa, düzgün ve düzenli bir şekilde düşmüş gibi. Ben ve hayatım hariç her parça. Şimdilik bu var. Küçük bir ara. Gelecekle ilgili hiçbir şey yapamayacağım bir iki hafta. Hayatım tekrar çökmeden ve parçaları anlamlı ve yeni bir şeye dönüştürmek zorunda kalmadan önce, kitapçıdan kaçışımın tadını çıkarmam gerekecek. Şimdilik, bu yatak sıcak ve rahat, deniz susuyor

Uyumak için, ve ben tamamen bitkinim. Gözlerim de yorgun bedenim kadar ağır ve kendimi uykuya bırakıyorum.

Hangisinin önce başladığından emin değilim, Aldous'un aşağıdan gelen gönülsüz hırıltısı mı yoksa kilitli dükkânın kapısını tırmalayan metalik bir şeyin sesi mi? Hemen ayağa fırlıyorum ve küçük kancalı kilidi yatak odamın kapısına sabitleyerek kendimi içeri kapatıyorum.

Dükkanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Telefonumu aldım ve Jowan'ı mı yoksa polisi mi arayacağımı tartıyorum. En hızlı kim cevap verir? En yakın polis arabası nerede olabilir ki?

Fısıldayan bir ses duyabiliyorum. "Merhaba küçük adam, sen Aldous olmalısın.

Pis itin artık hırlamadığını fark ettim. Muhtemelen zehirli Bonio verilmiştir. Böyle yapıyorlar, biliyor musun? Hırsızlar. Bekçi köpeğini pasifize ederler ve cüzdanları karıştırmadan önce içeridekileri teker teker indirirler. Benim cüzdanımda 50 pound ve Body Shop ödül kartı var ve bunlar için ölmem mümkün değil!

Kahretsin, merdivenlerdeler. Odama doğru spiralden tırmanan biri var.

Birine telefon etmekten vazgeçtim, pencereden bağırsam daha iyi olacaktı ama kafamı dışarı uzattığımda dışarıda çatılardan başka bir şey olmadığını fark ettim ve yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki kimsenin beni duyacağından şüpheliyim. Yine de, işte gidiyor, sadece yardım için bağırmam ve daha önce gördüğüm formda balıkçılardan birinin Siren'den eve dönerken oradan geçmesi için dua etmem gerekecek.

"Evde kimse var mı? Yatak odamın kapısının diğer tarafından bir ses - kesinlikle bir erkek sesi - sesleniyor. Kalbimin iflas ettiğinden ve korkudan resmen ölmek üzere olduğumdan oldukça eminim. "Affedersiniz? İçeride misiniz?" diyor ses tekrar ve paniğime rağmen sesinin biraz çekingen olduğunu ve çok da canı olmadığını düşünüyorum ama yine de cevap verirsem burada tek başıma bir kadın olduğumu kesin olarak anlayacak ve kapı küçük kancayla tutturulmuş olsa bile oldukça dayanıksız. Büyük bir tekmeyle kolayca geçebilir.

"İçeride misin? Jude?"

Kapının arkasında durmuş, sanki bu hırsızı sırtından tarayarak öldürebilecekmişim gibi saç fırçamı havaya kaldırıyorum. "Adımı nereden biliyorsun? Elimden geldiğince kaslı bir WWF güreş yıldızı gibi ses çıkarmaya çalışarak tiz bir sesle bağıyorum - Borders'lı bir kızın aksine

Yaşam boyu egzersiz rejimi yirmi dokuzda yaptığım üç online Fitsteps dersinden oluşuyor. "Bu sen değilsin Jowan, değil mi?"

Benim. Elliot? Jowan'ın pansiyonundan anahtarımı yeni aldım. Beni gördüğüne çok şaşırdı. Ona gelmeyeceğimi söylediğini söyledi.

'Ne? Senin kim olduğunu bile bilmezken bunu nasıl yapabilirim?

"Ben ve değiştirme için ve diğer yolcu kim düştü Dışarı. Hatırladın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, mantıklı konuşmaya başlamalısın yoksa polisi arayacağım.

Ne? Hayır, bunu yapma!' Sesindeki paniği duyduğuma sevindim. 'Dinle, ben diğer tatilciyim. Geçen gün kitapçıdaki yardım derneğinden biri beni aradı ve rezervasyonunuzdan birinin ayrıldığını, onun yerini almak isteyip istemediğini sordu. Sizi aramışlar. Konuştukları kişi bunun sorun olmayacağını mı söyledi? İşte buradayım.'

"Ne? *Konuştukları kişi mi?* Tüm bunların arkasında kimin olduğunu fark ettiğimde aklım durdu. Mack. Yerine geçecek kişi hakkında beni bilgilendirme zahmetine girmedi tabii ki, kinci herif. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Jowan'ın daha önce 'o adamın' benimle gelip gelmeyeceğini sorarken bahsettiği şey buydu.

Kapıya yaklaşıp bağıriyorum. 'Sadece bir yatak varken nasıl benim... erkek arkadaşımın yerini alabilirsin? Bu çok saçma.'

Bir yerde erkeklerin erkek arkadaşı olduğunu bildikleri bir kadını taciz etme olasılıklarının daha düşük olduğunu okumuştum - bu bir tür mağara adamının başka bir erkeğin mülküne duyduğu saygı gibi bir şey - bu yüzden bu küçük beyaz yalan haklı.

"Ah? Ama ilanda "iki yataklı daire" yazıyor.' Katilin sesi titriyor. Sanırım onun da kafası en az benim kadar karıştı. "Dinle, bana diğer yatak odasını göster, sabah konuşuruz.

"Başka yatak odası yok. Küçük odayı dolduran birbirine itilmiş iki tek kişilik yatağa tekrar bakıyorum. "Buraya giremezsin! "Buraya giremezsin!" diye bağıriyorum, bornozumu kapıp üzerime geçiriyorum, belki bu adamın x-ray gözleri vardır ve şu anda Snoopy pijamalarımla beni dikizliyordur diye.

"Bak," diyor yorgun bir şekilde ve kapının diğer tarafında yere yığıldığını duyuyorum. 'Buraya gelmek için yağmurda uzun bir yol kat ettim, sırlıklam oldum ve sadece kuruyup biraz uyumak istiyorum. Nereye gitmemi önerirsiniz?

"B&B'deki Jowan'a geri dön, senin için bir yatak ayarlayacaktır. İşte o zaman öğleden sonra pansiyonun parmaklıklarına zincirlenmiş bisikletin üzerinde gördüğüm 'Boş Yer Yok' ilanını hatırlıyorum.

"Yine de burada kalmak için para ödedim," diyor ve bıkkın bir şekilde kapıya yaslanırken kafasının arkasının kapıya vurduğunu tahmin ettiğim şeyi duyuyorum.

"Ama burası *benim* kitapçım," diyorum ona. "Benim rezervasyonum, senin değil. Buraya biraz katartık büyüme ve biraz da iyileşme için tek başıma geldim, bir yabancıyla birlikte olmak için değil.

"O zaman aradıklarında bunu söylemeliydin.

Mack'in büyüleyici, yağcı sesiyle, her kim aradıysa Jude'un başka biriyle kalmaktan *memnun* olacağını söylediğini düşünüyorum. Zorluyor, lanet olası sürünge. Belki de Mack gerçekten başka bir yatak odası daha olacağını düşünmüştür? Hayırsever olmaya ve eski sevgilime şüpheyle yaklaşmaya çalışıyorum. Ne de olsa burada iki oda olduğunu sanıyordum. Tıpkı bu adamın yaptığı gibi.

"Adın neydi senin?" diye bağıyorum.

"Elliot, bağırmana gerek yok. Bu kapının kontrplak olduğuna eminim.'

"Bu bir çeşit tehdit mi?

"Ne? Hayır, tabii ki hayır.'

'Hala neden burada olduğunu anlamıyorum. Hemen açıklamaya başlasan iyi olur...' 'Tamam, tamam. Kitapçada tek kişilik bir yer için bekleme listesindeydim.

Yıllar oldu ama çiftlere öncelik veriyorlar, bu yüzden buraya gelme umudumu yitirmiştim. Sonra geçen hafta beni aradılar ve başka biriyle paylaşma şansım olduğunu söylediler. Kabul ettim ve senin payını iade ettiler. Tüm bunları seninle telefonda konuştuklarını sanıyordum.

"Beni aramadılar. Eski sevgilimi aradılar, tamam mı?' İşte, şimdi her şey açığa çıktı. Banka hesabımı kontrol etmeyi düşünmedim, para *gelmesini* beklemiyordum, bu günlerde benim için alışılmadık bir durum. Mack'in tatilinin yarısı için ödediğim yüz doksan poundun - bana hiç geri ödemedi - iki hafta boyunca mali durumumu aniden güçlendirdiği düşüncesi neredeyse beni neşelendirmeye yetti. Neredeyse. "Ayrıldığımız için burada değil," diyorum.

"Oh.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, ben de kapıya doğru yığılıyorum.

Tekrar konuştuğunda, sesinin ince tahtadan ne kadar yakın olduğunu görünce biraz sığıyorum. "Peki şimdi ne yapacağız?

"Bilmiyorum.

"Dinle, seni korkuttuğum için özür dilerim," diyor Elliot ve sesi derin ve boğuk. 'Beni beklediğinizi sanıyordum. İki yatak odası olduğunu sanıyordum. Ben... gidip bara orada yatak olup olmadığını sorabilirim. Sanırım şimdiye kadar kapanmıştır ama birileri hala uyanık olabilir...'

Büyük bir gök gürültüsü duvarları titretiyor ve yağmur daha önce olduğundan iki kat daha şiddetli yağarak karşılık veriyor. Merhamet etmek zorundayım, değil mi?

"Kıyafetlerinin sırlıslıkla olduğunu mu söylemiştin?" "Evet," diye onaylıyor hışımla.

"Banyoda havlu ve duş için sıcak su var. "Kalmamın sakıncası yok değil mi?

Umursuyorum. Gerçekten, *gerçekten* umursuyorum. Burası *benim* kitapçım ve *benim* maceram ve Mack bir şekilde bana bir adam göndererek bunu mahvetmeyi başardı... bir dakika bekle. Midemi bulandıran bir düşünce aklıma geldi.

"Jowan daha önce senden bahsediyordu.

"*Hmm?*" diyor kapının arkasındaki ses, biraz gergin bir şekilde, zihnime.

"Senin ketum olduğunu, kendinle ilgili detayları vermekten hoşlanmadığını söyledi. Jowan'ın Mack'i tanımladığını sanarak bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm çünkü Mack kendinden bahsetmeyi *çok seviyordu*. Sanırım kapıdan burundan gelen bir kahkaha duyuyorum ve kaskatı kesiliyorum. "Kimsin sen? Ne iş yapıyorsun? Nerelisin?

"Şey, ben... Ben bir veterinerlik okulunda öğretmenim.

"Tereddüt ettiniz! Döndüm ve kapıyı suçladım.

"Ne? Hayır.'

"Evet, tereddüt ettin.

'Sadece üşüyorum, hepsi bu. Burada titriyorum.' "Buraya nasıl geldin?

'Tren, sonra başka bir tren, sonra bir Uber ve sonra yürüdüm. Köy yolları geceleri kapalı olduğu için beni ziyaretçi merkezine bıraktılar. Kitapçı şu tepenin aşağısında sandığınızdan daha uzakta.

"Gerçekten veteriner misin?" "Evet.

Bu sefer kesinlikle tereddüt etti. "Nereli olduğunuzu söylemediniz.

'Cambridge'de bir dairem var. Sorgulama bitti mi?'

Cambridge kontrol ediyor. Sesi kesinlikle sosyetik ama Mack'in dolgun RP'sine hiç benzemeyen bir pürüz var. Tom Hardy'nin biraz klas birini oynaması gibi çakıllı da.

"Burada olduğunu kim biliyor?" diye soruyorum, ama bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerektiğinden emin değilim.

"Jowan biliyor tabii ki, bir de kitapçı hayır kurumu var, hepsi bu.

"Ailen yok mu?

"Hayır, onlara söyleme şansım olmadı, *umm...*' Sesi kesiliyor. "Bize kahve yapmamın bir sakıncası var mı? Gerçekten donuyorum.

"Kapıyı açmayacağım," diyorum, yeniden telaşlanarak. "Git kendine bir tane yap.

Çizmelerin yere sürtünme sesini duyuyorum ve adam kalkıp uzaklaşıyor. Işık bir kez daha kapı çerçevesinin altından sızıyor ve bu adamın ne kadar büyük olduğunu, ışığı bu kadar iyi engellediğini merak ediyorum.

Kulağımı kapıya dayayarak mutfakta onu dinliyorum. Reçelli tartlarla ilgili post-it'i yüksek sesle okuyor (her ikisi de uzun zaman önce, avokado banyosu yaptığım ve üçüncü fincan çayımı yudumladığım sıralarda yutuldu) ve buzdolabının kapısının açılıp kapandığını, su ısıtıcısının ısılık çaldığını duyuyorum ve çok geçmeden üst kata geri dönüyorum.

"Fikrini değiştirirsin diye sana da bir tane yaptım," diyor ve

k a h r e t s i n, gerçekten bir fincan çay istiyorum. "Yanımda biraz KitKat getirdim.

Bedava KitKat teklifine karşı koyamadığım için kendi odamda mı öldürüleceğim? "Onları kapıda bırak.

"Tamam, gidip banyoda kurulanacağım.

Geri çekilmesini ve sürgüyü banyoya doğru kaydırmasını dinlerken bu kez kulağımı kapıya dayıyorum. Bunu şerit ışığın yanma ve suyun akma vızıltısı izliyor.

Kapıyı kaydırarak açıp birayı ve bisküviyi kapma şansımı kullanıyorum, kendime banyonun dışında şişkin bir haki sırt çantasının (başka bagaj yok; bu adam hafif seyahat ediyor) yanına dizilmiş bir çift siyah DM botu ve tırabzanın üzerinde damlayan siyah kapüşonlu bir ceket fark edecek kadar zaman tanıyorum. Eşyalarının orada olmasına, yer kaplamasına, ayak altında olmasına içerliyorum.

Havada bir koku var, ancak kapının arkasından odamın güvenliğine doğru süzülürken yakalayabiliyorum. Muhteşem tatlı ve misk kokulu bir şey, gül ve paçuli gibi ama hippie kokanlardan değil, pahalı olanlardan. Güzel kokuyor. Ne olmuş yani? İlk iş onun gitmesini istiyorum. Kapıyı kaydırarak kapatıp tekrar kilitliyorum.

Kahveyi içmenin güvenli olup olmadığına karar vermek ve içine bir şey katıp katmadığını merak etmekle geçen bir sürenin ardından, kahvenin muhtemelen yeni yapılmış olduğu sonucuna varıyorum

Daha önce küçük sarı dolapta gördüğüm Mellow Birds kavanozundan bir tane aldım ve KitKat'ı bölüp bandırmaya başladım. Çok geçmeden Elliot'ın banyo kapısından çıkıp sırt çantasını karıştırdığını duyuyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun? Bağırıyorum.

'Sakıncası yoksa üstümü değiştireyim ve bu gece alt katta uyuyayım mı? Bir daha yukarı gelmeyeceğim. Sadece odanda kal. Ne dersin?'

Düşünüyorum da.

'Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. O Uber benim için geri gelebilir.

"Devon kırsalının en yapışkan yerlerinden birinde gecenin bir yarısı," diyorum.

"Yani kalabilir miyim?

"Komik bir şey yaparsan Aldous uzuvlarını koparır.

Yine derin ve eğlenceli bir kahkaha duyuyorum ve kendimi biraz gülünç hissediyorum. Elliot geldiğinden beri Aldous'tan tek bir ses duymadım. Yeni ev arkadaşımızın heyecanını çoktan atlattığını ve yine pencere kenarında huzur içinde horladığını tahmin ediyorum.

"Aldous bir katile benziyor," diyor Elliot aşağı inerken, beni rahat bıraktığından emin olmak istercesine ağır adımlarla. "İyi geceler o zaman," diye sesleniyor kitapçıdan.

Bir kitap yığınının devrilmesiyle bir takırtı duyuyorum, ardından alçak sesle homurdanan küfürler ve "Özür dilerim, sadece birkaç kitap!" diye bağırılıyor. Sorun değil!

Buna küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum ve yatağıma geri dönüyorum, hala beklenmedik davetsiz misafirin adrenalini yüzünden biraz titriyorum ve belki de gece geç saatte içtiğim kahvenin de bununla bir ilgisi vardır. Kendimi ve hayalimdeki tatil için planlarımı savunduğum için zihinsel olarak kendimi kutluyorum ve bunun ihtiyaçlarımı dile getirmekten korkmayan yeni, daha sert bir ben olup olmadığını merak ediyorum. Kendime bu Elliot denen adamın son on üç yılını başkalarına bakarak ve hayatlarının yavaşça akıp gitmesine izin vererek geçirip geçirmediğini soruyorum. Yeni terk edilmiş, aşağılanmış ve neredeyse (bir nevi) evsiz mi? Tek başına bir molaya benim kadar ihtiyacı olduğundan şüpheliyim. Bu düşüncelerin tam ortasında eski, tanıdık suçluluk duygusu geri geliyor, ancak bu benim her zamanki ikiye bölünmüşlük hissim değil, aileme itaatkâr bir şekilde yardım etmek isterken hayallerimi ve gururumu yutmak ve gizlice, suçlulukla hayattan daha fazlasına sahip olmayı dilemek. Hayır, bu sadece kötü davrandığım için duyduğum utanç.

Bu his beni terk etmeyecek. Düşmanca ve huysuzca davranıyor, kitapçıma sanki o da bu yabancıya ait değilmiş gibi sarılıyordum. Ben böyle biri değilim.

İnatçıyım, evet, ama kaba değilim. Mack'in bana yaptığı bu. Beni temkinli ve acımasız, keskin nişancı ve güvenilmez yaptı.

Yerime yerleşiyorum, artık huzursuzum, Elliot'ın bu gece nasıl uyuyacağını merak ediyorum - battaniyesi bile yok - ama hiçbir şey kapıyı açıp onu kontrol etmemi sağlayamaz. Sabah köyde insanlar dışarıdayken onunla konuşacağım, neden kalamayacağını nazikçe anlatacağım, bir karışıklık olduğunu ve bunun Mack'in hatası ve Jowan'ın yanlış anlaması olduğunu açıklayacağım ve belki de bu molanın benim için ne anlama geldiğini öğrendiğinde gitmeye aldırmayacaktır. Belki o zaman kitapçı tatilimi nihayet başlatabilirim.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah, dün geceki davetsiz misafirden hiçbir iz yoktu. Botları, ceketi ve sırt çantası yok ve bir an için her şeyi rüyamda gördüğümü düşünüyorum. Aldous pencerede uyuyor. Başka bir şey yaptı mı?

İstediğimden çok daha uzun süre uyudum. Saatler önce kalkıp bir şeyler pişirmem gerekirdi ama ayların yorgunluğu bir anda üzerime çökmüş gibiydi ve sonunda uzun, boş bir uykuya daldım.

Yağmur da dinmiş, ben de dükkânın kapısını açıp serin sabah havasını içime çekiyorum, deniz tuzlu ve taze. Jowan'ın söylediği gibi basamakta süt ya da kaymaktan eser yok. Sanırım biri getirmiş. Jowan'ın gönüllülerinden biri çoktan içeri girmiş olabilir mi? Anahtarları var mı ki? Daha fazla sürpriz ziyaretçi istemiyorum; bir tanesi yetti, teşekkürler.

Gökyüzü harika bir açık mavi ve önümdeki küçük meydandaki kaldırım taşları güneşte pırıl pırıl parlıyor. Etraftaki binaların beyaz duvarları - sanırım küçük kulübelerin arkaları - ve orada burada saksılardaki kırmızı sardunyalar ve meydanın ortasındaki pişmiş toprak bir saksıda duran palmiye ağacı ile birlikte tüm manzara tam anlamıyla Akdenizli hissettiriyor. Akdeniz'de hiç bulunmadım, anlıyorsunuz, ama böyle olduğunu hayal ediyorum. Bir elimi kapının pervazına koyuyorum ve sevimli küçük kitapçımın burada on yıllar boyunca nasıl dayandığını ve şimdi nasıl yerleştiğini, çöktüğünü ve eğildiğini, Arnavut kaldırımlı küçük meydanında deniz kenarında rahat yaşlılığının tadını çıkardığını düşünerek gülümsüyorum.

Telefonuma baktım ve saat dokuza geliyordu. Dükkanı açmayı düşünsem iyi olacak. Belki de Pazar olduğu için geç açmamda bir sakınca yoktur?

Dün geldiğimden beri içimi kemiren o küçük endişe şimdi gerçekten varlığını hissettiriyor. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyorum. Kasada nasıl ustalaşacağımı bulmam gerekecek. Dün gece Jowan'ın bahsettiği para kutusunu yatağın altında buldum ve içinde otuz altı sterlin bozuk para vardı, sanırım bu da kasanın şamandırması. Eğer on üç gün boyunca parayı düzgün tutabilirsem kendimle gurur duyacağım ama tecrübelerim bana zorlanacağımı söylüyor.

Yine o bildik endişeye kapılıyorum ve Daniel'i arayıp biraz güvence almak için çok mu erken diye düşünüyorum.

İnsan Duvarı - sabah güneşi altında küçük meydanı geçerek önümde beliriyor.

Gözlerimin onu yavaş yavaş içine almasına izin vermeliyim çünkü biraz büyük. Gözüme çarpan ilk şey, geniş göğsü ve daha da geniş omuzları ile bu adamın Tom Daley'e rakip olacak bir dizi 'kalça çukuruna' sahip olduğunu ve klasik bir 'V' olduğunu gösteren beli (bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsanız internete bakın ve tarama geçmişinizi silmek zorunda kalırsanız beni suçlamayın).

Çoğunlukla elmacık kemikleri ve omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüş uzun siyah saçları var ve sonra bol siyah pantolonlu uzun bacakları anında gözlerimi kaçırmama neden oluyor, ancak iki paket servis bardağı tutarak bana doğru ilerlediğini fark etmeden önce değil. Tam olarak gülümsemiyor; daha çok yüzünü buruşturarak beni değerlendiriyor.

"Günaydın," diyor dükkanın merdivenlerinin dibinde durarak. Tanrım, sesi derinden geliyor. "Koşumdan sonra ziyaretçi merkezinden bize kahve aldım.

"Elliot?

Bana kaba olmayan, sadece kuşkulu bir bakış atıyor, bunun açık olması gerektiğini söylüyor ve o zaman kara kaşlarından birini kesen gümüşü yara izini fark ediyorum. Yeni ve acımış gibi görünüyor.

"BirAmericano ve bir cappuccino aldım, ne istersiniz bilemedim. Merdivenleri çıkmaya çalışıyordu, ben de garip bir şekilde geri geri dükkana girdim.

"*Umm*, cappuccino. Teşekkürler.'

Yanımdan geçerken elime tutuşturuyor, boyu bana kendimi minyatür gibi hissettiriyor - her zamankinden bile fazla yani.

"Bunu da Aldous için aldım. Cebinden bir köpek çiğnemesi çıkarır. "Kahve dükkanında büyük bir kavanoz dolusu vardı.

Aldous, Elliot çiğnemeyi burnunun yanına yerleştirdiğinde ve kirli kafasını nazikçe okşamaya çalıştığında gözlerini bile açmıyor. Köpeğin burun delikleri hediye koklarken alevleniyor, sonra da ondan kaçınmak için başını başka yöne çeviriyor.

"Ah, bundan hoşlanmadı," diyor Elliot. 'Belki de ona yaptığım kahvaltıdaki peynirli sarnie yüzünden hâlâ toktur? Bu sabah da benimle koşuya gelmek istemedi, zavallı küçük adam.

Tatil kazazedem şu anda bana arkasını dönmüş durumda ve yemin ederim dükkânın arka tarafındaki pencerelerden gelen güneşi engelliyor. Bu adam 1.80'in üzerinde olmalı. Biraz korkutucu.

"Jowan Aldous'un kendi işini yaptığını söylüyor... Yani, *umm*," diye söze giriyorum, gerçekten de rezervasyon karışıklığımızı ele almamız gerektiğini

düşünüyorum. 'Dinle, bu

Biz...'

"Mutfaktaki notta çoğunlukla tavuk çorbası içtiği yazıyordu? Elliot başını çevirip bana bakıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

'İnsanlar da bana böyle söylüyor. O bildiğiniz köpeklerden değil.'

"Ziyaretçi merkezinde hiç tavuk çorbası yoktu. O

Başını sallıyor ve eğlenmiş görünüyor ama buradaki rahatsız edici atmosfer konuşmayı kısa kesmeye yetiyor. "Her neyse," diyor. "Şimdi ne yapacağız?" "Dükkanımı açmam gerekiyor," diyorum, "benim" kelimesine vurgu yaparak ve

Kahvesinden yavaşça bir yudum almadan önce Elliot'ın kaşları çatılır.

Bu fırsatı değerlendirip ayaklarımı kalça genişliğinde açıyorum ve çenemi yukarıda tutmak için elimden geleni yapıyorum. Onun gitmesini istiyorum, unuttun mu? Bu beni yaşlı bir inek gibi hissettirse bile. Toplumdaki insanlarla tanışmayı istemek ve onları dükkanımda ağırlamaktan zevk almak başka bir şey, tanımadığım bir adamla yakın bir yerde yaşamak tamamen başka bir şey. Boğazımı temizliyorum, kendimi bu adamdan tam bir buçuk ayak daha kısa hissediyorum. "Mesele şu ki, Elliot. Aylardır bunu dört gözle bekliyordum-"

"Ben de," diye araya giriyor ve bana seviyeli bir bakış atıyor.

"Ama buna ihtiyacım var. Gidecek başka bir yerim yok.

Elliot sadece başını sallıyor ve sanki yine "ben de" der gibi ani bir omuz silkme hareketi yapar.

"Sadece kendi başıma olmak istiyorum," diyorum ve biraz çaresiz bir ses çıkıyor. 'Ayrıca, hala yatak sorunu var. Yani istesen bile burada kalamazsın.

"Ben de paramı ödediğim, yolculuk yaptığım ve şimdi burada olduğum ve kalmak istediğim halde mi?" diyor ve sesinde o kadar makul ve kuru bir şey var ki kendimi sinirlenirken buluyorum. Şimdiden kazandığını düşünüyor.

'Bak, yapmam gereken işler var, burada durup konuşamam. Limandaki kamyonetimden un çuvallarını almam gerekiyor ve pişirmem gereken çörekler var ve...'

"Pişiriyor musun?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Biraz.

"Bu çok iyi. Bu konuda yardımcı olabilirim. Yani, daha önce hiç fırıncılık yapmadım ama öğrenebilirim.

Başımı eğiyorum. 'Uber ile geldiğini söylemiştin. Onları geri arayıp, ne bileyim, yola çıkabilir misin? Banka hesabımdaki parayı düşünüyorum ve ondan ayrılma düşüncesiyle irkiliyorum, ama mecburen. "Arayacağım.

rezervasyon ücretinin yarısını sana geri vereceğim. Buralarda bir yerde bankamatik olmalı.'

"Ziyaretçi merkezinde bir tane var.

'Tamam, harika! Peki o zaman-'

"Jude," diye sözümü kesiyor ve yaklaşıyor. Geriye doğru bir adım attığımı görünce donup kaldı. "Bak Jude, gerçekten kalmak istiyorum.

Bir nefes çekiyorum ve omuzlarım sertleşiyor.

'Buralarda yardımcı olabilirim. Gördün mü? Bir kitaplığa doğru yürür ve en üst raftan tozlu bir roman alır. "Bir şeylere uzanmakta iyiyimdir, değil mi? Bunu söylerken yarı gülümsüyor ve ben de ağzının hareketini çok hoş bulduğumu saklamak zorunda kalıyorum.

"Şurada bir merdiven var," diyorum, katı ve hareketsiz bir şekilde.

'Tamam, eşyaları minibüsünüzden taşıyabilirim. Limandan yokuş yukarı uzun bir yol var. Un çuvalları olduğunu mu söylemiştin? Onlar hafif olamaz. Senin için gidip getirebilirim.'

"Dükkanın kapısında böyle şeyleri taşımak için bir kızak var. Pes etmeyeceğim. Bu adam gitmeli, sadece dükkânımdaki yoğun günlerden sonra biraz yalnızlık isteyebileceğim için değil, onu Adam'dan tanımadığım için de. Elmacık kemiklerinin üzerine dökülen şık siyah saçları ve kaşının üzerinde bir yara iziyle buraya geldi ve gidecek başka bir yeri olmadığını söylüyor ve *sözde* bir veteriner öğretmeni ama ne tür bir öğretmenin böyle kasları olur ve eğitim kampından yeni çıkmış gibi bol pantolon ve eşofman üstüyle ölümcül görünerek etrafta dolaşır? Hayır. "*Büyük ve Küçük Tüm Yaratıklar* "ı okudum. Hiçbir veteriner böyle kaslı ve seksi değildi - eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, ki ben hoşlanmıyorum.

'Hizmet edebilir miyim? İnsanlarla aram iyidir' diyerek omuz silkiyor ve dükkânın ortasındaki bir sandalyeye oturuyor.

"Öyle misin? Dün gece ödümü kopardın.'

Bunun için üzgünüm. Dinle, kasada çalışabilirim, stok sayımı ve para işlerinde yardımcı olabilirim. Bu tür şeylerde her zaman iyiydim.'

Duruyorum. Kahvemi yudumluyorum. "Bu yatak sorununu çözmez. Çok inatçıyım. Daniel bana hep bunu söyler.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve başını hafifçe öne eğiyor; birdenbire gerçekten gidebileceği paniğine kapıldığımı fark ederek şaşırıyorum. Bütün bunlar da ne demek oluyor? Birinin paranın sorumluluğunu üstlenmesi - ya da daha doğrusu paranın bozdurulması - düşüncesi bir an için gerçekten çekici gelmiş olmalı.

Kendi kendime aklımı mı kaçırdım diye sorarken, "Geceleri dükkâna bir şilte taşıyabilirim. Bir ya da iki masanın yerini değiştirirsem uyumam için yeterince yer olur. Aldous bana eşlik edebilir. Ne dersin ufaklık?" İkimiz de uyuyan köpeğin kambur omuzlarına ve kıvrık sırtına bakıyoruz; kılını bile kıpırdatmıyor. "Gördün mü, çok heyecanlı. Ve yolundan çekileceğim, Jude. Burada olduğumu anlamazsın. Yine o yarım gülümseme, dudaklarında sadece bir kıvrım ama kendimi boyun eğmiş hissediyorum. Ahh!

"En sevdiğin yazar kim? Ben soruyorum. "Ha?

"Ne okumayı seversin? *Catcher in the Rye* değil, *Catcher in the Rye* değil, *Catcher in the Rye* değil.

"Şey... Ben severim, uh... bir bakalım. Paulo Coelho? Başka? Ursula K. Le Guin inanılmazdır. Beni gerçekten zor durumda bıraktın. En son Uğultulu *Tepeler*'i okumuştum. Oldukça harikaydı. Kasvetli ama harikaydı.'

Yarım saat sonra Elliot adımlarında bir sıçrama, cebinde minibüsümün anahtarları, bir omzunda bir çuval un ve kalçasına çarpan bir torbada şeker, yumurta ve marge ile tepeye doğru geri dönüyor. Sanki hava kadar hafiflermiş gibi onları dükkânın tezgâhına bırakıyor.

Kasanın içindeki para kasasını şamandırayı kullanarak doldurdum, iki kez saydım ve toplamı bir not defterine yazdım, böylece işlerin düzgün gittiğinden daha fazla emin olabiliyorum ve ona doğru başımı salladım.

"İyi misin? Parayla ilgili bir sorun mu var?" diyor. "Hayır.

Sorun yok,' diyorum rahatça ve kasayı çarparak kapatıyorum.

"Ben yokken ilk müşterilerimize hizmet etmek mi?

"Bir tane bile yok," dedim. "Yine de henüz tabelayı çevirmedim.

"Onurlandırmak ister misin?" diye soruyor ve o kadar büyük bir adam için derin sesinde heyecanını gösteren beklenmedik derecede hafif bir şey var.

Tabelaya uzanırken beni durdurdu ve "O senin telefonun mu?" dedi. Bunun fotoğrafını çekmek isteyeceksiniz, bekleyin.'

Tabelayı 'Kapalı'dan 'Açık'a çevirirken onun şakırdadığını duyuyorum ve garip bir şekilde gülümsüyorum. "Tamam, açığız.

"Öyleyiz," diyor ve ağzının kenarında, tıpkı benim gibi onun da uzun zamandır buraya gelmeyi dört gözle beklediğini anlatan küçük bir gülümseme yakalıyorum. "Yani... kafe mi?" Una doğru başını sallıyor.

"Oh, doğru umm. Biraz panikledim. Geldiğimden beri tüm o heyecanla bir saniye bile düşünmemiştim. "Bir şekilde halletmemiz gerekecek.

Elimizdekilerle yetinmek zorundayız: küçücük bir mutfak ve dükkânda oraya buraya dağılmış birkaç sandalye. Reklamda "rahat bir kafe köşesinden" bahsediliyordu. Bu kadarı da fazla! Omuz silktilim, dürüst olmam gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Görmedin mi?" diye sorar, yine eğlenerek. "Anahtarları al.

Kapıya doğru adım atıyor ve ben de onu dışarıya kadar takip ediyorum. Kitapçının yan tarafında bir dizi basamak ve parlak gök mavisi boyalı başka bir kapı daha var. Geride duruyor ve kilidi açıp içeri girmeme izin veriyor.

'İşte burası, bizim kafemiz,' diyor.

Kafamın içinde somurtkan bir ses onu düzeltmek istiyor, 'burası *benim* kafem' diyor, ama yüksek sesle söylemiyorum çünkü önümdeki manzara karşısında çok heyecanlıyım ve huysuzluğumu çabucak unutuyorum.

Burası tam da yıkık dökük bir kitapçıya bitişik bir sahil çayevinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi. Pencerelerde kafe çubukları üzerinde dantel perdeler, dört küçük yuvarlak masa ve bir tezgah. Tezgâhın arkasındaki raflarda bir filtre kahve cezvesi, büyük gümüş bir urn, bir sürü küçük gümüş süt sürahis, uyumsuz porselen fincan ve tabaklar ve kubbeli cam kapaklı üç boş kek standı var.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Burası tamam. Tezgâhın arkasına geçip boncuklu perdeyi iterek bir kişinin ancak sığabileceği büyüklükteki arka odaya giriyorum ve burada reçel kavanozlarıyla dolu raflar buluyorum. Buzdolabı ve çift fırın için yeterli yer var. Çöreklerimi kafedeki tezgahın üzerinde karıştırmam gerekecek ama sorun değil.

Küçük boyutlarına rağmen, tıpkı evimizdeki fırın gibi tanıdık bir rahatlık ve endüstri hissini tanıyorum. Bunu şimdiden yapabileceğimi biliyorum. Aslında Elliot'a pişirme malzemelerini getirmesi için bağırarak üzere döndüğümde sırtıyorum ve yakın planda göğsüyle karşılaşıyorum. "Oh!

Boncuklu perdenin tellerini kenara çekip kapı aralığını dolduruyor ve küçük mutfağa da göz atıyor.

"Özür dilerim," diye kıvranıyorum, o da yanından geçip gitmeme izin veriyor ve sabahın geri kalanı aşağı yukarı böyle devam ediyor. Ona büyükbabamın tarif kitabından çörek yapmayı gösteriyorum ve odayı dolduruyor; tebeşir tahtasına fiyatları yazmak için bir kafe sandalyesine oturuyor, yanlışlıkla iki tebeşir parçasını ikiye ayırıyor ve bu tür şeylerin her zaman başına geldiğine gülüyor ve masa örtülerini silkelirken ayaklarına takılıyorum. Nereye gitsem, o orada.

Fırından gelen ısı ve sabah güneşi küçük kafenin sıcaklığını en az bin derece yükselttiğinde klostrofobik hissediyorum.

ve tam o sırada Elliot kafenin diğer tarafındaki bir perdeyi kenara çekerek kitapçının arka tarafına açılan alçak bir kapıyı ortaya çıkarıyor. Perdeyi arkadan bağlayarak kapıdan içeri girmek için çömeliyor ve ben de bir anda boşluğun açıldığını ve tekrar nefes alabileceğimi düşünerek rahatlıyorum. Kafenin giriş kapısını açıp deniz havasını içeri alıyorum, Elliot'ın odadan çıkmak için eğildiği aptalca yolu düşünmemeye çalışıyorum ve botlarının yandaki kitapçının döşeme tahtalarında nasıl gıcırdadığını duyabiliyorum ve ilk izlenimlerin aksine (bu adam uzun boylu, kurnaz, tehlikeli ve ... kahretsin, yakışıklı), aslında biraz sakar bir inek olup olmadığını merak ediyorum. Her iki durumda da, o hala benim kaçış fantezimdeki deniz kenarı

Kitap satıyor ve ben de ondan olabildiğince uzak duracağım.

Martılar birbirlerine seslenmeye ve kafe merdivenlerinin karşısındaki yazlık bahçenin dış duvarında sıralanmaya başladılar ve ben de onlara bir bakış fırlatarak tezgahın üzerindeki cam kubbelerin altında altın sarısı ve yağlı görünen çöreklerden yemelerine izin verilmediğini, bu yüzden buraya gelmeyi *aklınızdan* bile geçirmemelerini söyledim.

Elliot duş almaya gitti - ne tür bir kitapçı sabahın köründe duş almaya gider ve dükkânı başıboş bırakır? Gerekirse, hiç anlaşılmayacağımızın kanıtı. Dükkândan kafasını uzatıyor, nemli siyah saç telleri açık renk gözlerinin üzerine düşüyor. Bu renk ne böyle? Altın kahverengi mi? Hayır, açık kehribar. Bu bir göz rengi mi? Gözlerimi hemen kaçırıyorum.

"Hiç müşteri gelmedi mi?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Sen mi?"

'Bir tane bile yok ve saat neredeyse on oldu. Değişmek ister misin? Ben size kremalı çay ikram edebilirim, siz de kitapçınızı tanırırsınız.

Söyleyeceği tek şey bu. Ona buzdolabında çok miktarda kaymak olduğunu söylüyorum - ve o da gülüyor, sabah erkenden merdivenlerden getiren kişi olduğu için bildiğini söylüyor - ve onu kafede kitabını okuması için bırakıyorum.

Raftan *Drums of Autumn*'un yıpranmış bir kopyasını aldı, bu da *Outlander*'ın ilk üç kitabını okuyup okumadığını merak etmeme neden oldu - çünkü bu serinin dördüncü kitabı - ve bunun okuma alışkanlıkları ve kişiliği hakkında ne söylediğini düşünmemeye çalışıyorum, ama kahretsin, istemeyerek de olsa etkilendim. Okuma gözlüğüne uzanıp taktığında - çerçeveler on dokuz ellili yılların haber spikerleri gibi kaşın üzerinde daha kalın ve yüzü için mükemmel bir şekle sahip- hissetmek beni rahatsız ediyor

Onu gördüğümde içim içimi yiyor. Onu zamanda yolculuk yapan tarihi romantizmiyle baş başa bırakmak için acele ederken kapı çerçevesinin altındaki yükseltilmiş eşikten tökezliyorum ve kitapçıma bir kez daha sahip çıkıyorum.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

"Süslü çaydanlıklar mı? Diyorum ve yaşlı kadın beklentiyle bana göz kırpmıyor. Otobüs tur grubunun geri kalanıyla birlikte beş dakika önce geldi ve dükkânın içinde dolanıyorlar, her şeye dokunuyorlar ve kitap demetlerini sağa sola taşıyorlar ve hiçbiri için ödeme yapmak üzere kasaya gelmiyorlar.

Doğru. Gelinim için bir hediye. Onları ve onlar hakkında kitapları topluyor. Hiç var mı?" Aksanını kestirmek zor, belki Londralı, *EastEnders*'i hatırlatıyor.

"Şey, dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum...

"Hornsea çömlekçiliği o zaman? Bu sefer daha sert.

"Umm. El sanatlarına ayrılmış raflar gördüğümü hatırlamayı umarak dükkânı tarıyorum ama hiçbir şey çağrıştırmıyor.

"Bu benim ilk günüm, anlıyor musun? Ben açıklıyorum ve o bana dudaklarını buruşturuyor, sabrını kaybediyor, Jowan ortaya çıktığında Clove Lore'un güneş ışığını ve temiz havasını beraberinde getiriyor ve ben rahatlıyorum.

"Hornsea'yle ilgili bir şey yok," diyor usulca, "ama arkada, üçüncü sıradaki "House Beautiful" yazan tabelanın altında güzel eski Meakin ticaret katalogları var.

Jowan'ın nazik bakışları altında kadının yüz ifadesinin büyüleyici bir gülümsemeye dönüştüğünü ve rafların arasından uzaklaştığını izliyorum.

'Teşekkürler, Jowan. Henüz her şeyin nerede olduğunu tam olarak kavrayamadım.

'Oraya varacaksın,' diye bana güvence veriyor. "Adam dün gece geç geldi, her şey yolunda mı? Jowan gözlerini kısarak dükkânın içinde Elliot'ı arıyor. Belli ki hâlâ onun biraz kurnaz olmadığına ikna olmamış.

"Kafede ve duyduğum kadarıyla şimdiden çok iyi iş yapıyor. Bir süredir sürekli bir sohbet ve çatal-bıçak şingirtisi var ve Elliot'ın derin sesi sık sık bana doğru geliyor. Elimdeki işe -kitapçımı işletmeye- odaklanmaktan mutlu bir şekilde onun devam etmesine izin veriyorum. "Ben, aslında onun geleceğini bilmiyordum. Eski sevgilim *bu* gelişmeyi bana aktarmadı. Aldous'tan da bahsetmedi.

Jowan'ın gözleri açıldı. "Ah!" Bana bakıyor, muhtemelen bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyor. 'Bu şeyler... sorun yaratacak mı? Ben konuşabilirim

Bakalım birini ya da ikisini birden taşıyabilecek miyiz? İnsanı taşımak köpeği taşımaktan daha kolay olur.

"Hayır, yapmayın," diye itiraz ediyorum, Aldous'u tahliye etme fikrinden derin endişe duyan Jowan için endişelendiğimden daha çok, zaten teslim olmuş yalnız bir tatil fantezim için endişeleniyorum. Belki de yaygara koparacağımı, Tripadvisor'da mekâna bir yıldız vereceğimi düşünüyordur. Onu rahatlatmak için acele ediyorum. 'Sorun değil, artık her şeye alışmaya başladım. Gerçekten. Ama Jowan?' Çekinerek soruyorum. 'Merak ettiğim bir şey var. Aldous'un o pencerede uyuması ve bütün akşam kasabada kendi başının çaresine bakması gerçekten iyi mi? Seninle pansiyonda kalsa daha mutlu olmaz mıydı?

İkimiz de Aldous'un yüksek sesle horladığı pervazdaki yerine bakıyoruz. Pencereye sıkışmış ve kafasının etrafında vızıldayan birkaç mavi böcek var ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"Bunu denedim," diye iç geçirdi Jowan. "Yerleşemedi, bütün gün uludu ve kalbini kırdı, öyle yaptı.

"Ama neden? Burada, dükkanda, sahibinden uzakta yalnız olacağını mı düşünüyorsun?

Jowan'ın gözleri kırışıyor ve gülümsüyor ama içinde hüznün var. "Burası onun evi. Isolda ve ben evlenmeden önce burada yaşıyorduk. Burası onun kitapçısıydı, anlıyor musun? Ondan önce de annesinin. Isolda Aldous'u buraya kurtarılmış bir köpek yavrusu olarak getirdi ve birlikte yıllarımız geçti, onun deyimiyle küçük kutsal üçlümüz. Ama eşim vefat etti, iki buçuk yıl önce, Noel arifesiydi. Zavallı küçük dostum o zamandan beri onun hasretini çekiyor. Sanırım onun geri dönmesini bekliyor. Aslında hepimiz bekliyoruz. Isolda ölmek gibi bir şeyi yapabileceğine inanamayacağınız türden bir kadındı ama yine de oldu. Jowan'ın gözleri kararıyor ama dudakları kıllarının altında hâlâ bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ağlama, diyorum kendime ama boğazımda bir yumru var. Başkalarının hüznü hikâyeleri karşısında gözyaşlarına boğulmak gibi korkunç bir eğilimim var, oysa odaklanmam gereken *onların* acısı. Yutkunuyorum ve ikimiz de tekrar Aldous'a bakıyoruz. "Çok üzgünüm," diyorum.

Dükkândaki hanımlar şu anda yemek tarifi kitaplarını karıştırıyor ve bu gidişle kimsenin bir şey alacağından şüpheliyim ama sorun değil, Jowan yine de bana bir şey göstermek istiyor. Raftan bir kitap indiriyor, üzerinde "*Ölüm daha iyi bir kütüphaneye yükseliştir*" yazıyor. John Donne', altın kıvrımlı bir yazıyla. Jowan kitabı bana uzatıyor.

"Bunu karın mı yaptı? Ben sordum.

"Sevdi. Donne'u severdi, bu dükkânı severdi. Bana yüz otuz sekizinci sayfayı çevirmemi söylerken gülümsüyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve kenarda en açık renk, örümcekli kalemle işaretlenmiş bir pasaj var. Yüksek sesle okuduğumu ama okurken yine tıkanığımı fark ediyorum.

Biri öldüğünde, bir bölüm kitaptan koparılmaz, daha iyi bir dile çevrilir; ve her bölüm böyle çevrilmelidir; Tanrı birkaç çevirmen istihdam eder; bazı parçalar yaşla, bazıları hastalıkla, bazıları savaşla, bazıları adaletle çevrilir; ama Tanrı'nın eli her çeviridedir ve onun eli, her kitabın birbirine açık duracağı o kütüphane için dağılmış tüm yapraklarımızı yeniden birleştirecektir.

Jowan'ın gözleriyle karşılaştığımda gözleri yeniden parlıyor. 'Aldous ve ben sadece dağılmış yapraklarımızın tekrar bir araya gelmesini bekliyoruz...' Kuyruğunu kıstı, elimdeki kitaba uzandı ve onu rafa geri koydu. "Satmak istemediğim için bu çok pahalı. Isolda'nın favorisiydi. Ama isteyenlerin okuması için orada duruyor.

Bu kadar yeter, gerçekten ağlayacağım. Jowan yanağımdaki gözyaşına aldırıyor gibi görünüyor. "Ama artık pansiyonda mı yaşıyorsun? Burnumu çekerek bastırıyorum. "Burada, kitapçında yaşamak istemedin mi?

"Isolda bunu yasakladı, etrafta dolanıp müşterileri korkutacağımdan endişeleniyordu. Dükkânı diğer kitapçılarla paylaşmak, yirmi beş yıl boyunca ne kadar mutlu olduğumuzu görmelerini sağlamak onun fikriydi. Ben de ailemin işlettiği pansiyona geri taşındım. Ama Aldous, yerinden kıpırdamıyor.

"Kıyafetler! Aniden ağzımdan kaçırdım. "Yatağında mı?

Evet, onlar onundu. Umarım onu biraz rahatlatır. Veterinerin fikriydi.'

Birden içimden zavallı köpek için tavuk çorbası pişirmek geldi. Jowan tezgahın üzerindeki kutudan bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. 'Burada ağlamak yok, Jude. Burası sahildeki en mutlu yer. Benim için üzülme.

"Sadece bunlar, lütfen! Ses konuşmamızı kesiyor ve ilk gerçek müşterimle karşı karşıya kalıyorum. Çaydanlıkçı kadın değil ama onun grubundan biri. Ödeme yapmak için cüzdanını açık tutuyor. Hesabı öderken Jowan'a bakmamaya çalışıyorum.

kitaplar. Her birinin kapak sayfasının içine yazılmış bir fiyatı var, ancak rakamları kasaya soktuğumda rakamların biraz yüzmeye başladığını fark ediyorum. Çok sayıda rakamla karşılaştığımda bu hep olur, ama izlendiğimde daha da kötü oluyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Jude? Jowan çoktan masanın benim tarafıma geçmişti ve ilkinin arkasında kuyrukta bekleyen başka kadınlar da vardı, hepsinin elinde bir ya da iki kitap vardı, hepsi sabırsız görünüyordu ve otobüslerinin yirmi dakika içinde ziyaretçi merkezinden kalkacağını farkında olduğumdan emin olmak istiyorlardı.

Ben tuşlara basarken Jowan bana fiyatları yüksek sesle okuyor ve sadece üç kez karıştırıp yeniden başlamak zorunda kalıyorum ki bu o kadar da kötü değil, değil mi?

Sonunda, hazinelerini taşıyarak kapıdan çıktılar. Her şey o kadar aceleyle oldu ki ne aldıklarını yazamadım, bu yüzden kasanın bugün için doğru olduğuna güvenmek zorundayım. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, Jowan'ın bana baktığını çok iyi biliyorum, neden sadece fiyatları okuyamadığımı ve sonra parmaklarımın izlerini kaybetmeden veya yanlış tuşlara basıp telaşlanmadan aynı rakamları tuş takımına yazamadığımı merak ediyor.

Küçük beyaz önlüğüyle gülünç ve etkileyici bir karışım gibi görünen Elliot'ın hantal görüntüsü beni kurtardı, saçları arkadan dağınık bir şekilde bağlanmış, uzun teller kulaklarına ve boynuna dökülüyor. Gözlüklerini çıkarmış, ki bu utanç verici görünüyor.

"Elimde çöreklerle geldim! Günaydın, Jowan. Jude'un çöreklerinden yemek için kalacak mısın? Fırıncı bir aileden geliyor, biliyorsun değil mi? Al, benimkini alabilirsin.' Onu şimdiye kadar gördüğümde daha neşeli görünüyor. Belki de deniz kenarında bir kafe işletmek için biçilmiş kaftan.

Jowan bir ısırık alır ve başıyla onaylayarak kapıya doğru ilerler. "Çok güzel. Bana ihtiyacınız yoksa ben gideyim o zaman. Sesinde kalmayı çok istediğini düşündüren küçük bir hüznün var, ama yine de gidiyor ve burada olduğu süre boyunca Aldous bir kez bile sahibini selamlamak için başını kaldırmadı.

Sabah, stokları tanımaya çalıştığım uzun ve sessiz anlarla, turistlerin aniden geldiği ve kasada yavaş davrandığım için hızla kuyrukların oluştuğu cılgınca hareketlilik patlamalarının karışımıyla geçiyor.

Dükkânın yanı sıra kafeyi de tek başıma nasıl idare ederdim bilmiyorum ve kafenin kapısının açıldığını her duyduğumda, her şeyle ilgilenen başka biri olduğu için minnettar oluyorum.

Bu sabah sadece yirmi dört çörek yaptım ve Elliot arayıp on iki buçukta hepsinin tükendiğini, bu yüzden günün geri kalanında sadece çay ve kahveden oluşan bir barista hizmeti vereceğini söyledi, ben de yarın miktarımı üç katına çıkarmayı aklıma not ettim, her ne kadar bu pişirme işine daha erken başlamak anlamına gelse de.

Bu kitap satma işini çözdüğümü düşünürken, kapının zili çalıyor ve tüvit pantolon, avcı çizmeleri ve geniş kenarlı mumlu bir şapka giymiş, uzun boylu, heybetli bir sarışın içeri dalıyor. "Silahını al!" diye sesleniyor, sonra tekrar kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Elinde kitaplarla dolu bir muz sandığı ile yeniden ortaya çıktığında hala kapıya bakıyorum ve içeri girmesine yardım etmek için acele ediyorum.

"Bunlar benim için mi?" diye soruyorum, kutuyu ön masaya bırakıyorum ve o da bana gayet kibar bir ses tonuyla tabii ki benim için olduğunu söylüyor.

"Fiyatlandırma silahın masanın altında.

"Ama hepsi nereden geldi? Gözlerim fincan tabağı kadar büyük olmalı.

"Oh, bilirsin, ev temizlikleri, satışlar, hayırsever bağışları, bu tür şey. Ben Jowan'a yeni stoklar bulmasında yardım ediyorum, o da karşılığında bana Noel liman ışıkları komitesinde yardımcı oluyor.

Başımı sallıyorum ve hiçbir şey anlamamış gibi bakıyorum, sanki tüm bunları bir şekilde bilmem gerekiyormuş gibi bana acıyarak gözlerini devirmesine neden oluyorum.

"Ben Minty. Clove Lore Evi ve Bahçeleri'nin sahibi? Elimi hızlıca sıktı ama bu bilginin bana pek yardımcı olduğunu söyleyemem. 'Bir gün gelip araziye bir göz atın. Ziyaretçi merkezine kitapçıdan geldiğinizi söyleyin, bilet ücretinden feragat edeceklerdir. Yüz ifademi okudu ve bana bıkkın bir bakış daha attı. 'Bütün köy ailemin arazisinin bir parçası. Köye inerken büyük evin önünden geçmiş olmalısınız. Mevsiminde ziyaretçilere açıktır. Ulusal kamelya koleksiyonu mu?'

Ona ne büyük bir evi fark ettiğimi ne de varlığından haberdar olduğumu söylemek istemiyorum, bu yüzden ona teşekkür edip kutuyu karıştırmaya ve kullanılmış kitaplardan oluşan bir sandığın süslü bir kutu çikolatadan daha iyi bir hediye olduğu konusunda heyecanlanmaya başladım. Tam o sırada Elliot içeri girdi, önlüğünü çıkarırken dirseğini raflardan birine çarptı ve bu da saçlarının dökülmesine neden oldu. Görülmeye değer bir şey.

"Hepsi kilitli, üçü geçtiğine göre burada yardım edebilirim, oh, merhaba. Dükkanın ortasında durdu, boşluğu doldurdu. "Özür dilerim, müşteriniz olduğunu fark etmemiştim.

Kadın biraz sinirli görünüyor ve ben de onu tanıştırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. "Elliot, bu büyük evdeki bayan...? *Gerçekten Minty mi dedi?* Vazgeçmek zorundayım. İsimler konusunda berbatım; asla aklımda kalmıyorlar. İsimler, telefon numaraları, önemli tarihler - bir şekilde elimden kayıp gitme alışkanlıkları var.

"Araminta Clove-Congreve, arkadaşlarımin Minty'si. Elliot'a sanki gökten düşmüş gibi bakıyor ve onu kesinlikle arkadaşı olmaya ya da kendisine Minty demeye davet etmediği izlenimine kapılıyorum. Elliot tokalaşmak için elini uzatıyor ama kız elini tutmuyor. "Daha önce tanıştık mı?" diye soruyor ona dalgınca.

"Hiç sanmıyorum. Elliot'ın gözleri etrafta geziniyor ve geri çekilmeye başlıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," der ve sarmal merdivenlerden yukarı çıkar.

Minty hâlâ gözlerini kısarak onun gidişini izliyor. "Evet, doğru. Ellerini tüvit ceketinin ceplerinde gezdiriyor ve kendini toparlıyor. 'Ben gideyim o zaman. Şimdilik kitapların sonuncusu bu. Toodle-pip.'

Kapı kapanıyor ve ben dükkânda yalnız kalıyorum, güneş ışığı kasanın arkasındaki küçük yerime parlak bir ışık üçgeni düşürüyor. Elliot yakın zamanda aşağı inecek gibi görünmüyor ve yukarıda uyuyup kalmadığını merak ediyorum, o kadar sessiz ki. Ama umurumda değil. Dükkânı kapatmadan önce ayıklamam gereken bir sürü kitap var. Silahımı aldım ve kutunun içine uzandım.

İşte bu noktada kendime geliyorum. Hafızam çok iyi olmayabilir ya da tarihlere ve sayılara çok hakim olmayabilirim ama iyi olduğum şey kimin ne yazdığını bilmektir ve bir kitabın konusunu ya da bir yazarın hayatının ayrıntılarını zerre kadar zorlanmadan hatırlayabilirim. Bu tür şeyler zihnime silinmez bir şekilde kazınmıştır.

Fiyatlandırma uzun sürmüyor. Sadece ne kadar değerli olduklarını tahmin ediyorum ve hiçbir kitabın fiyatı on pounddan fazla olmuyor. Asıl zor olan onları rafa koymak.

Önce neredeyse yeni ciltli kitapları ele alıyorum, hepsi biyografi, her biri taze ve dolgun, görünürde bir köpek kulağı veya soluk kapak yok. Hepsi en üst rafa, Isolda de Marisco'nun el boyaması 'Hayat Yazıları' tabelasının altına yerleştiriliyor.

Ardından, ipucu arayan yaşlı dedektifler, tebeşirle çizilmiş çizgiler ve korkunç morg sahneleriyle dolu, parlak ve renkli polisiye kitaplardan oluşan bir bereket geliyor. Çoğunu 'Polis Prosedürleri' yazan rafa sıkıştırıyorum. SAS'tan ilham alan aksiyon maceralarını nereye koyacağımı bilemediğim için onları da alçak kafe kapısına açılan duvar boyunca uzanan genel kurgu raflarına ekliyorum.

Sonra bir avuç genç yetişkin kitabı var; sırtları gökkuşağı rengine. Onlar için çocuk bölümünün kenarında bir yer buluyorum, ancak kendilerine ait özel bir yeri hak ettiklerini düşünüyorum. Sonra seksi atlıların yer aldığı iki büyük, blousy bonkbusters'ı, ardından da utanmış bir milletvekili tarafından kaleme alınmış ağırbaşlı politik dramaları rafa kaldırıyorum.

Sonra, cildimi kaşındıran tozla boğulmuş hazineler geliyor. Bordo, zümrüt, maun ve hatta altın renkli kumaşlarla kaplı bu kitaplar bir asırdan fazla bir süre önce basılmış. Uzun yaşamları boyunca kaç rafta durduklarını merak ediyorum. Yazarların hiçbirinin adını hatırlamıyorum. Estetik üzerine ince ciltler, Oscar Wilde'ın Bayan Prizma'sını anımsatan üç katlı romanlar ve hepsi çoktan ölmüş küçük bir savaş şairinin süslü bir şiir koleksiyonu var.

Onları Rabelais'nin yanında duran sert mizaçlı broşürlerin yanına, masa üstü vitrinlerden birine ekliyorum. İstedığimi yapabilirim, unuttun mu? Burası benim dükkanım. Her şey düşündüğümünden daha uzun sürüyor ve Elliot merdivenlerde görüldüğünde saat neredeyse altı oluyor.

"Bitirdin mi? Yukarıda pencere kenarında kitap okuyordum, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım'.

Sesi beni zıplattı. Var olduğunu unutmuşum. Yine gözlüklerini takmış ve elinde daha önce gördüğüm kitabı tutuyor.

Elliot! Kilometrelerce uzaktaydım. Sanırım kapatabiliriz? Bu boş kutuyu çöp kutusunun yanına koyacağım.'

Bu sabah duştan sonra bir boksörün ya da belki bir dansçının gibi bol olan siyah pantolonunu giydi ve şimdi açık renk bir tişörtün üzerine gri bir kapüşonlu sweatshirt geçiriyor. İnce kumaş kollarına doğru uzanıyor. "Parayı ödeyeceğim," diyor.

Bu üç küçük kelime bende şaşırtıcı derecede büyük bir rahatlama ve minnettarlık duygusu uyandırıyor ve ben ortalığı toparlarken onu günün hasılatını sayması için bırakıyorum, paranın kasanın kayıtlarıyla uyuşması için dua ediyorum ki uyuştuğunu memnuniyetle öğreniyorum.

Al bakalım, Bayan Patterson! Gördünüz mü? Matematik yapabilirim. Dükkan işletebilir ve parayı idare edebilirim, sorun değil. Daha sonra Daniel'ı arayıp haklı olduğunu söyleyeceğim, boşuna endişelenmişim.

"Ee, bir şeyler yiyelim mi? Elliot, gece yatağımın altına saklamam için para kutusunu bana uzatırken, "Bir şeyler yiyelim mi?" diye soruyor.

Sarmal merdivenlerden yukarı koşmak bana düşünmek için bir an veriyor. Mutfak dolabında hiç yiyecek yok ve yakınlarda yiyecek alabileceğim bir dükkan da yok.

Dün yukarı çıkarken gördüğüm kadarıyla. "Ziyaretçi merkezindeki kafe hâlâ açık mı? Banyo aynasının önünde saçlarımı düzeltirken ona sesleniyorum.

"Hayır, saat beşte kapanıyor, köy o gün için ziyaretçilere kapalı sayılır," diye geri sesleniyor. 'Barda ya da pansiyonda kalan şanslı kişiler hariç. "Bara gitmek ister misin?

Dışarıda yemek yemeyi planlamamıştım, üstelik tamamen yabancı biriyle, üstelik manken-yarı zamanlı güreşçi gibi görünen ve Clove Lore'un tüm nüfusunun (muhtemelen yaklaşık elli üç kişi) bize bakmasına neden olacak biriyle değil, Jowan'ın söylediklerine bakılırsa, bir sürü kedi ve köpek ve muhtemelen birkaç eski dünya korsanı), ama banka hesabımda biraz para var ve midem bütün gün sadece bir çörek ve biraz kahve içtiğim için gurulduyor ve vazgeçiyorum. Parlak kısımlarıma hızlıca biraz pudra sürüyorum ve biraz renkli lipbalm sürüyorum.

"Tamam o zaman," diye sesleniyorum, rahat görünmeye çalışarak. 'Belki bir saat ayırabilirim. Dükkânda yapacak çok şey var," diye bağıriyorum ve Elliot'ın mutfakta Aldous'un kabına bir peynirli sandviç daha koyduğunu, ona gerçek köpek maması alacağına söz verdiğini ve Jowan'ın evcil hayvanına düzgün bakmadığı hakkında mırıldandığını duyuyorum. Belki o da gülüyordur ama aşağı indiğimde ciddi görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve dükkândaki atmosferden ikimizin de gerçekten hazır olmadığını söyleyebilirim, ama yine de kilitliyoruz.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Clove Lore erken akşam yaz güneşinde, size söylememe izin verin, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biri. Elliot, dik kaldırımlarda kayarsam düşmemi engelleyebileceğini söyleyerek önümden yürüdü ve ben de yengeç gibi temkinli adımlar atarken, dün geceki yağmurdan sonra tazelenmiş güneşin aydınlatığı çiçekleri ve yeşillikleri, kurşunlu pencerelerinin her bir yüzü ıslıl ıslıl parlayan kulübelerin beyaz badanalı pırıl pırıl duvarlarını ve evlerin arasından görünen denizin harika parıltılı masmavi görüntüsüyle masmavi gökyüzünü seyrediyorum. Elliot'ın sırtına ve onu tepeden aşağıya doğru iten uzun, kalın bacaklarına da bakmaktan kendimi alamıyorum. Arada bir saçlarını geriye tarıyor ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkasını dönüyor.

Evet, Clove Lore bu gece gerçekten muhteşem. Bu iyi bir fikirdi, bir süreliğine dükkândan çıkmak, köye biraz daha alışmak.

Birkaç dakika içinde limana ulaştık, feshedilmiş kireç fırını ve cankurtaran istasyonunun kırmızı kapılarını ve dalgalanan bayrağını geçtik. Buradaki binalar (depolar, ringa balığı tütsüleme ve tuzlama yerleri) nesillerdir balıkçıların hikayelerini anlatıyor, ancak hepsi şimdi aile evleri ve tatil evleri gibi görünüyor, bahçeleri ve balkonları yaz çiçekleriyle köpürüyor.

Elliot benim için kapıyı açtığında Siren çok kalabalıktı ve biz içeri girerken - ilgisiz turistler hariç - herkes dönüp bize bakıyordu. Jowan barın yanında Minty ve dün gördüğüm kolluklu iki çocukla konuşuyor. Biz içeri girerken Jowan bira bardağını bize doğru kaldırıyor. Minty'nin neşeli tavrının, Elliot'ın yanımızdan geçip gidişini izlerken daha tedirgin, hatta kuşkulu bir hale dönüştüğünü gördüğüme eminim.

"Bir şeyler atıştırıp dükkâna dönelim, tamam mı? Kendimi müzedeki bir sergi gibi hissederek söylüyorum.

"Evet," diye kabul ediyor Elliot ve köşedeki masaya doğru bir rota çiziyor. Oturduğumuzda, küçük penceremizin doğrudan suyun üzerinde olduğunu fark ediyorum - aslında, binanın tüm köşesi sanki kazıklar üzerinde tutulmuş gibi denizin üzerinde çıkıntı yapıyor gibi görünüyor. Pencere açık ve denizin taze tuzlu kokusu midemin yeniden guruldamasına neden oluyor.

"Scampi ve patates kızartması? Menüye göz atarken, barda hâlâ fısıltıyla konuşulduğumuzun farkındayım.

"Ben sebzeli makarnaya devam edeceğim. Elliot sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor ve bakışları başka yöne çevirmek istercesine menüyü havaya kaldırıyor.

"Vejetaryen misin?

"Karbonhidrat yüklemesi. Çok çalışıyorum.'

"Bu sabah oraya mı gittin?

"Yamaçtan ziyaretçi merkezine kadar koştum ve ardından bir saat boyunca sahil yolunda ilerledim.

"Tüm bunlar kahveleri bile almadan önce miydi?" "Koşmayı severim, kafamı toparlar.

Burnunu yine menüye gömdü ve itiraf ediyorum, bu adamla sohbet etme konusunda umutsuzluğa kapılmaya başladım. Gerçekten bir kitap getirmeliydim.

"Kesinlikle patates kızartması ve milkshake alacağım," diye menünün üst kısmına ekliyor, bu da beni biraz sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında bir adam elinde not defteriyle masamıza yaklaşıyor. Tuzlu ve biberli saçları kısa kesilmiş ve gri gözleri, herkesi barına davet eden ve yıllar boyunca her şeyi görmüş bir ev sahibinin soğukkanlı gülümsemesini takınıyor.

"Siz Borrowers'sınız o zaman?" diyor ve ondan kimyasal sigara kokusu alıyorum. "Kitapçada hayat nasıl?

"İyi, teşekkürler," diyorum gülümseyerek. "Ayaklarımızı yere sağlam basıyoruz.

"Bugün meşguldün, değil mi? Bunu Elliot'a yöneltiyor ve onu barın yanında toplanmış olan Minty ve Jowan'a bakarken yakalıyor.

Elliot kendini toparlayarak, "Evet, bütün gün sürekli kafe müşterileri geliyor," diye yanıtlıyor.

'Bir hafta sonra Pazartesi günü Hafiyelik Kulübümüz için Clove Lore'da olacaksın. Hoşuna gitti mi? Akşam sekizde, yiyebildiğin kadar sandviç.'

"Ne kulübü?" diyorum, sandviçlerin sesi oldukça hoşuma gidiyor.

'Ayda bir kez bir suç romanı okuyoruz ve onu incelemek için toplanıyoruz. Genellikle saat dokuzda bir ayaktakımına dönüşüyor ve kitap unutuluyor ama bir süre daha konudan kopmamaya çalışıyoruz. Ancak bundan önce Vera Lancing'in yeni kitabı *The Heart That Shattered*'i okumanız gerekiyor.

Ruh halim anında düzeliyor. 'Bunun gerçekten iyi olduğunu duydum. Beni de dahil edin. Telefonuma indirip bir hafta içinde okuyabilirim, sorun değil," diyorum, ikimiz de beklentiyle Elliot'a dönmeden önce.

"Uh," diyor, yüzünü buruşturarak. "Ben suç hikayelerini sevmem.

"Yazık," der ev sahibi, Elliot'ın tuhaf tavırları karşısında gözleri kısıılır. 'Siren'in Kuyruğu'nda gizemlere bayılırız. Kulüp üyelerinden bazıları süper hafiyedir, özellikle de Minty. Onu vazgeçirebilecek hiçbir kırmızı halka ya da kaçırdığı hiçbir ipucu yoktur. O her zaman hepimizden çok önce olayın ne olduğunu bilir.

Elliot'ın yine Minty'ye baktığını ve yüzünün bu sabahki aynı sert ve ciddi halini aldığını fark ediyorum.

"Şey, kesinlikle orada olacağım, *umm*? Dikkatleri Elliot'tan ve onun yarattığı garip atmosferden uzaklaştırırken ev sahibinin adını söylemeye çalışarak araya giriyorum.

"Adım Finan," diyor ev sahibi elimi sıkarak, "şuradaki de karım Bella. Her tarafı pembe gül goncası desenli dekolte bir elbise giymiş bir kadının bardakları kuruladığı bara dönüyoruz.

Siren'in sahipleri yakışıklı bir çift ve bir şekilde birbirlerine uyuyorlar, sanki onları kalabalıkta bir ikili olarak seçebilirmişsiniz gibi. Bella müşterilerine hizmet etmeden önce bize gülümseyerek el sallıyor.

Finan'a isimlerimizi söylüyorum ama Elliot gözlerini aşağıya dikmiş, kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, biraz absürt görünüyor. Sanırım bir şekilde küçülmeyi diliyor.

Bu kadar çarpıcı olmak ve herhangi bir odada açıkça *bulunmak* zor olmalı. Ufak tefeğim ve kimse bana fazla dikkat etmeden istediğim yere gidebiliyorum. Kalabalık bir barda servis almak benim için her zaman neredeyse imkansızdı - hayatımda o kadar çok barda durduğumdan değil.

Finan'ın Elliot'ın sessizliğini görmezden gelmeye karar verdiğini ve kibarca yemek siparişimizi aldığını izliyorum. Tam masamızdan kalkarken onu geri çağırıyorum ve meyve suyu yerine bir kadeh şarap istiyorum. Pek içki içmem ama burada otururken Elliot'ın bu kadar sessiz ve sert bakışlı olması beni içmeye itti.

"Ee..." diyor Elliot sonunda, içkilerimiz geldikten sonra ve bu çaba ona acı veriyor gibi görünüyor. Dükkândaki günümüzle ilgili basmakalıp yorumlar dışında söyleyecek bir şey bulmakta zorlandığım için gözlerinde büyüyen bir panikle beni izliyordu. "*İskoç* musun?" diye sormayı başarıyor ve sesinin tonu beni bardağıma doğru küçük bir kahkaha atmaya itiyor.

"Borders, evet," diyorum omuz silkererek. "Hiç gittin *mi*?" "*Hmm*?" diye kaşlarını kaldırdı.

"Sınırlara mı? Biraz umutsuzca söyledim.

"Ah! Hayır. Elliot ne yaptığını fark edip ellerini beceriksizce masaya koymadan önce işaret parmaklarıyla gergin bir şekilde masanın kenarına vurur

kucağında.

Yine sessizlik. Arkamızdaki masadan kahkahalar yükseliyor. Turistlerden oluşan büyük bir parti, görünüşe göre bütün bir aile. Çok güzel vakit geçiriyorlar.

"Demek öğretmensiniz? Dedim.

"Evet. Yaz boyunca biraz ara verdim, biliyor musun?"

"Veterinerlik okulundan falan mı bahsetmiştin?"

"Sayılır.

Bu bizi bir yere götürmüyor. Scampi'm geldiğinde ve ona dumanı tüten bir kase makarna sunulduğunda rahatladım ve her ikimizin de bir anlığına sessiz kalmak için bir bahanesi oldu.

Farfalle'yi bıçaklarken ve yarı aç bir adam gibi yerken ona bakıyorum. Milkshake'inin büyük kısmı da pipete uzun bir yudum atarak kayboluyor.

Emerken dudaklarına bakmıyorum - bu garip olurdu tabii ki - ama bir milisaniye için nasıl göründüklerini yakaladım ve karnımda bir şey ters döndü, bu da bana bu molada neden *yalnız* kalmak istediğimi hatırlatmaktan başka bir şey yapmadı. Böyle dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacım yok.

Cipslerime bakıyorum, normal bir insanın yiyeceğinden yaklaşık üç kat daha iyi olduklarını söylüyorum ve sanırım Elliot gülümsüyor ama emin olmak için ona bakmıyorum. Şarap da güzel. Şarap kesinlikle yardımcı oluyor. İkinci bir kadeh sipariş edebilirim.

"Daha önce Clove Lore'a gittiniz mi? Bu çarpıcı soruyu bulduğum için kendimle gurur duyuyorum.

"*Mmm*," diye yutkunuyor, ani çabalarım karşısında şaşırıyor. "Bir keresinde, ben çocukken.

"Ailenle mi?" "Evet.

"Ne iş yapıyorlar? Veteriner bir aileden mi geliyorsun?"

"Şey..." Cevap vermeden önce makarnasını birkaç kez daha yemesini izliyorum. 'Annem yerel bir meclis üyesi ve babam da... tarımla uğraşıyor. Yani... evet, veteriner yok. Omuz silkiyor ve tekrar yemeye koyuluyor ama bu sefer daha az hevesli. "Bana kendinden bahset," diyor.

"Ne? Kimsenin ilgilenmesine alışık değilim. Bu beni şaşırtıyor.

'Bilirsin, nerelisin? Ne yapmaktan hoşlanırsın? İlginç hobiler?'

"İlginç yara izleri mi? Çatalımın ucuyla onun güzel kara kaşlarından birini kesen gümüşü çizgiyi göstererek ağzımdan geçiriyorum. Ne söylediğimi fark edemedi ağzımdan çıktı. "Aman Tanrım, özür dilerim. Açıkçası bu beni ilgilendirmez.

Tabağına ters ters bakıyor, kaşları çatılıyor ve ağzı sertçe açılıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

"Önemli bir şey değil, sadece aptal bir çizik," diye mırıldandı. "İşte mi?

"Evet, tabii. İşte."

"Bir kaplanın pençesini mi söküyordun? Neden duramıyorum? Tanrı aşkına, Jude! Gülümsüyor ama gözleriyle değil ve ben de konuyu kapatıyorum. "Peki, hobilerim? Bunu kurtarmaya ve gecenin fatura ödeme ve ayrılma kısmına mümkün olduğunca çabuk geçmeye kararlı olduğumu söylüyorum.

Ona tek gerçek hobim olan kitap sevgimden bahsediyorum ve bir süre sonra yemeyi bırakıp sadece dinliyor, giderek daha da heveslenmemi izliyor.

"Evet," diye geveledim. "Evden koca bir çanta dolusu kitap getirdim, ki bence bu *o kadar* da tuhaf değil. Garip mi?"

Elliot sadece gülümsüyor.

"O kadar çok kitabım bile yok," diye itiraf ediyorum. 'En sevdiğim kitapların çoğunu yerel kütüphanede buldum ve eğer bir şeyi *gerçekten* sevdiysem aylarca ödünç aldığım kitabı tekrar tekrar yeniler, sayısız kez okurdum. Kimse aldırıyor gibiydi. Dürüst olmam gerekirse, Marygreen sakinlerinin en sevdiğim kitapların bir kopyasını almak için kuyruğa girdiğini sanmıyorum. Burası çok okuyan bir kasaba değil.

Garson kız geri geliyor ve Elliot sessizce bize içki ısmarlarken ben de ona en çok okuduğum kitaplardan bahsediyorum. Şu anda tam yelken açmış durumdayım ve eğleniyorum. *Tess of the D'Urbervilles* (zavallı kadın teslim edilmeyen bir mektup ve kötü bir adam yüzünden ölür); *Jamaica Inn* (zavallı kadın kötü amcasının gemileri mahvetmeyi ve boğaz kesmeyi sevdiğini keşfeder); *Frenchman's Creek* (zengin, sıkılmış kadın seksi bir Fransız korsanla maceraya atılır). "Ah, onlara bayılıyorum," diye heyecanlanıyorum. 'Eğer gerekirse bütün bölümleri kelimesi kelimesine ezbere okuyabilirim. Henüz işe yaramadı ama belli olmaz.

Ben konuşurken şaşırtıcı bir şey oluyor. Elliot'ın yüz ifadesinin bir sırtışa dönüştüğünü görüyorum, tam anlamıyla parlak gözlü, içten bir sırtış ve bu beni bir anlığına nefessiz bırakıyor.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. 'Sen de mi kitapları seviyorsun? Yani bir kitapçada kalmak istediğine göre seviyor olmalısın? Diyorum ve birden bütün gün dükkânı işgal edip onu kafeye hapsettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Acaba bunu düşündüğümü anlayabiliyor mu?

"Çocukken kitaplar benim hayatımdı - kitaplar ve evcil hayvanlarım," diye başlıyor. "Ailem her zaman çok meşguldü; orada burada partiler, etkinlikler ve akşam yemekleri, her zaman çalışıyorlardı, akşamları bile. Bana eşlik etmeleri için çok okurdum ve dokuz yaşındayken bana iki yavru köpek aldılar. Onlara kütüphanede kitap okurdum. Bu anıya gülümsüyor. Sanki burada olduğumu unutmuş gibi görünüyor.

'Yerel kütüphanenize iki köpek yavrusu götürmenize izin mi verildi? Bunu Marygreen'de denesiniz kulağınızdan olursunuz!

"Hayır," diyerek hayalden kurtulur. "Evdeki kütüphanemizdi. "Oh!

'Her inek çocuğun hayalidir, değil mi? Kendilerine ait bir kütüphane. 'Gerçekten de en büyük hayalim,' diyorum.

"Ancak kitapların çoğu camın arkasında kilitliydi, dokunulamayacak kadar değerliydi. Yine de okuyabildiklerimi okudum. Okumama izin verilen bir Conan Doyle koleksiyonu vardı. Onları ezip geçtim. Sonra Gerald Durrell'i keşfettim, bilirsiniz, *Ailem ve Diğer Hayvanlar*? Onun gibi bir hayvanat bahçesine sahip olmayı hayal ederdim. Bir yıl ailem bana bir raf dolusu Observers kitabı verdi. Ne demek istediğimi anladınız mı? Güneşin altındaki her konu hakkında küçük ciltler? Jeoloji, köpekler, ağaçlar, kır çiçekleri? Kuşlar ve yumurtaları en sevdiklerimdendi, onları hep yanımda taşırdım.

"Kitapları ve doğayı seviyorsun," diyorum ve sesim istemediğim bir şekilde boğuk ve titrek çıkıyor.

"Özetle ben buyum.

"Ve egzersiz? İşte yine ağzımdan kaçırıyorum. Tanrı'ya şükür biraz gülüyor ve göğsüne bakıyor, koyu renk saç telleri öne doğru düşüyor ve yemin ederim bunu uydurmuyorum, göğüs kaslarını esnettiğinden *eminim* - benim yararına değil, sadece orada olup olmadıklarını kontrol ediyor gibi - ve yaz bronzluğunun altında utangaç ve biraz pembe görünüyor. Göz göze geldiğimizde ikimiz de kahkahalarımızı bastırıyoruz ve yanaklarımız biraz yanıyor.

Daha fazla ineklikten bar kapısındaki tırmalama sesi ve ciddi bir havlamanın dikkatimizi dağıtmasıyla kurtuluyoruz. Bella'nın barın yanında yere bir kase bir şey koymasını ve sonra kapıyı açmasını izliyoruz.

"Aldous! Yırtık pırtık köpek içeri girip en sevdiği ikram olan tavuk çorbasına yumulurken Elliot ağlıyor.

Bella onu sevmeye çalışmıyor, sadece işine devam ediyor ve bardaki hiç kimse köpeğe ilgi göstermiyor - Küçük Hobo ile yemek paylaşmaktan pek memnun görünmeyen şaşkın turistler hariç. Et suyunu gürültülü bir şekilde döşeme tahtalarına dökmeyi bitirdiğinde - tahminimce sadece yarısı köpeğin içine girmiştir; sadece sekiz dişle çorba içmek kolay olmasa gerek - kapıya dönüyor ve Elliot'ın kalkıp onu tekrar limana bırakmasını somurtkan bir şekilde bekliyor.

Burası, size söylüyorum, kesinlikle karakterli bir yer.

"Sorun değil, önce sen gidebilirsin," diyorum, kıvranarak.

Banyo kapısında karşılaştık. Pijamalarımı ve diş fırçamı göğsümde tutuyorum ve kendimi gülünç hissediyorum.

'Hayır, sorun değil. Şimdi yatağı aşağıya götüreceğim. Onu almak için odana girsem sorun olur mu? Elliot başparmağıyla yatak odasının kapısını işaret eder.

"Tabii, keyfine bak.

Güvenli bir şekilde banyoya girdiğimde, tek kişilik bir yatak şiltesini spiral bir merdivenden aşağı sürüklerken homurdanmasını ve nefes alışını dinleyerek donup kalıyorum. Nefesinin altında küfrediyor ama ağır işler için yaratılmış biri varsa o da Elliot'tır. Yardım etmeyi teklif ederdim ama işe yaramazdım ve ayak bağı olurdum. "Vay anasını!" diye bağırdığını duyuyorum, ardından bir takırtı ve çarpma sesi geliyor, yatağın Elliot'la ya da Elliot'suz merdivenlerin dibine ulaştığını anlıyorum.

Orada uyumasını istediğim için hatalı değilim. Başka nereye gidebilir ki? Ve buraya ilk ben geldim, hatırladın mı? O hala davetsiz misafir. Bugün kafenin işletilmesinde falan yardımcı olsa bile. Yolculuğum kesinlikle bu şekilde şekillenmeyecekti ve tüm bunlar hakkında hâlâ büyük çekincelerim var.

Akşam yemeğinden sonra (tatlı yok; hesabı bahşişle birlikte yarı yarıya paylaştık - Elliot hesabı yaptı, neyse ki) yukarı çıkarken, bu kitapçı kiralama işini nasıl halledeceğimiz konusunu açtım ve aramızda bazı temel kurallar belirledik. Şöyle oldu.

'Öncelikle, birlikte dışarıda yemeye devam edemeyiz. Bunu kesinlikle karşılayamam,' dedim ona. 'Yiyecek bir şeyler almalıyız ve kendi yemeklerimizi kendimiz halledebiliriz, tamam mı?

'Yine öğrenci koğuşunda olmak gibi mi? Fasulye konservenı etiketleyip, süt şişene keçeli kalemle bir çizgi çizer misin, çalmadığımdan emin olmak için?

Elliot gülmüştü ama onun için sorun yoktu. Belli ki parası var ya da en azından paralı bir aileden geliyor. Benim banka hesabımda neredeyse hiçbir şey yok ve Marygreen'e dönüp bir iş bulana kadar aylak aylak dolaşmam gerekiyor.

'Sadece söylüyorum... geceleri birlikte yemek yememize gerek yok. Sen kendi işini yapabilirsin. Düşündüğümden daha kaba bir ses çıktı.

"Anladım," dedi başını sallayarak. "Hazır kurallar koyuyorken, benim de bir kuralım var. "TAMAM MI?"

"Gelen telefonları ben halledeyim. Pekala.

Neden?

Bir an sessiz kaldı, biz tırmanırken kaldırım taşlarının üzerindeki ayaklarına baktı. 'Sadece bu şekilde olmasını tercih ederim. TAMAM MI?'

"Bu parayla mı ilgili?"

"Ha?"

"Sayamadığım için müşterilerle konuşamayacağımı mı düşünüyorsunuz?" "Hayır, bunu söylemiyorum.

"Güzel.

"Sadece diyorum ki, lütfen telefonları ben halledeyim. 'Peki, her neyse,' diye yumuşadım.

"Sen, *uh*... sayamıyor musun?"

"*Tsk*, hayır. Herkes sayabilir.'

"Ama az önce dedin ki...

"Bak, herkesin endişelendiği kendine ait bir şey var. Konunun kapandığını umarak sola döndüm ve Elliot'ın adımlarına ayak uydurmaya çalışarak tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde dükkânımıza giden geçide girdim.

'Doğru' demeden önce bir süre sessizce beni izledi.

O zamana kadar dükkânın merdivenlerini tırmanmış ve anahtarımı kapıya sokmuştum. "Ben her sabah kek yapacağım, sen de satacaksın, tamam mı?"

Doğru. En azından kitapçada *biraz* zaman geçirebilir miyim? Arada bir değiş tokuş yapabiliriz?"

İç çektim. "Evet, değiştirebiliriz.

"Ama biri gelip beni sorarsa..." Cümlesinin ortasında kendini durdurdu.

"Evet?"

'Sorun değil. Unut gitsin.'

"Birinin gelip sizi aramasını mı bekliyorsunuz?" "Hayır.

"Ama...

'Söylediklerimi unut. Kimse gelmeyecek.'

Boğazından gelen bir hırıltı daha fazlasını istememi engelledi ve ben de konuyu kapattım. İşte temel kurallarımızı bu şekilde belirledik.

Bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ağrısa da, zihnim yorgun ve karnım tok olsa da bu gece uyumam uzun zaman alıyor. Aldous'un horlama sesini alt kattaki kilitli yatak odasının kapısından bile duyabiliyorum. Nedense yatağında kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

Dükkanın içinde yürürken ışıkları yaktığımızda daha önce olan bir şeyi tekrarladığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Elliot benden önce hantal adımlarla küçük mutfaka girmiş ve iki bardak su doldurmuştu. Kapıyı kilitliyor ve Aldous'un geceyi geçirip geçirmediğini kontrol ediyordum ama gözlerim Elliot'ın başını arkaya atmış, bir bardak suyu yudumladığı mutfak kapısından görünen manzaraya takıldı.

Bardağı lavaboya çarptı. Yaptığı her şey çok gürültülü ve acımasız, sanki elinde değil. Su içmek gibi basit bir işi takırdayan bir orkestraya dönüştüren biriyle yaşamamanın ne kadar zor olacağını düşünüyordum - planladığım sakin tatile hiç benzemiyordu - kapüşonunun fermuarını açtığını duydum ve kollarının üzerinden çıkardığını izledim. Onu bir sandalyenin üzerine attı ve su bardağını yeniden doldurmaya koyuldu ve o zamana kadar ağzım açık bir şekilde onun geniş omuzlarına ve beyaz yelekli tişörtün ortaya çıkardığı geniş tene bakıyordum, gerçekten bakıyordum (kibar bir şekilde değil, yakalanmaktan çekinmeyeceğiniz türden değil). Bütün akşam bunun bir tişört olduğunu düşünmüştüm.

Kollarının arkasında, kumaşın altında ve kürek kemiklerinin üzerinde kaybolan dövmeler vardı. Turuncu ve kırmızı bir şey ile siyah ve girdaplı bir şey gördüm. Tasarımı seçemiyordum ama bir bardak daha içerken kaslarının çalıştığını görebiliyordum.

Dönüp bana seslenerek su bardağımı nereye koymasını istediğimi sorduğunda, hemen üst kata çıkmış, Snoopy pijamalarını kapmış ve kendimle sınırlar ve saygı hakkında çok sert bir konuşma yapmıştım.

Birinin vücuduna, bunu yaptığınızı bile bilmeden bakmanın hoş olmadığını.

Şimdi yorganımın altındayım, bu gecenin kalın pijamalar için gerçekten çok sıcak olduğunu düşünüyorum ve Elliot'ın derisinin altındaki mürekkep görüntüsünü, gergin kas ve kemiğe karşı merak uyandıran yazıları aklımdan çıkaramıyorum ve pencereyi açıp gecenin serinliğini içeri almak zorundayım.

"Ben Jude the Obscure değilim," diyorum yıldızlara hışımla. 'Planımdan sapmayacağım. İki hafta, sadece ben, yalnız, yeniden inşa etmek, Clove Lore topluluğunun yararlı bir üyesi olmak, hayatımın bir sonraki kısmına hazırlanmak - iyi kısmına. Elliot iki hafta içinde gidecek, atalarının evine ya da her neresiyse oraya dönecek ve ben Marygreen'de olacağım. Yeni ben. Yenilenmiş ve her şeye hazır. Hayır. Dikkatim dağılmayacak.'

Elliot'ın yatağında dönerken çıkardığı ağır sesi ve yorganının hışırtısını duyuyorum ve ondan sonra hiçbir şey duymuyorum, sadece nefes alış verişimin ve limandaki çakıl taşlarına vuran denizin sesi geliyor. Bu seslere odaklanıyorum ve dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Çörekler raflarda soğumaya başlar başlamaz (üç parti - satılmazlarsa bir kısmını dondurabilirim), sıra tabelayı çevirmeye geldi.

Clove Lore'da Pazartesi sabahı nasıldır merak ediyorum. Hafta sonu kesinlikle yoğun ve hareketli geçti, ancak İngiliz okulları için hala en yoğun tatil zamanı ve tahminimce kuru ve güneşli hava bugün insanları sürüler halinde dışarı çıkaracak. Keşke giyecek düzgün yazlık kıyafetlerim olsaydı ama eski zimbalarım işimi görecek.

Aldous'un küçük lombozu dışında dükkândaki tüm pencereleri açıyorum - muhtemelen cereyanda uyumamalı, ayrıca aşağıdaki yabani ve otlulu arka bahçeye düşebilir.

Dükkân bu sabah çok güzel. Ben eski bir elektrik süpürgesini çalıştırırken göz kamaştırıcı güneş ışıkları havadaki pırıl pırıl tozu aydınlatıyor. Elliot, siyahlar içinde, dokuza on kala kapıdan içeri daldı, koşudan ıslanmıştı ve elinde yine kahveler vardı.

'Günaydın, bir duş alacağım ve sonra seninle olacağım. Bunu da Aldous için aldım. Masanın üzerine bir kutu organik köpek maması bıraktı ve ben daha cevap veremeden merdivenlerden yukarı fırladı ve ardından günün ilk müşterisi geldi.

"Şu şey var ya, neydi adı? Çelimsiz adam parmaklarını şıklatarak kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyor. "Şey, bilirsiniz, değirmen? Her zamanki müşteri kitlemize kıyasla genç, otuzlu yaşlarının ortalarında ve hoş, yumuşak bir aksanı var. Rus aksanı mı? Hayır, Polonyalı sanırım.

"Değirmen mi?

"*Mmm*, pamuk fabrikası. Ve bir anne var, o öldü. Ve papaz bir baba, belki? Ve bir kız? Sonunda büyük, çirkin bir değirmenin yanında mı yaşıyorlar? Biliyor musun?"

"Bir zil çalıyor," diyorum.

"Evet, içinde çanlar çalıyor! İşçiler için bir değirmen çanı mı? Ve bir grev var ve ona bir taş mı çarpıyor? Bunu biliyor olmalısın! Başka ne var? O çok kibirli, annesi ise tam bir kabus, ve o da şöyle diyor: "*Seni dolduruyorum anne, teklif ediyorum!*" Bunu korkunç bir Manchester aksanıyla (Varşova üzerinden) söylüyor ve işte o zaman kafama dank *ediyor*.

"Aman Tanrım, *Kuzey ve Güney*! Muzaffer bir edayla bağıyorum.
"Elizabeth Gaskell. Bu işlerde iyi olduğumu söylemiştim.

'Evet! İşte bu! Aldın mı?'

'Bilmiyorum.'

Bir süre kurgu raflarına göz gezdiriyoruz ama orada yok. "Üzgünüm," diyorum, yenilmiş bir halde.

"Boş ver, internetten alırım.

"Oh, tamam o zaman.

Geri döndüğünde gitmek üzereydi. 'Ben Izaak, bu arada. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

"Buralı mısın?

"Evet, ben malikane bekçisiyim. Standım ziyaretçi merkezi ile bahçelerin girişi arasında yukarı tarafta. Görmemeniz mümkün değil. Adamınızı bu sabah koşarken gördüm. Büyük, değil mi?"

"Uzun boylu, evet. Ama benim değil. Yani, biz birlikte değiliz. Onu tanımıyorum. Şimdi saçmalamaya başladım. "Adım Jude, bu arada.

"Oh!" Izaak'ın koyu renk gözlerinde yeni bir ilgi ışığı belirdi. "Yani, bekarsın o zaman?"

Korkunç bir an için bana asılacağını düşünüyorum ama gülümsemesi daha nazik bir şeye dönüşüyor. "Dondurmacıdaki Bayan Crocombe'un öğrenmemesine dikkat etsen iyi olur, eğer henüz öğrenmediyse yine çekiliş düzenleyecektir.

"Ne?"

'Köye yeni gelen ve eşleşmeyen herkes onun defterine yazılır. Göreceksiniz. Siren'in yarısı bu konuda söz sahibi olmak isteyecektir.

"Ne önemi var?"

"Peki, sen ve The Muscles... bilirsin işte. Bana göz kırpmıyor. Bu çok rahatsız edici.

"Adı Elliot ve hayır, biz... bilirsin işte. Kızgınlığının sesime yansımaya izin veriyorum ve o da boynunu geriye çekiyor.

Gücenmek yok. Sadece Bayan Crocombe biraz yaşlı bir romantik. Bir de kızı yerel okulun başöğretmeni ve eğer köyde üreme olmazsa okul daha uzun yıllar açık kalamaz.

"Clove Lore ilkokulunu iki hafta içinde doldurmayacağım, çok teşekkürler.

"Öyle diyorsunuz ama Burntisland'lar kitapçıya yabancı olarak geldiler ve şu anda iki çocuklarıyla birlikte burunda yaşıyorlar. Onlar

İki yıldan biraz fazla bir süre önce geldi ve o zamandan beri Bayan Crocombe'un kitabı çalışıyor. "Büyük adamla evlenmek zorunda değilsin, yerlilerden herhangi biri de olur.

"Oh, peki, tamam o zaman.

"Dükkânda ve her şeyde bol şans. Izaak eğlenerek omuz silkti.

"Uğradığın için teşekkürler. Onu kapıya doğru yönlendiriyorum, tam o sırada Elliot kolları kıvrılmış, düğmeleri açık, beyaz yazlık bir tişört ve koyu renk bir pantolonla merdivenlerden iniyor. Saçları ıslak. Cidden bir saç kurutma makinesine yatırım yapması gerekiyor - parlayan bukleler olayı çok fazla. Izaak bile kapı çerçevesinin içinde durup ona bakıyor. Elliot'ın bu etkiyi sadece bende yaratmadığına sevindim.

"Kim evleniyor? Elliot masaya yaklaşırken soruyor. "Hiç kimse," diyorum. 'Bay Thornton ve Margaret hakkında konuşuyoruz.

Kuzey ve Güney.' Izaak'a sert bir bakış attım.

'Ah, BBC uyarlamasını sevmiştim. Hatırladın mı?'

Tabii ki Elliot beğendi. Neden sevmesin ki? Lanet olsun yine! Paket kahve fincanıma dalıyorum, bana sırttan Izaak'la göz göze geliyorum, kapının üzerine kapanmasına izin verirken son bir göz kırpyor.

"Clove Lore'daki herkes böyle mi? Bıkkınlıkla söylüyorum.

Elliot sadece güler. "İyiler. Eksantrik ve arkadaş canlısılar.

"Minty hariç mi?

"Evet, belki o değildir. Elliot dişlerini sıkarak nefes alıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Dükkânın dışında, eğimli kaldırımında Izaak'ın, önünde pembe ve sarı işlemeli bir dondurma olan fırfırlı bir önlük giymiş kısa boylu, beyaz saçlı bir kadınla konuştuğunu görüyorum - bu Bayan Crocombe olmalı. Yüzleri o kadar hareketli ki, kitapçıya yeni gelen bizlerden bahsediyor olmalılar. Bir deftere bir şeyler yazıyor gibi görünüyor. Izaak'ın kadına ismimi yüksek sesle söylediğini duyabiliyorum. J.U.D.E. Küçük hain, hem de kitabını aradıktan sonra!

"Orada neler oluyor? Elliot yanımdan geçip bakıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, yolundan çekiliyorum, onunla birlikte hareket eden gül ve paçuli kokusundan hiç hoşlanmıyorum. Cidden, bu bir çeşit vücut losyonu mu? Kendime biraz almalıyım. "İstersen bu sabah kitapçıya bakabilirsin? Aklıma daha mantıklı bir şey gelmediği için bunu söyledim.

Ve böylece Elliot'ın varlığından bir gün daha kaçıyorum.

Merhaba! Mola vermediniz mi daha? Saat neredeyse 3 oldu ve kafe sessizleşti. Bugün çöreklerimin yarısını sattım. Yaşasın! Günün nasıl geçti?

Sohbet kutusundaki baloncuklardan Daniel'in cevap yazdığını görüyorum. Günümü çay ve kahve servisi yaparak ve kitapçı müşterileri kadar konuşkan olmayan turistler için küçük tabaklara reçel ve kaymak koyarak geçirdim ama radyo dinlemek ve çörek taleplerine yetişmek güzeldi.

Sessiz anlarda John Donne okuyordum (korkarım içine giremiyorum, üzgünüm Jowan) ve Elliot az önce dükkânın küçük kapısından kafasını uzatarak bana toplam üç kitap sattığını söyledi, hepsi de çocuk bölümünden ve hepsi de aynı kadına, Bayan Crocombe'un kızına.

Kitapların yerel okul kütüphanesi için olduğunu söylediği için onun kim olduğunu anladım - ve onu ayrılırken gördüğümde, işgüzar muhasebeci anneleri tarafından Elliot ve beni gözetlemek için gönderilen bir kadının belirgin bir şekilde taciz edilmiş görüntüsü vardı.

Kafe bütün gün sıcak ve havasızdı ve ayaklarım beni öldürüyor. Tezgâhta biraz tünemek ve Daniel'la sohbet etmekten zarar gelmez, hele de müşteri yokken. Telefonum çalıyor.

Beş dakikam var. Hemşire istasyonu tam bir endişe yuvası. Tüm kan tahlillerinde gecikmeler, iki tedarik hemşireleri kaçtı ve Ekon bütün gün biraz B oldu.

Olamaz, şimdi neyin peşinde?

Bana dudak büküyor, bütün sabah etrafımda dolanıyor, cevabını bilmesi gereken sorular soruyor, Genelde sinir bozucu oluyor. Az önce masama kantinden bir kurabiye bıraktı. WTF?

Yapılacak güzel bir şeye benziyor.

Muhtemelen içine laktuloz solüsyonu katılmıştır çünkü ondan önümüzdeki iki ay boyunca Cuma günleri geç saatlere kadar çalışmasını istedim. Yan bölmedeki hamalla güldüğünü duyabiliyorum. Bu vardiyanın sonu yeterince çabuk gelemez. İyi misin?

Ben iyiyim, teşekkürler.

Ama?

Aması yok.

Tanımadığım bir TV yıldızının gif'i çıkıyor. Kaşlarını kaldırıp "Gerçekten mi?" diyorlar.

Peki ya önlüklü adam? Kendine iyi davranıyor mu?

Elliot. Yeterince iyi biri. Birbirimizin yolundan uzak duruyoruz. Bugün dükkanda. Geceleri paraya çeviriyor.

Sonra ne olacak?

Bir gif daha. Bu sefer Simpsonlardan biri kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

Ve sonra hiçbir şey.

Bekar mı?

Hiçbir fikrim yok. Ayrıca ilgilenmiyorum.

Dün Elliot'ın kafe tezgahının arkasında önlüğüyle çekilmiş fotoğrafını gönderdiğim için gerçekten pişmanım. Çoğunlukla çöreklerimin resmiydi, yüzü bile yoktu ama tişörtünü ve kollarını kesinlikle görebiliyordunuz. Daniel hemen mesaj atarak Elliot'ın tam bir tarifini istedi ve sadece bileklerinin görünüşünden bizim tipimiz olduğunu anladığını söyledi. Ona bir tipimiz olmadığını söyledim ki bu tam olarak doğru değil. İkimiz de fit ineklere bayılıyor ama Mack için (bahse girerim hayatında bir çift eşofman giymemiş ya da koşu bandı kullanmamıştır - ayrıca sevimli inekten çok 'havalı boffin'di) bundan sapma hatasına düştüm ve bakın bu sapma beni nereye getirdi.

TAMAM. Onunla mesai saatleri dışında karşılaşma ihtimalini göz ardı etme. Tatil kaçamağı için mükemmel bir fırsat. Gitmem gerek. Bu öğleden sonra 18 kişi taburcu olacak ve ilaçlarını ayarlamam gerek. Seni seviyorum, x

Ben de seni seviyorum. Ve Daniel, kibar ol ve Ekon'un kurabiyesini ye!
x

Geç oluyor ve havasız bir yaz gününde kapalı bir yerde kendinizi ancak bu kadar John Donne okumaya zorlayabilirsiniz, bu yüzden anahtar kapının içinde çeviriyorum ve yarın için kalan çörekleri örtüyorum. Belki biraz da kek yapabilirim.

sabahları değişiklik olsun diye, tereyağlı krema ile. Kafe kasasında oldukça fazla para var, bu gerçekten sevindirici. Ne yazık ki hiçbirini benim için değil - bu çalışma tatilinin tek dezavantajı bu.

Günün hasılatını Elliot'a bırakacağım. Bu iyi bir anlaşma. O parasını alır, benim yolumdan çekilir ve herkes mutlu olur.

Şu anda tek yapmak istediğim tek başıma sahile inmek ve dalgaların bu ağrıyan ayaklarımda nasıl bir his yarattığını görmek. Cumartesi gününden beri deniz kenarındayım ve *hala* Atlantik'e ayak basmamış olmam çok saçma.

Küçük kapıdan geçip kitapçıya girdiğimde iki şey dikkatimi çekiyor. Birincisi, Elliot da bugünlük dükkânı kapatmış, ikincisi de kollarını açmış, fırın eldiveni takmış, uyuyan Aldous'a doğru parmak uçlarında ilerliyor.

"Neler oluyor?" diyorum. 'Şşşt!

Onu muayene edeceğim.'

"Neden? Nesi var?"

'Zavallı küçük adamın nesi var? Başlangıç olarak tımara ihtiyacı var. Bacaklarındaki keçeleşme korkunç. Ve nefesi! Onunla aynı odada uyumak zorunda olan sen değilsin. Ve hiçbir köpek vahşi doğada peynirli sandviç, çörek ve çorbayla beslenmez. Sindirimine ne olduğunu ancak Tanrı bilir. Bu sabah ona getirdiğim organik köpek mamasına dokunmadı; bana üç sterline mal oldu, alabileceğinizin en iyisi. Gel de onu tutmama yardım et.'

"Pek mümkün değil. Ziyaretçi defterinde ısırıldığı yazıyor.'

Elliot eldivenli ellerini kalçalarının üzerinde kavuşturuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Onu bu şekilde bırakıp gitmek doğru değil, kendi başının çaresine baksın, hiçbir şekilde uyarılmasın.

'Oh... tamam o zaman! Ama eğer ürkmeye başlarsa, geri çekileceğim.'

Elliot bana bir eldiven uzatıyor ve ikimiz de uyuklayan köpeğe yaklaşıyoruz. Aldous birkaç dakika boyunca ikimizin de bir elimizi küçük tüylü bedenine koyduğumuzu fark etmiyor gibi görünüyor. Elliot başparmağını Aldous'un gıdalarına götürüyor ve dudağını kaldırarak şaşırtıcı derecede pembe diş etlerini ve neredeyse hiç dişi olmadığını ortaya çıkarıyor. "Zavallı şey. Jowan kaç yaşında olduğunu söylemişti?"

Elliot'ın sesi Aldous'u uyandırıyor, o da hemen ayağa fırlıyor, yarı dehşet içinde, yarı canı, eldivenime doğru sakızlı bir hamle yapıyor.

"Ben yokum! Ellerimi güvenliğe kaldırarak söylüyorum.

Elliot bundan sonra birkaç dakika köpekle boğuşur, gözlerini kontrol etmeye çalışır, Aldous ise kafasını bir o yana bir bu yana savurur.

en çileden çıkarıcı şekilde. Elliot çileden çıktı, gülmekten kendimi alamıyorum. Aldous'un pençelerinden birini avucunun içine alıp pençelerinin durumunu kontrol ettiğinde, zavallı terrier saldırıya uğramış gibi bağırıp çığlık atıyor ama Elliot sakin ve kararlı bir şekilde devam ediyor. 'Karnını gerçekten hissetmem gerek Jude. Onu tutabilir misin?

"Pek sayılmaz.

Elliot'ın yüzündeki niyetli ifade beni biraz utandırıyor. Burada, pasaklı, ihmal edilmiş bir yaratığa yardım etmeye çalışıyor ve ben bu sürece tam olarak hiçbir katkıda bulunmadım.

Elliot Aldous'u göğsüne doğru kaldırır ve kimseyi ısırmasa için bir tür köpek baş kilidi yapar. "Hadi, onu yakaladım, karnını hisset," der.

"Zorunda mıyım?

'Çabuk, çok üzgün, küçük kalbi koluma çarpıyor.

Artık insanlar tarafından tutulmaya alışık değil. "Oh...

Tamam. Öne çıkıyorum. "Neyi hissediyorum?"

"Herhangi bir yumru ya da şişlik.

Elliot bile köpeğin tüylerini iterken yüzümü buruşturmama gülüyor, ama küçük adamın karnını iten yumru yumru düğüme tepki verdiğimi görünce neşesi siliniyor.

"Olamaz!" diye mırıldanıyorum, emin olmak için tekrar kontrol ediyorum. "Ne hissediyorsun?

"Bilmiyorum ama kesinlikle normal değil.

Elliot'ın yüzündeki ciddi ifade bana bu öğleden sonra vahşi Atlantik'te kürek çekme şansımın her geçen saniye azaldığını söylüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Yarım saat boyunca Clove Lore'un her yerinde Jowan'ı aradıktan sonra - ben ziyaretçi merkezinde Izaak'ı ararken Elliot B&B'ye ve Siren'e kadar koştu - bütün gün köyden uzakta bir kitap müzayedesinde olduğu ortaya çıktı. Taksi çağırmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Elliot Aldous'u bir battaniyeye sarıp yokuşu tırmanırken ben de turistlerden kaçıp çok geride kalmamaya çalıştım.

Önünden geçerken büyük ziyaretçi merkezini zar zor görebildim ama küçük zanaat imtiyazlarını fark ettim: bir çömlekçi, bir şekerçi, bir ipek baskı dükkanı ve bir sabun ve mum üreticisi, belki de turistler için kurulmuş birkaç küçük dükkan daha. Her şey biraz bulanıktı. Pasta tezgâhının ve ağız sulandıran tuzlu kokularının yanından biraz ağır bir kalple (ve guruldayan bir mideyle) hızla geçtim ama Elliot hızını kesmedi. Yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü ve Aldous, biz günün kalabalığını yarararak ilerlerken kalın kollarının arasında daha da küçük ve yırtık pırtık görünüyordu.

Otoparka doğru ilerledi, son turist otobüslerinin yanından geçti ve Tanrı'ya şükür taksinin beklediği ana yola çıktı.

Bir film sahnesi gibi olması gereken bir sonraki kasabadaki veterinere gitme yarışı - tıbbi yardım için umutsuz bir koşuşturma - gerçekte traktörlerin ve turist trafiğinin arkasındaki virajlı B yollarında sinir bozucu derecede yavaş bir kıvrımdı, ama sonunda burada, muayenehanede sona erdi.

Elliot yeşil önlüklü bir kadınla birlikte ortadan kayboldu ve beni bekleme odasında yalnız bıraktı. Kapının üzerindeki kırmızı ışığın yanıp sönmesini ve 'Giriş Yok: Ameliyatta' yazısının belirmesini izledim ve uzun bir bekleyiş için yerime yerleştim.

Bu bir saatten fazla bir süre önceydi ve Aldous'u kitapçı dükkanında uyurken bulduğumdan beri pis kokulu bir baş belasından başka bir şey olmamasına rağmen, onu orada, anestezi altında, karnında düğümler, sahiplerine ulaşılamaz halde düşünerek biraz ağladığımı itiraf ediyorum.

Elliot sonunda önlüğünü çıkarmış ve oldukça solgun görünerek ortaya çıktığında ayağa fırlıyorum.

"O iyi mi?

"Zavallı küçük adam..." diye

başladı. "Aman Tanrım,

hayır!

"O iyi. Çok kötü bir mide dilatasyonu volvulusu vakası geçirdi.

"İngilizce mi?

"Aşırı gaz birikiminden kaynaklanan mide burkulması. Muhtemelen haftalardır acı çekiyordur.

"Yani onu iyileştirdiniz mi?"

"Ameliyat ettik.

"Bütün gazı boşalttın mı?

Gülüymüş gibi yapar. 'Evet. Anjali ile birlikte birkaç gün burada kalacak. Biraz dinlenin.'

Veteriner ameliyathaneden çıkıyor, panosuna notlar almayı bitiriyor. "Gidebilirsiniz," diyor atkuyruğunu çıkarıp uzun siyah saçlarını arkasında savurarak. "Sahibiyle de tekrar iletişime geçmeye çalışsanız iyi olur.

'Jowan'ı eninde sonunda bulacağız, eminim,' diyorum. 'Aldous'un bir şeye ihtiyacı var mı? Üzerinde uyuduğu yırtık pırtık eski bir kazağı var, gidip getireyim mi?

Veteriner, 'Hayır, yarası iyileşene kadar steril battaniyeye ihtiyacı var,' diye yanıtlıyor.

"Yerleşmeliyiz," diyor Elliot, ameliyat önlüklerini giymek için acele ederken yanındaki sandalyeye bıraktığı cüzdanına uzanarak.

Anjali'nin bir elini onunkinin üzerine koyarak hareketlerini durdurmasını izliyorum. "Sorun yok. Sahibi pansiyonunu ve ilaçlarını ödeyebilir. Aldous iyileştikten sonra onlara fatura keseceğim. Ameliyat masrafı yok.

Elliot, Anjali'nin gülümsemesinde biraz kaybolmuş bir halde, 'Bu gerçekten çok nazik bir davranış,' diyor. 'Biz veterinerler birbirimize destek olmalıyız,' diyor, 've ben... ben gerçekten senin için.'

Şaşkınlıkla gözlerimi biraz kısıyorum ama genç ve ateşli veterinerin ne demek istediğini anlamak için etrafta dolanmamak için ani bir dürtü hissediyorum. Ayrıca bu tepkimin neyle ilgili olduğunu da sorgulamak istemiyorum. Hiçbir zaman yeşil gözlü canavarlardan hoşlanan biri olmadım, özellikle de tanımadığım ve kesinlikle tanımakla ilgilenmediğim bir adam için.

Ona teşekkür ediyorum ve eşyalarımızı toplayıp gitmeye hazırlanıyorum.

Elliot, "İlk iş arayıp nasıl olduğuna bakarız," diye araya girdi ve kapıya yöneldik. Onu kolundan tutup biraz sürüklemiş olabilirim.

On Beşinci Bölüm

"Hayat kurtaran bir ameliyattan yeni çıktığınızda cipslerin tadı daha mı güzel oluyor? Ben de öyle dedim. "Kesinlikle. Elliot yine açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyor. Yolun yarısını

Gazete kağıdına sarılmış paketini karıştırırken, cips dükkanının sahibine göre bu sabah Torbay'a yeni inmiş olan muhteşem morina balığımı yemeye daha yeni başlamıştım. Taksiden dönüş yolunda durmasını istemiştik çünkü yiyeceksizlikten başım dönüyordu.

Clove Lore deniz duvarının en alt katının en ucundaki tüneğimizden ayaklarımız limana doğru sarkıyor. Güneş batmak üzere ve hava kesinlikle serinlemekle tehdit ediyor ama gökyüzündeki renkler (vahşi koyu maviler ve turuncu) ve yemeğimizin sıcaklığı bizi yalıtmaya yardımcı oluyor. Ayrıca Elliot bana şaşırtıcı derecede yakın oturuyor ve buna aldırıldığımı sanmıyorum.

"İyi olacağından emin misin? Dedim. Takside Jowan'la telefonda konuşurken onu duymuştum.

"O yaştaki bir köpek için bunu söylemek zor ama daha önce yüzlerce kez anesteziyen kurtulup hayatlarına devam eden yaşlı köpekler gördüm, bu yüzden umutluyum.

"Anjali de umutluydu," diyorum, Elliot'un tepkisini görmek için etrafıma bakarak. Omuz silkiyor ve elindeki küçük tahta çatalla balıktan bir ısırık daha alıyor. "Çalışmalarınıza hayran olduğunuzu söylerken ne demek istedi?"

"Ah, ben..." Kesinlikle yüzünü buruşturuyor ve kola kutusundan büyük bir yudum alarak bunu gizlemeye çalışıyor. "Birkaç yıl önce veteriner bakımı hakkında bir ders kitabı yazmıştım. Bilgiyi hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atıyor.

"Yok artık!

"Evet, doktoramın sonlarına doğru. Veterinerlik okuyan lisans öğrencileri için bir tür temel haline geldi ve temel prosedürleri belgelediğim *Dr. Elliot's Day* adında bir YouTube kanalım vardı; birkaç takipçisi vardı.

"Kaç tane birkaç tane? Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama bu gerçekten etkileyici.

"Birkaç bin, o kadar da değil.

Mütevazı davrandığını söyleyebilirim. Kendimi onun enfekte olmuş hayvan parçalarını internette temizlemesini izlemekten muhtemelen çok mutlu olacağımı düşünürken buluyorum ve ürkütücü olduğum için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum.

"Her neyse, bu uzun zaman önceydi, insanlar unuttu.

Anjali yapmadı. Sanırım biraz yıldızlara vuruldu. Hangi üniversiteye gittin?"

Rahatsızca gülüyor. 'Unut gitsin, tamam. İnsanlar artık beni tanımıyor. Sesi kısık ve çenesinin gerginlikle büküldüğünü görüyorum, bu yüzden bırakıyorum.' "Peki ya sen? Üniversitede okudun, değil mi?"

'Hı-hı, İngilizce. Çok severdim. Konuyu yani.' Ona Mack'ten bahsetmeyeceğim kesin. "Olgun bir öğrenciydim. Evde yaşıyordum, büyükanneme bakıyordum.

Elliot boş cips paketini buruşturarak bana bakıyor. "O mu? uh...'

"Hâlâ kendi işini yapıyor. Bu sabah bana mesaj attı. Ona telefonumu ve Büyükanne, Bernice ve Jill'in New Start Village kapalı havuzunun etrafındaki şezlonglarda uzanırken çekilmiş fotoğraflarını gösteriyorum. Büyükanneemin üzerinde sarı çiçekli bir tişört ve ona uygun, üzerinde plastik papatyalar olan bir bone var. "Stanley the Stud çekmiş, görünüşe göre.

"Kim o? Elliot gülüyor.

"Tanrı bilir, ben de sormadım. Biraz ürperiyorum ve Elliot yine gülüyor. Çok hoş bir ses. Bunu daha fazla yapmasını istiyorum, bu yüzden ona iplik bombacılarını ve o zaman karakola ne yaptığımızı anlatıyorum.

"Aile senin için önemli mi?" diye soruyor işim bittiğinde. "Dün kafede tezgahın üzerinde yemek tarifi kitabını gördüm.

"Ah, bunu gördün.

"Yazı güzeldi.

"Okudun mu? Ya benim günlüğüm ya da onun gibi skandal bir şey olsaydı?"

'Beni yakaladın! Merak etmiştim. Çok eski görünüyordu ve kelimeler öyle...' Elliot'ın gözleri kararan ufukla buluşuyor ve çenesi tekrar geriliyor. Hangi kelimeleri kastettiğini biliyorum: İlk sayfada büyükbabamın babam için yazdığı yazı. Clove Lore'daki ilk gecemde bunu tekrar tekrar okumuştum. Yaz akşamı boyunca kelimeleri yüksek sesle okudum.

"Bir aile kurmak için maya. Tatlandırmak için şeker. Bağışlanmak ve hatalarımızı örtmek için buzlanma. İşte sana tariflerim, oğlum, yeterince büyüdüğünde. Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydin. Sevgiler, baba."

Elliot sessizleşti, ben de balık ve patates kızartmamı bitirdim ve evden milyonlarca kilometre uzakta olduğum hissi geri geldi. Gece geç saatlerde gelen mesajlar dışında anneme ya da babama henüz ulaşamadım. Dışarıda, restoranlarda ve şehir dışında uzun yürüyüşler yapıyorlar.

Kayıp zaman için, sanırım. Konuştuğunda sesi öncekinden daha derindi. "Aile senin için önemli," diyor yine. Bu sefer bir soru değil.

"Evet, herkes için aynı şey geçerli değil mi?"

"*Hmm.* Bakışları ayaklarımızın dalgaların üzerinde salındığı yere düşüyor. "Bu yüzden mi üniversiteye geç gittin?"

"Evet, pek çok insan çeşitli nedenlerle gidiyor. Ailem benim gitmemi karşılayamıyordu ve ben de büyükanneme bakıyordum. Yıllarımı gizlice telefonumdan üniversite prospektüslerine bakarak ve öğrenci olmayı hayal ederek geçirdim. Gülmeyin ama büyükannem uyurken Belfast ve Oxford'un canlı web kameralarını izlerdim. Bisikletle geçen mutlu öğrencileri görür ve kendimi orada hayal etmeye çalışırdım. Sonunda evden birkaç mil ötedeki bir kampüse yarı zamanlı olarak kaydoldum. Orası beni boğulmaktan kurtardı, en azından öyle hissettim. Orada olmanın verdiği şaşkınlığı asla üzerimden atamadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Elliot gülümsüyor ama gerçekten anlamadığını söyleyebilirim. "Bana öyle geliyor ki senin çocukluğun benim hayalimdeki hayattı. Cambridgeshire, evde bir kütüphane, okuldan sonra doğrudan üniversiteye gitmek, her yerde yavru köpekler.

"Bunu bilmiyorum," diyor rahatsız bir şekilde. "Ailem Cambridge'li değil, sadece orada yaşadım ve çalıştım.

"Oh, tamam. Ailesinin genellikle onun için çok meşgul olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yalnızdı. Belki de bu yüzden kendisi hakkında konuşmakta bu kadar çekingen davranıyor? Buna alışık değil.

"Peki aslen nerelisin?" diye soruyorum.

Bana cevap vermek istemediğini belirten bir bakış fırlatıyor ve ben de tekrar benden uzaklaşmasını istemiyorum, bu yüzden onu konuşmaya geri çekmeye çalışıyorum. "Bana mutlu bir şey söyle," diyorum.

"Ne gibi?"

Gülüyorum. "Bu kadar ürkmüş görünmene gerek yok. Bilmiyorum, bana neden kitapçıya geldiğini söyle.

"Mutlu bir hikaye istediğini sanıyordum."

"Ne demek bu?"

"Hiçbir şey.

Bir an için onu kesinlikle kaybettiğimden endişelendim, ama beni şaşırtarak turuncu gün batımının son çizgilerine baktı ve konuşmaya başladı. "Çocukken dünyanın en büyük kitapçılarını ziyaret etmeyi hayal ederdim.

Ben de ağlamak istiyorum ama onun konuşmasını engelleyecek bir şey yapmak istemiyorum.

"Hiç Venedik'e gittin mi?" diyor, bana kısa bir bakış atarak.

Başımı sallıyorum. Ona hiçbir yere gitmediğimi söylemek istemiyorum.

"Venedik'te Libreria Acqua Alta var. Ödünç Kitap Dükkanı'nın eksantrik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Burası başınıza yıkılabilir, çok eski ve dükkanın ortasında kitaplarla dolu bir gondol var ve dışarıda kitaplardan yapılmış bir merdiveni tırmanabilirsiniz, şaka bile yapmıyorum ve tepeden harika bir kanal manzarası var.

"Yok artık!

'Evet! Hatta merdivenin yanındaki duvarda "harika bir manzara için bu kitaplara tırmanın" gibi bir şey yazıyor. Gitmeyeli yıllar oldu.'

"Gerçekten orada bulundun mu?

Evet. Ve Shakespeare and Company. Muhtemelen en ünlü kitapçı orasıdır, değil mi?

"Evet!" diye söze girdim, heyecanımın kabardığını hissediyordum. 'Hep oraya gitmek istemişimdir. Sen gittin mi?'

"Pirelerim

var. "Ne?

'Evet, yazın bir gece şiir dinletisine gitmiştik, her yer ısırk içinde kalmıştı! Ve ben oradayken elektrikler de kesildi.

"1930'larda ziyaret ettiniz mi?

Bin dokuz yüz doksan dokuz. Her neyse, artık hepsi modern. Onları Instagram'dan takip edebilirsiniz.

Tam olarak bunu yapmak için aklıma bir not alıyorum. "O zaman kaç yaşıydın?" "Sadece küçüktüm. Bir okul gezisine gitmiştik.

"*Paris*'e okul gezisine mi gittin?

"Her gün ağlıyordum, evimi çok özliyordum, eğer yardımı olacaksa? Formamla birlikte paketlenmek için çok küçüktüm ama öyle oldu. Disneyland'e de gittim, yani...' ellerini kaldırıp hizalıyor, çocukluk travmasını sihirli krallığa yaptığı bir geziyle dengeliyor.

"Elliot, kaç yaşındasın? Bu adamı anlayamıyorum, hem çok yetişkin ve ciddi hem de kayıp bir çocuk gibi.

Bir an tereddüt ediyor ama sonra vazgeçiyor. Zaten çok şey verdi, belki de bir peni için bir durumdur... "Otuz bir yaşıdayım.

"Yani sen..." Bunu yapabilirim. Konsantre ol. Elliot beni bekliyor. "Dokuz mu? Okulun seni Paris'e götürdüğünde mi?" "Doğru.

Hangi duygu daha ağır basıyor bilmiyorum; evini özleyen küçük Elliot'a duyduğum sempati mi yoksa bu basit zihinsel aritmetik işlemini ilk seferde doğru yaptığım için duyduğum şaşkınlık mı?

"Ben de Melrose Manastırı ve Robert Smail'in Matbaası'na yaptığımız okul gezilerinin harika olduğunu düşünüyordum," diyorum. Aslında öyleydi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir matbaayı çalışırken görmek on yaşındaki benim için akıllara durgunluk veren bir şeydi ve eski kitaplara olan sevgimde kesinlikle biçimlendirici bir deneyimdi, ama yine de *Paris*!

Elliot durmuyor ve yüzünü biraz bana dönerek tüm bunları bana anlatıyor. "Benim favorim Portekiz'deki Livraria Lello'ydu. Birkaç yaz önce bütün günümü orada geçirmişt看. Hiç gördünüz mü?

Tabii ki duymadım. "Bunu duymadım bile.

'Dışarıdan bir düğün pastasına, içeriden ise gotik bir katedrale benziyor. Vitray tavanlar, dolambaçlı merdivenler ve duvardan duvara hazineler. Oradaki kafeden bir puro aldım, sigara bile içmiyorum ama kafamda Ernest Hemingway gibi bir şey oldum. Hafifçe gülüyor ve gözlerindeki kehribar renginin parlayışını seviyorum.

"Orada da yalnız mıydın?

"Hayır, eski sevgilimle gittim. İşte böyle, Elliot'ın konuşmasını ve gözlerindeki ışığı dinlemenin büyüsü sona eriyor ve onun tekrar geri çekildiğini görüyorum. "Özür dilerim, çok konuştum. Çok fazla *konuştuğunu* kastettiği izlenimine kapılıyorum.

'Hayır, doğru miktarda konuşuyordun. Hoşuma gitti.'

Gözleri yüzümü tarıyor ve anlatacakları konusunda bana güvenip güvenemeyeceğini mi yoksa daha fazlasını anlatmamak konusunda kendine güvenip güvenemeyeceğini mi anlamaya çalıştığını anlayamıyorum ama ayağa kalkıp ellerini kalçalarına vurarak "Deniz geliyor" dediğinde neye karar verdiğini anlayabiliyorum.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak hayal kırıklığımı bir kenara bırakıyorum. "Çok yazık. Bütün gün denizde kürek çekmek istemişt看.

"İyi fikir," diyor Elliot ve beni yukarı çekmek için elini aşağıya uzatıyor.

"Ah, doğru," diye mırıldanıyorum, büyük elinin benimkini nasıl yukarı çektiğini düşünmemeye çalışarak kıyaslandığında küçük görünüyor. Beni kaldırmasına izin veriyorum ama yine de biraz tökezliyorum, bu da uçurumun tam üzerindeyken tehlikeli oluyor.

Birkaç dakika sonra liman duvarı boyunca bize yol gösterdi. Alacakaranlıkta parlayan bir dizi beyaz ampul ve arkamızda liman ağzını arayan tekneler için bir tür mini deniz feneri görevi gören büyük bir fener var. Biz yemek yerken fener bir anda yanmış olmalı ama ne zaman

yandığını söyleyemem. Dikkatim dağılmıştı.

Barın önünden geçerken deniz şarkıları ve sohbet sesleri yükseliyor. "Bir pazartesi gecesi için canlı," diyor Elliot. 'Bekle, birazdan döneceğim,' diyor ve bara giriyor.

Cips paketlerimizi ve teneke kutularımızı kapının yanındaki çöp kutusuna atıyorum, kendimi toparlamak için sessiz bir an bulduğuma seviniyorum çünkü ayağa kalktıktan sonra elimi saniyenin çok küçük bir kısmı kadar uzun bir süre tutmuştu ve eminim ki benim onun yüzüne baktığım, onun da kısılmış, niyetli gözlerle bana baktığı bir an yaşadık. Bu ya da gözlüklerini takmadığı için gözleri donuk ışıktaki yakınlığıma alışmaya çalışıyordu... ya da belki de gözüne bir saç teli kaçmıştı? Evet, büyük ihtimalle öyleydi. Her neyse, elim hâlâ karıncalanıyor. "Olamaz," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu hiç iyi değil.

"Ne değil ki? Bira sevmez misin?" Elliot'ın iki elinde köpüklü birer bira bardağı ve yüzünde bir sırıtışla arkamı dönüyorum. "Bunları hak ettiğimizi düşündüm.

"*Evet*, öyle. Bugün kahramanca bir şey yapmadım.

Bir bardak uzatırken biraz mahcup bir şekilde gülüyor.

'Siz hayat kurtaran bir şeyin gerçek doktorusunuz. Ne **y a p a b i l i r i m** ki? Sana bir şiir mi yazayım? Seni bir sone ile dikmek mi?'

"Sözcükler iyileşmek için ilaç kadar önemlidir," diyor, gözleri yine kararıyor ve konuyu tekrar değiştirmeden önce bir bira içiyor - fark ediyorum ki bunu yapmakta oldukça iyi. "Tamam, kürek çekiyoruz! Hadi bakalım.

Kumsalda ilerlemek kolay değil; kıyıyı oluşturan büyük çakıl taşlarına birkaç kez takılıyorum. Biramın neredeyse üçte birini döktüğüm için içerliyorum ve bir ayağımı sahilin ilerisinde karaya oturmuş küçük bir teknenin kenarına koyarak kalanını olabildiğince hızlı içmeye karar veriyorum. "Dökülmesini önlemek için," diyorum. "Şerefe. Elliot da bana katılıyor, bardağını benimkine doğru kaldırıyor ve sonra büyük bir yudumla boşaltıyor.

Küçük teknelerin bağlandıkları yerden deniz duvarına kadar uzanan paslı zincirleri seçmek zor, ancak karanlıkta su kenarına doğru ilerlerken bunların üzerinden geçmek için acele etmiyoruz.

"Adı neydi? Sahilin çakıllı kısmını arkamızda bırakıp ıslak kumlara vurduğumuzda Converse'imi hemen çözüyorum. "Ailenin sana verdiği köpekler mi?

"Oh," diye gülüyor Elliot cevap vermeden önce. "Andrew adında bir pug ve Selina adında bir shih tzu.

"*Uhh*, ok-ay.

'Ne! Ben daha çocuktum! Aslında Selina, ben anaokulundayken ailemin tuttuğu bir bakıcıydı. Ona çok aşkıttım. Ben yedi yaşındayken gitti, kalbimi kırdı.'

"Demek köpeğimize onun adını verdiniz. "Onu hiç unutmadım.

"Ya Andrew?

"Bunun bir köpek yavrusu için gerçekten havalı bir isim olduğunu düşünmüştüm. Kendi çocukluk masumiyetine sevgiyle gülümsüyor ve bu beni de gülümsetiyor.

Dalgalardan sadece birkaç metre uzaktayız. Düşündüğümünden daha sertler ve havaya soğuk spreyleler sıçratıyorlar. "Artık evcil hayvanınız yok mu?

"Tam olarak değil.

"Bu ne anlama geliyor?

'Bazı hayvanlarım var. Sanırım ailem onlara bakıyor.' "Sanıyor musun? Bilmiyor musun?

"Onlar, onlara göz kulak oluyorlar.

Bu noktada pantolonumu yukarı kaldırdım ve soğuk suya giriyorum. Soğuk hissi tenimi karıncalandırıyor. Gerçekten de harika bir şey. Deniz duvarından ve bardan yansıyan ışıklar, hafif dalgaların yüzeyinde dalgalanarak ve parıldayarak dağılıyor. "Kürek çekmeden gelemeszin. Gel buraya.

Bu ışıktaki görmek zor olsa da gözlerini devirdiğinden oldukça eminim, ama yine de ayakta kalmasını çıkartıyor ve dizlerime kadar soğuk sörfte bana katılıyor.

"Demek burası geniş Atlantik? Şapşalca dedim.

"Sonraki durak Newfoundland. Yolda birkaç Scilly Adasına rastlayabilirsiniz.

'Kulağa hoş geliyor. Buradan başka bir yere hiç gitmedim,' diye itiraf ediyorum. "Kitaplar hariç; kitaplarda dünyanın çevresini iki kez dolaştım ve galaksinin yarısını dolaştım.

'Kitaplar için şükürler olsun' diyor.

"Değil mi? Sanırım küçük kitapçımız tam da benim için doğru zamanda ortaya çıktı, Elliot.

"Kitapçımız demiştin. Bu benim etrafta olmama alıştığın anlamına mı geliyor?"

"Fazla seçeneğim yok, değil mi? Umarım beni sırtırken görebilir. "Büyüleyici!

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Her neyse, bugün burada olmana sevindim. Aldous'u tek başıma muayene etmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum. Aslında, bunu düşünebileceğimden bile şüpheliyim ve eğer bir şeyler olduğundan şüphelenmeseydiniz kim bilir ona ne olurdu.

Elliot karanlık suyun altındaki ayaklarına bakıyor. 'Kitapçı benim için de tam zamanında geldi. Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

"Sorun değil," diyorum ona. Yüzümü kaldırıp ona bakıyorum, koyu renk saçları limanın ışıklarının altında parlak, metalik bir maviye dönüşmüş, telleri yüzünün etrafındaki esintiyle havalanıyor. Gözlerimi ona d i k t i ğ i m i görmüş olmalı ki birden gökyüzüne bakıyor, bu gece ay olmadığını söylüyor ve biraz daha uzağa kayıyor. Bu beni neden yaraladı, bilmiyorum. Bana mesafesini k o r u y a c a ğ ı n ı söylemişti, ben de ısrar etmiştim, yani istediğimi alıyorum. Tekrar karaya çıkıyorum, üşüyen ayaklarımda karıncalanmalar oluyor. "Bu gecelik bu kadar yeter," diyorum. 'Yapmam gereken kekler var. sabah.'

Daha sonra, yatağı sarmal merdivenlerden aşağı sürüklerken, bu kez bir tavan lambasına çarparak tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden olurken, ona bakmaya cesaret edemiyorum ve ayaklarımdaki kumu fırçalıyormuş gibi yapıp her yere bulaştığı için yaygara yapıyorum ve her zamanki garip iyi gecelerimizi söylüyoruz.

Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giyerken elimde olmadan zihnimin oradan oraya dolaşmasına izin veriyorum.

Belki de deniz havasındandır? İnsanı değiştirdiğini söylüyorlar, değil mi? Kızarmış balık için acıktırır ve geceleri derin uyumanıza yardımcı olur. Belki de hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ve çaresiz yaratıkların hayatlarını kurtarmak için ellerinden geleni yapan büyük, inek, yüksek başarılı, kaslı tatilcilerden biraz olsun hoşlanmanızı sağlıyor ve... Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım.

Clove Lore kaçışımın on bir günü kaldı ve Willy Russell'ın Yunanistan'a kaçan Shirley Valentine'ı gibi drama olmadan tadını çıkarmak için buradayım. Hayır, bu kötü bir örnek. Sonunda o sinsi morukla yatağa giriyor, değil mi? Hayır, ben daha çok *Far from the Madding Crowd* filminde çiftliğini işleten Bathsheba Everdene gibiyim: kendine güvenen, işine bağlı, kendini kanıtlamaya çalışan. Tabii ki sonunda çılgın bir aşk üçgenine hapsoluyor, değil mi?

Pes ediyorum. Yatağa gidiyorum, ama tam kendimi uykuya bırakmadan önce, telefonuma uzanmadan edemiyorum, sessize alıyorum ve Elliot'ın YouTube kanalını arıyorum. Adı neydi? Sevimli inekçe bir şey mi? *Dr. Elliot'ın Günü mü?*

Uygulama bana 'Bu kanal yapımcı tarafından kaldırıldı' diyor. Biraz garip. Bunu neden yapsın ki? Sanırım beni bir saat boyunca küçük tüylü hayvanları ameliyat etmesini saplantılı bir şekilde izleme utancından kurtarıyor ki bu kesinlikle sonunda yapacağımı bildiğim bir şey.

Aşağıda Elliot'ın derme çatma yatağına tırmandığını ve boş dükkâna alçak, ciddi bir sesle 'İyi geceler Aldous, küçük dostum' dediğini duyuyorum ve bir iniltiyle kendimi yorganın altına atıyorum.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Salı sabahı, dükkânın paspasında büyükannemin kartını bulmamla başladı; kartın içinde iki adet on poundluk banknot ve "Anlamsız bir şeye harcanmak üzere" ibaresi vardı.

Eylül sonuna kadar otuzuncu doğum günüm olmayacak ama bu beni küçüklüğümdeki doğum günlerine geri götürdü ve büyükannemin posta sistemine olan güvenine dair umutsuzluğa kapılmama neden oldu. Ona posta yoluyla para göndermenin ne kadar riskli olduğunu söylemekten hemen vazgeçtim. Sadece "Aldın, değil mi?" diyecekti. Kitapçının kartpostallarından birini teşekkür etmek için hemen geri gönderdim bile.

Elliot, bu sabahki keklere yağ sürdüğümde Jowan'la birlikte Aldous'u veterinerde kontrol etmeye gitmişti ve ben de bütün sabah hem dükkânı hem de kafeyi tek başıma idare ettim. Ayaklarım yerden kesildiğinden değil. Şafaktan bu yana sürekli yağmur çiseliyor ve şu anda öğlen olduğu için bulutların arkasından sadece küçük bir mavi gökyüzü şeridi görünüyor. Yağmur bugün ziyaretçileri Clove Lore'dan uzak tutuyor olmalı. Eminim o kaldırım taşları ölümcül derecede kaygandır.

Elliot, Anjali'nin ikram ettiği sade pilavı yemeyi reddetmesine rağmen Aldous'un gayet iyi durumda olduğu müjdesini vermek için on dakikadır geri dönüyor.

Kafe tezgahının başına geçmek için önlüğünü giyerken ona "Ona çöreklerimden birini ikram etmeliydin" diyorum.

"Korkarım Aldous'un unlu mamuller uzmanı olarak geçirdiği günler sona erdi. Artık çörek ve peynirli sarnie yok. Onun için öngörülebilir gelecekte pilav ve rendelenmiş tavuk var.

"Tavuk çorbası muhtemelen iyidir, değil mi? Ben de öyle dedim.

'*Hmm*, tuzsuz olduğu sürece neden olmasın anlayamıyorum. Jowan bana o aptal itin Siren'de son iki buçuk yıldır her gün bir kutu kremalı tavuk çorbası içtiğini söyledi.

"Küçük adamın bunca zamandır bir köy dolusu destekçisi vardı," diyorum. "Onu şımartmak neredeyse onu öldürüyordu.

Elliot, 'Yas tutuyor ama,' diyor ve kokuşmuş ite olan düşkünlüğü yüzünden okunuyor.

Tam Elliot öğleden sonra beni kendi halime bırakırken dükkânın zili çalıyor ve tanıdık bir kadın beliriyor, beyaz saçlı ve pembe gözlü.

yanaklı, bir kulağının arkasında güdük bir kalem vardı ve tam anlamıyla Elliot'ın yarısı boyundaydı. 'Merhaba canlarım. Dondurma kulübesinden küçük bir ikram getirdim,'

iki küçük küvet uzatarak anons ediyor. "Vanilyalı kaymak; en çok satan ürünüm.

Teşekkür ederim! Bayan... Crocombe?" Neşeyle küveti alarak soruyorum. Dondurma yemeyeli yıllar olmuştu.

"Neredeyse komşuyuz; benim dükkanım sadece aşağı tarafta," diyor, gözleri benimle Elliot arasında gidip geliyor.

"Gördüm," diyor Elliot, küvetini alıyor ve tahmin ettiğim gibi hemen yemeye başlıyor, daha teşekkür etmeyi bile bitirmeden, kurt gibi büyük yudumlarla. Onun küçük küvetle uğraştığını görünce gülümsemeden edemiyorum. Büyükanнемin onaylayarak 'iyi bir yiyici' diyeceği türden biri. Bu çok sevimli.

Bayan Crocombe'un gözlerinin üzerimde olduğunu ve müstehcen bir zafer sırtışı takındığını fark ettiğimde bu düşünceden hemen sıyrılıyorum.

Ziyaretçimizin aklını köy okulunu bir yaz içinde yeniden doldurma planlarından uzak tutmayı umarak, "Siz kitapçı hayır kurumuna yardım eden gönüllülerden biri misiniz?" diye sordum.

"Bir bakıma," diye yanıtlıyor. 'Jowan'ın kiracılarına dondurma kulübesinin arka odasındaki çamaşır kurutma makinesini kullanmalarını öneriyorum. İşte bir anahtar. Arka kapıdan girebilirsiniz. Çamaşır odası üst kattaki dairenden kilitli bir kapıyla ayrılıyor, böylece yalnız kalacaksınız. Toz ve yumuşatıcı makinenin üstünde. İstedğin zaman kullanabilirsin.'

Elliot dondurmasını bitirdiğinde, "Çok cömertsiniz, teşekkür ederim," diye araya girdi. Ben hala sadece iki ısırık aldım.

'Bu cömert bir teklif. Her an temiz pantolon almak için acil bir alışverişe çıkmak zorunda kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Bunu neden yüksek sesle söyledim ki? Bayan Crocombe bana öyle bir bakıyor ki, Clove Lore'un gelecek vizyonunda benim DNA'mı istediğinden emin değil.

"Hep bu köyde mi yaşadın? Elliot soruyor ve beni zihinsel olarak kendimi daha fazla tekmelemekten kurtarıyor.

Bayan C.'nin gözleri parlıyor ve Elliot'a doğru birkaç adım daha yaklaşıyor. Belli ki o benden çok daha umut verici bir ebeveyn adayı. 'Tüm hayatım boyunca, doğdum ve büyüdüm. Jowan bana Aldous'tan ve Anjali'nin muayenehanesine yaptığınız ziyaretten bahsediyordu. Hoş kız, değil mi?' Bunu *çok* kasıtlı olarak söylüyor. Bir tavşanın üzerindeki ibre gibi ona sabitlenmiş ve dikkati dağılmıyor; Izaak'ın dükkâna girip tezgâhta yanımda durması bile onu vazgeçirmiyor. Ona gülümseyerek hoş geldin diyorum.

"Öyle," diyor Elliot, Bayan Crocombe'un ikisini çoktan evlendirmek için yolu yarılacağından tamamen habersiz. "Çok becerikliydi. Mükemmel bir cerrahı.

Bayan C. önlüğünün ön tarafındaki cebe uzanıyor, orada bir şey olup olmadığını kontrol ediyor - bahse girerim ki bu, uygun köylüler defteridir - ve tatmin olmuş bir şekilde elini bir kez daha geri çekiyor. "Güzel bir aile. Burnun biraz ilerisinde yaşıyorlar, biliyor musun?

Izaak'a fısıldıyorum, 'Okulun havzasında o zaman,' diyor ve bir kahkaha atıyor.

"Bekâr mısın?" diye soruyor Elliot'a, hiç vakit kaybetmeden ve itiraf ediyorum, ben de Elliot'a araştırarak bakıyorum, Izaak da öyle. Üçümüz de onun bir sonraki sözlerine kilitlenmiş durumdayız ve o bunun farkında bile değil.

"Evet?" diyor Elliot ve Minty ona üçüncü dereceyi verirken yaptığı gibi bir kez daha kendi içine çekildiğini görüyorum. "Sanırım kafedeki zil çaldı," diyor.

"Hayır, değildi," diye bağırır Bayan Crocombe, gözleri hâlâ Elliot'a sabitlenmiş bir halde, bir anlık hızla.

"Öyle olduğuna eminim," diye sesleniyor Elliot omzunun üzerinden, dükkândan hızla uzaklaşırken, Marjorie Blackmans'ın bir kutu setini ve Roald Dahl koleksiyonumuzun tamamını vitrindeki masadan düşürüyor ve dükkânla kafeyi birbirine bağlayan küçük kapıdan geçmek için çömelerek uzaklaşıyor.

"Bu kadar uzun bir adam için hızlı hareket edebiliyor," diyor Izaak.

Bayan Crocombe cebinden not defterini çıkararak, "Omuzları da çok geniş," diye ekliyor hülyalı bir şekilde. Kendi kendine 'Çok iyi olacak' gibi bir şeyler mırıldanıyor ve gitmek için dönüyor. Çamaşır sorunumu çözdüğü ve dondurma için tekrar teşekkür ediyorum ve o da gidiyor, ama önce benimle Izaak'ın arasına bakıyor, önce umutla, sonra tekrar düşünüyor gibi görünüyor ve başını umursamazca sallıyor.

"Sanırım sen ve ben neredeyse orada tuzağa düşüyorduk," diyorum Izaak'a, o gözden kaybolduğunda.

"Hmm? Izaak ne söylediğimi fark etmemiş gibi görünüyor ve şimdi rafların arasında dolaşıyor.

"Peşinde olduğun bir şey mi var

Izaak?" "Bir kitap arıyorum.

"Özellikle istediğiniz biri var mı? Ellerimi çırparak günün ilk satışına hazır olduğumu söylüyorum.

"Turuncu. Bunu kesin bir tavırla söylüyor, sanki neden bahsettiğini hemen anlamam gerekiyormuş gibi.

'Tamam, başka bir şey var mı? Başlık?

Yazar? Tarih?' 'Evet, tarihi var. Bu doğru.'

Doğru. Yani turuncu ve bir tarihi var. *A Clockwork Orange*?' Karanlıkta bir bıçak alarak söylüyorum.

"Hayır, okudum, hayranı değildim. Bunda büyük ekranlar ve dinleyen şeyler var, biliyor musun? Evinizde. Bir çift gizlice buluşuyor ve kırsala gidiyorlar ama yakalanıyorlar. Biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyorum.

"Bin Dokuz Yüz Seksen Dört!" Elliot'ın sesi kafeden geliyor. "İşte bu! Izaak geri seslenir.

"Orada saklanıp bizi mi dinliyorsun? Kafenin kapısına doğru bağıryorum.

Elliot'ın sırttan bedensiz kafası kafenin kapısında belirip tekrar kaybolmadan önce, "Büyük Birader her zaman dinliyor," diyor. Saçları dağınık, siyah bir perde gibi aşağıya sarkmıştı, bu da gözden kaybolduktan sonra bir süre arkasından bakmama neden oldu.

Izaak eğlenerek boğazını temizler. "Anladın mı o zaman?"

Uzun süre bir kopyasını aradık ama bulamadık. 'Üzgünüm Izaak, bugünlerde aradığın kitabı bulacağım. Sana *Hayvan Çiftliği*'ni önerebilirim, ondan iki tane var, ya da *Wigan İskelesi'ne Giden Yol'u*?

'Hiç sanmıyorum,' diyor. "Merak etme. İnternette bir tane bulurum.

Jowan'a toptancılardan kitap sipariş edip edemeyeceğimizi sormak için kendime bir not alıyorum. Böylece Izaak'ı bir gün mutlu bir şekilde gönderebilirim.

Bu öğleden sonra dükkâna ara vermeye karar verdiğim için mutluyum. Elliot'ı parasını alması için bıraktım ve saat 10'a 5 kala Up-along'a koştum.

Dün Aldous'u aceleyle veterinerine götürürken ziyaretçi merkezi dükkanlarının görüntüsü retinama kazındı ve büyükannemin notları da benzer şekilde cebimde bir delik açıyor. Tatildeyim, kendime küçük bir hatıra almama izin verilmeli ve büyükannem bana parayı güzel bir şeye harcamam için kesin talimatlar verdi ve onunla daha fazla kitap aldığımı söylersem sinirleneceğini biliyorum.

Büyükanne 'anlamsız' derken pratik ya da eğitici hiçbir şeyi kastetmiyor; gerçek bir ikram. Burada olsaydı muhtemelen hepsini kaymaklı şekerlemeye yatırırđı ama benim daha iyi bir fikrim var.

Dün gece veteriner maceramızın ardından taksi Elliot ve beni - ve balık yemeklerimizi - bıraktığında küçük giysi dükkânını fark etmiştim. O sırada dükkân kilitliydi elbette ama vitrin ızgarasının arkasındaki rengârenk giysileri fark ettim ve Himalaya örgüleri ve lama anahtarlıkları bulabileceğiniz türden bir hippı giyim mağazasının işaretlerini algıladığımı düşündüm. Ve haklıyđım.

Konfor alanımın hemen dışında alışveriş yaparak birkaç şey denedim, çünkü bu şeyler gerçekten 'ben' değıl ve sonra mağaza görevlisi Tam O Şey'e sahip olduğunu söyledi.

Tütsü kokulu soyunma odasında gece mavisi, ayak bileğine kadar uzanan, beli örgülü, askılı elbiseyi dener denemez onu satın almam gerektiğini anladım. En iyisi de büyükanneimin parasının bunu karşılamasıydı. Kız o anda etiketlerini kesti ve ben de şimdi üzerinde 'Astral Brecks - Alternatif Kıyafet ve Sörf Dükkânı' yazan bir taşıma çantasında eski kıyafetlerimle, Converse'lerimin içinde rahat bir şekilde nemli kaldırımlardan aşağı süzölüyorum.

Çiseleyen yağmur durdu ve mavi yaz ufkunun ve süzölen martıların manzarası gerçekten nefes kesici. Kendime biraz oylanmamı ve tadını çıkarmamı söylüyorum ama ayaklarım bunun yerine beynimin arkasında acilen dükkâna dönüp Elliot'a bu elbiseyi göstermem gerektiğini söyleyen daha sessiz bir sesi dinliyor - soyunma odasında bana onu görmeden önce saçımı düzeltmemi ve dudaklarıma parlaticı sürmemi söyleyen aynı mantıksız, dırdırcı ses.

Dükkânın kapısına ulaşıyorum ve derin bir nefes alıyorum, bundan sonra ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum. Büyükanneim burada olsaydı onun için yapacağım gibi bir dönüş mü yapsaydım? Tabii ki hayır. Bu muhtaç ve... şey, tuhaf olurdu. Geceme devam edeceğim ve planladığımız gibi onun yolundan çekileceğim.

Elliot hiçbir yerde görünmüyor zaten. Üst katı kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Belki yine Aldous'u görmeye gitmiştir? Ya da Bayan Crocombe onaylı bir aileden gelen sevimli veteriner Anjali ile birlikte.

Parayı çoktan çekmiş ve para kutusu yatağımanın altına geri dönmüştü, ben de sabahtan kalan kekleri lavabonun üzerinde tek başıma yemek için kafeye gittim.

Dükkân katını yarıladığımda kafeden gelen narin ve jazzy bir müzik duyuyorum. Küçük kapıdan geçmek için başımı eğiyorum ve Elliot'ın şaşkın bakışlarla dikkat kesildiğini görüyorum.

'Aww, gelmişsin bile. Daha bitirmedim,' diyor ve iki kişilik küçük masayı ortaya çıkarmak için kenara çekiliyor. Büyük bir hasır sepeti açıyor ve kafe tezgahının üzerine koymadan önce her bir eşyayı inceliyor. Kıyafetlerini de değiştirmiş. Siyah pantolon ve gömlek, boyundan açık ve kolları kıvrılmış, ince beyaz pamuklu, şu anda benim olduğum kadar kol kaslarının baskısı altında.

"Bütün bunlar da ne?" diyorum, kapının pervazına yapışmış, ayaklarım hareket etmek istemiyor.

Aldous'u kurtardığı için teşekkür etmek amacıyla Jowan bıraktı. Bak, hepsi Devonshire ürünü. Peynir, ekmek, bir sürü şarküteri malzemesi var. Bunların *ne olduğunu* bilmiyorum.' Bana döndü ve içinde yapraklara sarılı bir şey olan plastik bir küvet uzattı ama bunu yaparken bir anlığına dondu kaldı.

"Dışarı çıktığında bunu giymiyordun. Gözleri vücudumu tarıyor ve yere ulaştıklarında aniden düşüncelerinden sıyrılıyor gibi görünüyor. Tekrar sepete dönüp karıştırmaya başlıyor, gözleri yeni bir konsantrasyonla kısılıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Bu yeni mi?" diyor, bir şişe şarabın etiketini incelediğine beni ikna edemeyerek.

Ona bulduğum dükkânı anlatarak bir süre saçmalıyorum ve o sessizce dinliyor. Bitirdiğimde "Hadi şunu açalım," diyor ama ben küçük masadaki çatal bıçak takımını düzeltmeye dalmış gibi yaparken elbiseme yan gözle tekrar bakmadan önce değil.

"Bardakları getireyim," diyorum, dükkândan geçip geldiğimizden beri bir kez bile yemek yapmadığımız küçük mutfığa giriyorum.

Bir an kendimi hayal ediyorum, saçlarımı havluyla sarmışım, Elliot da bornoz giymiş, küçük ocağın başında durmuş iki kişilik pastırma ve yumurta yapıyorum. Evle ilgili bu hayali silkeleyip atıyorum ve küçük sarı dolaptan sadece iki tane olan, birbiriyle uyumsuz eski bardakları alıp kafeye ve Elliot'a doğru ilerliyorum.

Mack'le başımı bu kadar derde sokan da tam olarak bu tür sade fantezilerdi, diye hatırlatıyorum kendime - meğer o adam aslında bana yabancıymış. Tıpkı Elliot gibi.

Kendime soruyorum, sahaf arkadaşım hakkında gerçekten ne biliyorum ki? Ama kafeye geri döndüğümde Elliot'ın dantel perdeleri hafifçe çektiğini ve yerlerimizin arasında gümüş tutucularda iki uzun beyaz mum yaktığını gördüğümde cevap benden uzaklaşıyor.

"Sepette... mumlar mı vardı?" diye soruyorum. Romantik ışıklandırmanın tamamen kendi fikri olduğunu söylerse ne yapacağımı bilmiyorum. Aslında biliyorum. Burada oracıkta öleceğim.

"Evet, sepetlerde bu olağan bir şey mi?" diyor kaşlarını çatarak.

"Pek sayılmaz. Bardakları bırakıyorum ve hemen şarabı dolduruyorum, çilek reçeli kırmızısı ve tamamen içilebilir kokuyor. "Jowan çok nazik davrandı," diyorum mumlarla aydınlatılmış masada Elliot'la yan yana dururken. Elliot cevap verirken bana bakmıyor. 'Sanırım bunca zamandır Aldous'un kendi bildiğini yapmasına izin verdiği için kendini suçlu hissediyordu.

Belki şimdi hoşgörüsünün aslında ihmalkârlık olduğunu fark etmiştir.

Elliot'ın tezgâhın üzerindeki telefonundan gelen müzik, Motown havasında derin ve duygulu bir şeye dönüşüyor. İkimiz de donup kalıyoruz, davetkâr bir şekilde dizilmiş yiyeceklere bakıyoruz ama ikimiz de oturmuyoruz.

"Perdeleri tekrar açmalı mıyım? Elliot aniden kendinden emin değilmiş gibi konuşuyor.

Ona sorun olmadığını söyledim ve şarabını zorla eline tutuşturdum. Belki içersek bu biraz daha az garip olur.

"Şerefe," diyorum bardağıma dalmadan önce. Şaşırtıcı bir şekilde, Elliot şimdiye kadar tattığını gördüğüm diğer her şey gibi bunu da ağzına atmıyor. Bardağımın kenarından onu izliyorum. Bir lokmanın tadını çıkarıyor, yavaşça yutkunuyor, gözlerini kapatıyor.

Ondan sonra pek bir şeye konsantre olamıyorum. Sanki gözlerim bir şekilde görünmez bir elektrik kabloyla ağzına sabitlenmiş ve oradan da midemin çukuruna bağlanmış gibi hissediyorum.

Elliot yemeğe oturmamızı önerirken Daniel'ın dünkü sözleri kafamın içinde dans ediyor ve belki de arkadaşımın haklı olduğunu, bir tatil romantizmi *yaşayabileceğimi* düşünüyorum. Neden olmasın ki? Bugün zaten kendime anlamsız bir şey ısmarladım. Bunu tekrar yapabilirim.

Ama bu düşünce tam olarak yerine oturmuyor. Özellikle Elliot kadehimi doldurup tüm güzel yiyeceklerin üzerine eğilip "Önce ne deneyelim?" diye sorduğunda tekleme gibi geliyor.

Normal bir insan gibi davranabiliyor. Benim de öyle yapmam gerekiyor. "Bariz cevap ekmek ve peynir," diye espri yapıyorum, "hemen ardından karbonhidrat içeren herhangi bir şey geliyor. Gerginliğimi ele veriyorum, bundan eminim.

Mantıklı olmaya ve yemeğimize odaklanmaya çalışıyorum. Tabaklarımızı ufalanmış beyaz kaşar, Hint turşusu, ezme ve rustik bir ekmekten koparılmış büyük ekmek parçalarıyla dolduruyoruz.

Ekşi mayalı somun. Sera domatesleri, zeytinler ve otlu yağlarda tatlı biberler de var.

"Böyle şeylerle yaşayabilirim," diyorum Elliot'a. O da gülümsüyor, elleri çatal bıçağının üzerinde, yine ağırdan alıyor, sanki bu kez her şeyin tadını çıkarmak için buradaymış gibi.

Ağızma bir lokma yemek koyar koymaz Elliot bana bir soru sordu. "Ben gittikten sonra Bayan Crocombe sana bir şey söyledi mi?"

"Mmmm... hayır," diye yutkunmak için kendimi zorluyorum, başımı sallıyorum ve patates salatası ile somon ve fırırlı dereotu yapraklarıyla süslenmiş küçük krepleri mideye indiriyorum. "Görevdeki bir kadın gibi hemen ortadan kayboldu.

Beni endişelendiren de bu. Bence o ve Minty işbirliği içinde. Ben sadece... hakkımda konuşulmasından hoşlanmıyorum. Elliot tabağının etrafındaki bebek yapraklarını itiyor.

'Sanırım buralarda bu kaçınılmaz. Son dört gündür sanki dükkândaki en ilginç hikâyeler *bizmişiz* gibi hissediyorum, yerel halk için yani.

"Hmm," Elliot buna gülümsemiyor. Aslında oldukça sinirli görünüyor.

Aklımdan geçenleri söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bak, eğer sana bir şey söylersem, gönüllüleri her gördüğünde kaçıp saklanmayacağına söz verir misin?"

Gözlerime bakıyor, irkilmiş ve bakakalmış. "Oh hayır, ne?"

Gülüyorum. 'Bir şey değil, gerçekten aptalca. Komik bulacaksın. Komik bulacağını kesin olarak söyleyemem ama rahatlamasını ve köyün ispiyoncuları hakkında endişelenmemesini istiyorum. Ben oldukça düşük seviyeli bir skandal yaratacak kadar büyük ve dedikoduların hızla yayılacağı kadar küçük bir kasabadan geliyorum, bu yüzden belki de bu tür şeylere Elliot'tan daha alışkınım. Taşrada büyüdüğünü söylemişti, değil mi? Bu tür şeylerin nasıl işlediğini biliyor olmalı? "Mesele şu ki," diyorum, kendime rağmen yanaklarımın biraz renklendiğini hissederek. "Bayan Crocombe'un köyde uzun süredir devam eden bir bekar çift çekilişi var ve ben... Sanırım onun kitabında biz de varız.

"Oh, hepsi bu mu?" Omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. "Neden, neler olduğunu düşünüyordun?"

"Hiçbir şey. Elliot tabağına yeniden ilgi duyarak yemeğini yiyor, ama yine de yavaşça çiğniyor, memnun.

"Senin üzerine bahis oynamalarına aldırıyor musun?"

Omuz silkiyor. *Daha kötü şeyler düşünebileceğimi* söylüyor.

"Bayan Crocombe'un parasının kimin üzerinde olduğunu düşünüyorsun?" Beynimle ağzım arasında bir tür filtre olmasını dileyerek zorluyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor Elliot.

Düşündüğüm şeyi, Elliot ve Anjali'yi birlikte görmek istediğini söyleyebilirim ama Anjali'yi bunun dışında bırakıyorum. O burada değilken onun hakkında konuşmak adil değil. Onun yerine, "Izaak'ın parasının kimin üzerinde olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Kesinlikle sen ve o," diyor Elliot ve bu sefer gülüyor ama nazikçe. Benimle alay etmesine aldırmiyorum, hele de kehribar rengi gözleri mum ışığında parıldarken ve dikkatle bana bakarken.

"Sence Jowan kimin üzerine bahis oynuyor?" diyorum, şarabın etkisiyle giderek daha sıcak ve puslu hissederek.

Elliot mumlara başını sallar. "Biz, sanırım.

İkimiz de bir süre tabaklarımıza bakıp gülümsüyoruz. Ondan sonra işler daha kolay görünüyor. Ella Fitzgerald yaz mevsiminde balıkların zıplaması ve pamuğun yüksek olması hakkında şarkı söylüyor ve sonunda kendimi rahatlamış hissediyorum, aslında Cumartesi gecesi Elliot'la karşılaştığımdan beri ilk kez.

Konuşurken ve içerken gözlerinin ağzımda olduğuna eminim. Bu, kontrol etmek için iki kez bakmamı engellemiyor ve evet, gözleri düşmeye devam ediyor, dudaklarıma sabitleniyor ve bakarken kaybolduğunu ve kendi dudaklarının biraz ayrıldığını gördüm.

Tekrar olduğunda gülümsüyorum ve o biraz sarsılıyor, gözlerini kırıştırıyor, gözlerimiz buluşuyor ve ikimizin de aramızdaki değişimi hissettiğinden eminim. Küçük, korkmuş bir parçam gönülsüzce bir çıkış yolu arasa da kendimi sıcak, rahat atmosferin derinliklerine bırakıyorum.

Elliot bana bir sürü soru soruyor ve ben de hepsine cevap vermekten mutluluk duyuyorum. Ona ailemden ve daha önce yaptığımız Facetime'dan bahsediyorum (sonunda onları evde yakaladım), annem bana yeni evi gezdirirken karton kutulardan kaçıyor ve mutlu ama yorgun görünüyordu.

Tatil planlarından bahsediyorum. Sanırım bir noktada bana biraz şaşkınca bakıyor ve bu beni utandırıyor, sanki çok fazla konuşuyormuşum, sanki sadece ailemin hayatından bahsediyormuşum ve paylaşacak kendi gerçek deneyimlerim yokmuş gibi. Konuşmaya devam ediyorum, şimdiye kadar hayatımda çok az şey yaptığım için kendime ait bir anekdotum olmadığına dair endişelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Yemeğimizi bitirdik ve şarap şişesi bir şekilde boşaldı ve dışarıda hava ne zaman karardı? İşte o zaman sorularını ona geri atıyorum. 'Anlat

Bana nereli olduğunu anlat. Bana üniversitede olduğundan ve doktora yaptığından bahset.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diyor, çatal bıçak takımını yere bırakıp bardağını iki eliyle yüzüne yaklaştırarak.

"Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diyorum ve bu doğru. Gerçekten istiyorum.

Elliot'ın gözleri bir an için benimkilerden ayrılıyor ve sanki kış geliyormuş gibi hissediyorum, bakışları altında çok ısınmışım. Ayağa kalkıyor, tezgahın üzerindeki telefonuna uzanıyor ve birkaç şarkı atlıyor.

"Ya da konuşmayı kesebilir miyiz?" diyor.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak boynumu geriye çekiyorum. "Dans edebilir miyiz?"

Sanırım bu sözleri ağzından kaçırdığında gözlerinde küçük bir ilham parıltısının geçtiğini görüyorum. Bu beni güldürüyor, çok beklenmedik bir şey.

Sanki bir şey söyleyecekmişim de aklımdan çıkmış gibi ya da belki de bir şeyler duymayı bekliyormuşum gibi bir şeylerin nasıl birazcık eksik hissettirdiğini düşünmeme izin vermiyorum. Ama artık her neyse, geçti. Elliot mum ışığıyla aydınlatılmış kafenin ortasında durmuş bana elini uzatıyor. Marvin Gaye şimdi saten gibi bir ruhla şarkı söylüyor ve ben Elliot'ı reddedecek gücü bulsam bile, hayatta hiç kimse Marvin'i reddedemez.

Ayaklarımın üzerindeyim ve Elliot'a yaklaşıyorum. Diskodaki on yaşındaki çocuklar gibi dirseklerimizi bükmüş el ele tutuşuyoruz ve bir an için ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Hokey Cokey ve Steps'in 'Tragedy' koreografisi hakkında belli belirsiz bir fikrim var (kimin yok ki?) ama bunların ikisi için de uygun bir ortam *olmadığını* bilecek kadar sağduyuluyum.

Beynimde dans hareketleri, *herhangi bir* hareket ararken Elliot bir elini sıkıca sırtımın alt kısmına koyarak beni kendine çekiyor. İçgüdüsel olarak ben de kolumu onun sırtına doluyorum ve o da elimi kavrayışını değiştirerek göğsüne götürüyor ve orada, avuçlarının içinde tutuyor ve bir şekilde ikimiz de sallanmaya başlamamız gerektiğini biliyoruz.

Sadece nefes alıp vereceğim.

Elliot'la dans etmek, başımın onun göğüs kaslarına yaklaşması, onun başını bana doğru eğmesi ve ağzının şakağıma bu kadar yakın olması... hazmetmesi çok zor.

Parça değişiyor, Billy Paul 'Me and Mrs Jones' şarkısını söylemeye başlıyor ve Elliot'ın avuç içi omurgamın tabanında düz bir şekilde yayılıyor. Sıkılmış dişlerinin arasından kulağıma yakın bir yerden keskin bir nefes

aldığını hissediyorum ve başımın gerçekten belada olduğunu anlıyorum ve başımı göğsüne bırakıyorum.

İnsanların sadece kitaplarda başkalarının kalp atışlarını duyduğunu sanırdım ama Elliot'ın gömleğinin yumuşak kumaşı ve altındaki vücudunun sertliği karşısında onu duyuyor, hissediyor ve çarpıyor.

"Bu hala iyi mi?" diyor ve sesi göğüs duvarından derinden gürlüyor ve tüm bunlar beni biraz bayıltıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sadece bir kez başımı sallıyorum. Evet, bu kesinlikle hala iyi.

Beynimin, *tıpkı* Scarlett O'Hara'nın *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki siyah krep elbisesiyle yastan çıkıp Kaptan Butler'la dans etmesine benzediğime dair heyecanla bir şeyler fısıldadığını duyuyorum ve o kitabı neden son zamanlarda okumadım, o kadar iyi ki?

Artık neredeyse hiç hareket etmiyoruz ve Elliot parmak uçlarını hafifçe sırtımda, elbisemin üzerinde, tenime ulaşana kadar çekerken ve elini çevirirken tüm dünya etrafımızda yavaşlıyor gibi görünüyor, böylece parmak uçlarının yumuşak, araştırmacı hissini, omurgamın tepesine doğru dalgalanmaları takip ederek yukarı doğru takip ettiğini hissediyorum, acı verici derecede yavaş, tüm sinirlerimin bir şenlik ateşi gecesi gökyüzü gibi karıncalandığı ve köpürdüğü ensemde dinlenmeye geliyor.

Başımı göğsünden çekip yüzümü kavramasına izin veriyorum ve ağzını aşağı indirdiğini görecektim kadar uykulu bir şekilde gözlerimi açıyorum ve dudakları gözümün hemen altındaki elmacık kemiğime hafifçe bastırıldığında, vücudumu onunkine daha da yaklaşıyorum. Yavaş bir anın ardından ağızlarımız nihayet birbirine değiyor ve nefesi kesiliyor ve bu, ellerimin vücudunda istedikleri yere gitmelerine izin vermem için gereken tek işaret.

Bu öpüşme. Böyle olması gerekiyordu - kitaplarda olduğu gibi - ama bu bir kitap değil, *benim başıma* geliyor.

Elliot daha kolay bir şey yokmuş gibi beni tezgâhın üzerine kaldırıyor ve bacaklarımı etrafına sarıp onu kendime çekiyorum, dışarıdaki dünyanın tamamen yok olmasına izin veriyorum, ta ki sadece kanımızda dolaşan şarap, gömleğini çıkarırken Elliot'ın omuzlarındaki dövmeler ve boğazımda inleyen dudaklarındaki isminin sesi kalana kadar.

On Yedinci Bölüm

Sonraki üç günü bu şekilde geçiriyoruz (dükkanımızda ya da kafemizde çalışmadığımız zamanlarda) ve tüm bu süre boyunca Elliot gece yatağını bir kez bile kitapçının zeminine indirmiyor.

Dükkândan dışarı adımımızı bile atmadık ve Elliot sabah koşusunu bırakıp her sabah burada benimle kalıyor. Onu her sabah yatak odasının zemininde yüz tekrarlı karın egzersizi yaparken izlemek muhtemelen gördüğüm en güzel manzaralardan biri.

Oh, ve şu dövme? Kırmızı alevlerin arasından fırlayan ve ardında siyah yıldızlar ve girdaplar bırakan bir tilki, tüm omuzları boyunca, omurgasından saç çizgisine ve üst kollarının arkasına kadar. Mükemmel.

Çok fazla yapmadığımız tek şey konuşmaktı, bu yüzden bu sabah, parlak ve deniz meltemli bir Cumartesi şafağında, gün için ayrı yollarımıza gitmeden önce bu alışverişi başardığımızda heyecanlandım - o kitapçıya, ben de fırınların yanındaki sabah erken yerime:

'Şimdi kalkıyorum,' dedim.

"Başka tarafa bakmalı mıyım? Elliot çarşafların altında uyuklu ve yarı gülümseyerek cevap verdi.

"Bunun için biraz geç. Yorganın altından cırılçıplak çıktım ve telaşsızca kapıya yöneldim. Elliot beni izlemek için yatakta biraz doğrulup oturdu.

"Ah, kahretsin," dedi kısık bir sesle, elini çıplak göğsüne götürerek.

Hemen paniğe kapıldım ve yatakta onun yanına uçtum. 'Aman Tanrım, ne oldu? Sen iyi misin?

"Sadece, sadece...

"Ne? Beni endişelendiriyorsun!

"Sadece senden ne kadar etkilendiğimle ilgili bir sorunumuz olabilir.

"Kapa çeneni," diye bağırdım, koluna vurdum ve kas hiç de boyun eğmedi. 'Şaka yapmıyorum. Sen çok güzelsin ve ben sadece çok...'

"Saçmalamay! kes," diye uyardım, hiç durmayacağını umarak.

Gözleri üzerimde gezindi ve tıpkı kafe pikniğimizden ve Marvin Gaye'den sonra ilk kez soyunduğumuzda olduğu gibi tenimi karıncalandırdı.

"Benim suçum değil," dedi kederle. "Bu benim gözlerim. Ellerinden bir şey gelmiyor. Ama sana her baktığımda fiziksel olarak acıyor, değil mi?

Buraya.' Parmağını göğüs kaslarının arasına sokarak beni güldürdü. Kollarını bana doladığında onu itiyormuş gibi yaptım. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Jude. Bu bir sorun. Beni öpmek için başını eğdi ama sonra ayrıldı. 'Dinle, bir fikrim var. *Belki* de önümüzdeki elli yıl boyunca sana öylece bakarlarsa gözlerim senden bıkar. Ve bir gün, 'Tamam, ben bunu aştım' derler.

Elliot'ı sırt üstü yatırarak üzerine tırmandım, aramızda sadece pamuklu çarşaf vardı. "Bu ses hoşuma gitmedi.

"Elli yıl mı?

"Ben bunu aştım.

'Hey, bana ve zavallı kalbime acıyın! *Sonsuza kadar* böyle hissedemem,' diye sinsice gülümsedi.

'Pekala, elli yıllık arayışınıza hemen başlasanız iyi olur o zaman, elimizden geldiğince çabuk bitirelim.

"İyi plan. Kolumda bir parmak ucunu gezdirdi ve sinir sistemimde yarattığı kıvılcımlar beni gevşetti ve yüzümü onunkine yaklaştırarak katlandım. "Muhtemelen önce bu gözlerden sıkılacağım," diye devam etti, alçak sesle ve derinden. Sırayla iki göz kapağımı da öptü ve dudaklarının her sıcak dokunuşu bir vaat gibi geldi. "Ve senin dudakların..." Ağzını benimkine götürdü, yavaşça sahiplendi. "Sonunda onlara bakmayı istemeyi bıraktığımı söyleyebileceğim günü iple çekiyorum... yeterince yakın olamaz.

Ağzlarımız birleştiğinde nefes alışının hızlandığını duydum. Ağzımın içinde inleyene kadar onu sertçe öptüm. İkimizi de ters çevirdi ve aynı anda bir şekilde bizi yataktan aşağı kaydırды ve sonra her şeyin nasıl olduğunu bile bilmiyorum, ama onu yeterince derin öpemedim ya da dokunuşuna ve dilinin süpürülmesine ya da çığlıklarının sesine doyamadım ve başka bir Clove Lore yaz şafağı bizden uzaklaştı.

"Tanrıya şükür, bu işkencenin sadece kırk dokuz yıl, üç yüz altmış dört günü kaldı," dedi daha sonra birbirimizin kollarına uzandığımızda, fırını açıp çörekleri karıştırmak için geç kaldığımı biliyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," dedim ona ve gülümsedik çünkü her şey mükemmeldi.

Üç gün boyunca, öğleden sonraları 'Kapalı' tabelasını çevirir çevirmez üst kata çıktık ve bütün geceyi öpüşerek geçirdik. Neredeyse sadece sepetten kalanlarla ve sabah pişirdiğimiz yemeklerden arta kalanlarla beslendik ve - hayatımın diğer alanlarında olduğu gibi- kafe mutfağına olan güvenim giderek artıyor.

Taş kekler, reçel ya da çikolata sürölerek bölölnerék yenen tatlı ekmekler ve bir klasiği değiştirmek için vişneli çörekler denedim, hepsi dedemin tarif kitabından alındı ve hepsi de kafe müşterileri tarafından kapışıldı.

Jowan, ona alışveriş listesini gönderirsem ziyaretçi merkezi mağazasından ihtiyacım olan ekstra malzemeleri getiriyor ve Aldous hala tavuk suyundan başka bir şey yemeyi reddettiği için bir süre daha Anjali'nin muayenehanesinde kalmak zorunda.

Bayan Crocombe, Salı günü Elliot'un içine Tanrı korkusu saldığından ve çöpçatanlık yaptığından beri bir daha uğramadı ve Izaak da sadece bir kez gelip "şu çikolatalı olan var ya, Fransız ikolatası?" diye sordu ve Elliot ile ben aynı anda "*Chocolat*"ı mı kastediyorsun?" dedik. Bilmecesini bu kadar kolay çözdüğümüz için çok memnun olmuştuk ve sonra elimizdeki tek kopyayı birkaç gün önce Yeni Zelandalı bir tatilciye sattığımı fark edince hayal kırıklığına uğramıştık.

Zamanın nasıl akıp gittiğini, bir haftanın nasıl geçtiğini ve Marygreen'e tek başıma dönmek zorunda kalmamın çok uzun sürmeyeceğini düşünmemeye çalıştım. Annem ve babam bu sabah (Cumartesi) gemi seyahatlerine başlamak üzere yola çıkıyorlar ve yatak odamı yeni evlerinde, hala açılmamış kutularımla beni bekler halde bırakıyorlar. Bu düşünce bile güzel kitapçım ve Elliot'ın kolları için içimi sızlatıyor, bunun kalıcı olmasını dilememe neden oluyor. Bu yüzden şimdilik bunu düşünmemeyi tercih ediyorum.

Kendi kendime yetebileceğim bir yalnızlık yazına ihtiyacım olduğu konusundaki ısrarımın saçma olduğu ortaya ıktı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi ve asla bitmesini istemiyorum.

On Sekizinci Bölüm

Cumartesi öğleden sonra, annemle babamın havaalanı bekleme salonunda kahve fincanlarını heyecanla kameraya doğru kaldırdıkları fotoğraf telefonuma düşüp beni hem gülümsetip hem de iç çektirdikten birkaç dakika sonra Minty hızlı adımlarla dükkâna giriyor. Yaptığı her şeyin hızlı olduğunu öğreniyorum. Onu sert, tıknaz, küçük bir adam takip ediyor. İkisinin de üzerinde aynı tüvitler ve kapitone yeşil vücut ısıtıcıları var, ama Minty tamamen doğal sarışın ve at gibi, eski İngiliz kır evi türünün gerçek bir safkanırken, adamın yüzü kesinlikle daha kırmızı ve daha tehditkar görünümlü, taşralı bir koruma gibi.

Minty kırtasiye malzemelerimize yöneldi. 'Davetiye arıyorum. Sizde var mı?'

"Bu ne için? Dedim ki. "Birkaç doğum günü davetiyesi ve birkaç düğün kabul kartı var. Stoklarımızı kontrol altına alma şeklimden oldukça gurur duyuyorum. Sadece bir hafta sürdü ama artık tamamen evimdeyim.

'Malikanenin tilki ve tarla günü için. Bunlar hiç işe yaramaz. Boş ver.' Çok umursuyormuş gibi görünüyor. "Onları internetten hazırlatacağım. Bovis, VIP'lere doğrudan e-posta ile gönderilmesini sağlayabilir misin? Bu sözler, başını sallayan ve not defterine bir şeyler not eden tonton zenciye hitaben söylenmiştir.

Minty bizi tanıştırıyor. 'Bu benim emlak müdürüm. Burası onsuz çalışamaz.'

Bovis gülümsememe karşılık vermiyor ama başıyla onaylıyor. "Tilki ve tarla günü mü?" diyorum.

"Evet, nesillerdir süregelen yıllık bir gelenek," diyor Minty. 'Düzenlemesi çok pahalı ama yıllar içinde orada burada birkaç değişiklik yapmış olsak da köy usulleri sürdürülmeli. Eminim duymuşsunuzdur. İki kez *Countryfile*'a çıktık, biliyor musunuz? Ben Fogle bunun çekim takviminin en önemli parçası olduğunu söyledi.

Kaşlarımı kaldırıp "vay canına! Etkilendim" der gibi bir hareket yapıyorum ama Minty'nin ses tonundaki ani değişiklikle kaşlarımı kaldırmam kısa kesiliyor.

"Bovis, dağılan çöplerinizi meydandaki çöp torbalarına geri koymak için beş dakika harcadı, biliyor musunuz?

"Öyle mi? Bir yerlere dağıldığını fark etmemiştim!" Yutkunuyorum.

Bovis sadece bana bakıyor, *adın listede yoksa kapıcıya giremezsin* havası veriyor. "Jowan martılardan bahsetti ve bana söylediği gibi çöpleri kesinlikle battaniyelerle kapattım.

'Martılar başka bir şeydir. Sizdeki ise bir tilki,' diye araya giriyor Minty ve Bovis bilgece başını sallıyor.

"Gerçekten mi? Bu çok hoş! Minty'nin geniş gözlü, kuşkulu ifadesiyle karşılaşıyorum; bu da bana, cahil bir kasabalı olarak böyle düşünebileceğimi söylüyor. "Daha önce hiç tilki görmemiştim," diyorum ona.

'Çöpçüler. Soğuk cipsler ve yemek artıklarıyla yaşarlar.

"Ah!" diyorum, tatil bitmeden bir tane bulmayı umduğumu söyleyerek Minty'nin onaylamamasına daha fazla yol açmak istemiyorum.

Telefon çalıp sohbeti böldüğünde biraz şaşırsam da rahatladım. Geçen Cumartesi geldiğimizden beri dükkânı kimse aramamıştı. Minty'ye "Bir saniye izin verir misiniz?" diyorum ve zihnimde nasıl cevap vereceğimin provasını yapıyorum (*Merhaba, Borrow-a-Bookshop, Jude konuşuyor*, en havalı sesle, iyi olur), o sırada Elliot'ın geniş formu *bir* anda beliriyor ve telefonu şarj istasyonundan kaptığı gibi küçük mutfağa giriyor. Saçları yüzünün büyük kısmını gizliyordu ama gözlerinde beni ürküten bir vahşilik yakaladım.

"Şu adam..." diye fısıldar Minty, Elliot'ın arkasından bakarak. "Adını duyamadım mı?

"Elliot," diyorum.

"Soyadı?

Bu utanç verici. Bana hiç soyadını söyledi mi? *Sanırım* sordum ama hiç cevap verdi mi? "Ben... *uh...* şu anda tam olarak hatırlayamıyorum, Minty, üzgünüm. Hayır. Aklıma hiçbir isim gelmiyor ve onun hakkında *çok* daha mahrem şeyler bildiğimi düşününce, yüzüm kızaracak kadar dehşete düşüyorum. Adımı biliyor, bundan eminim. Geri döndüğünde ona sorarım.

"Nereli olduğunu biliyor musun? Minty'nin gözleri kırışıyor, Elliot'tan sonra gözlerini iyice kırmış. "Onu tanıdığımı eminim. Taşralı bir aileden geliyor, değil mi?

Bunu ona sormanız gerekecek. *Sanırım* Cambridge'de yaşıyor ama ailesinin nereli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Babasının tarımla uğraştığını söyledi.

"*Hmm*, peki. Minty bunu bana inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi söylüyor ama neyse ki konuyu kapatıyor. 'Jowan bana her şeyi senin yaptığını söyledi.

Fırıncılık için mi? Kafe için mi? Çöreklerinizin gerçekten çok iyi olduğunu söyledi.'

İyi mi? Lezzetli mi demek istiyorsun? Yoksa laf mı sokuyor? Anlayamıyorum. Yine de gülümsüyor, ya da en azından gülümsemeye çalışıyor.

"Komisyon alıyor musunuz?" diye ekliyor.

Sanırım şaşkınlığım yine yüzümden okunuyor çünkü daha yüksek sesle ve daha yavaş konuşmaya başladı. Bu oldukça rahatsız edici.

"Sipariş mi? Sipariş üzerine mi pişiriyorsunuz?"

"Bana hiç sorulmadı. Ben sadece kafe için pasta yapıyorum.' 'Ben sana öderim. Bovis, bir çek yaz. Yoksa nakit mi tercih edersin?"

'Para almaya iznim yok. Bütün kârlar kasaya girecek.'

'Bu dükkan işi olmazdı, değil mi? Benim için çalışıyor olacaksın.' "Oh!

Kaldığım sürenin geri kalanını geçirmek için kesinlikle biraz paraya ihtiyacım var, bu yüzden fikrini değiştirmeden önce ona evet, komisyon alıyorum dedim ve birkaç dakika sonra emirlerimi aldım, yeni bir ordu acemisine sahip bir talim çavuşu gibi bana ateş etti.

Talimatlarını not ediyorum ve arkadaşına dönmeden önce ne yapmam gerektiğini bilip bilmediğimi kontrol ediyor. "Gel bakalım Bovis," diye emrediyor ona, sanki sadık bir tazı ile konuşuyormuş gibi. 'Fırınları Cuma sabahı malikane girişindeki Izaak'ın standına getir. Kapılar ziyaretçilere saat onda açılıyor ama siz dokuz buçukta gelebilirsiniz. Toodle-pip, yapacak çok şey var. Av kendi kendine organize olmaz.' Ve beni Minty'nin son sözlerini düşünürken bırakıp gittiler.

Av mı? Tilki ve tarla günü ya da onun gibi bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum. Köye yeni gelenleri avlayıp, evlilik için uygun olup olmadıklarına baksalar şaşırmazdım. Buradakilerin hepsi Bayan Crocombe kadar kaçık.

Ancak dükkânın kapısı tekrar sıkıca kapandığında Elliot mutfaktan çıkıp telefonu geri veriyor ve ben de bir tür ava çıkmış olma ihtimalimi tamamen unutuyorum. "Yanlış numara," diyor bana ve tekrar kafeye dönüyor.

"Elliot?"

"*Hmm?*" Bana bakmak için dönüyor, sanırım biraz isteksizce. "İkinci adın ne?"

"*Ah...*" Gözleri, sorudan kaçmak için dalacak gizli bir yer arıyormuş gibi dükkânın etrafında geziniyor.

"Kendi soyadını biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, ben Desvaux.

Daha önce bahsetseydi bu ismi hatırlardım. Biraz yenilmiş görünüyor, sanki bana söylediği için hayal kırıklığına uğramış gibi, ya da belki de bir şekilde yırtılmış görünüyor. Kesinlikle pişman.

"Voo, fantezi! Çocukça, gülümseyeceğini ve bu kadar kaçamak davranmayı bırakacağını umarak söylüyorum. Gülümsemiyor ve gözleri sanki boğuluyormuş gibi iri ve yuvarlak. "Minty sizin taşralı bir aileden olup olmadığınızı merak ediyordu, sanki bu *Gurur ve Önyargı* ve bir zamanlar Meryton balosunda tanıştırılmıştınız. Gülmesini, omuzlarını düşürmesini ve tezgâha gelip beni öpmesini o kadar çok istiyorum ki, ama o öylece donup kalıyor, çenesi gıcırıyor, Minty'nin züppeliğinin komik tarafını hiç görmüyor.

"Kafeye dönsem iyi olacak," diyor ve son birkaç günü tam adını bile bilmediğim biriyle aynı yatağı paylaşarak nasıl geçirmiş olabileceğimi düşünürken beni yalnız bırakıyor. Onun hakkında başka neleri bilmediğimi merak etmeye başladım.

Gözlerim beşikteki telefona kaydı. Açmamam gereken telefona, *lanet olsun*. Aramaları ona bırakacağıma söz vermiştim. Geçen hafta sonu 'kurallarımızı' koyduğumuzda bu onun için çok önemli görünüyordu ama şimdiye kadar o kadar çok kuralı çiğnedik ki artık bir önemi kalmadığını düşündüm. "Özür dilerim," diye arkasından bağırdım ama çoktan gitmişti.

Öğleden sonrasının geri kalanı sessiz geçti, yoksa huzursuz mu demeliyim? Elliot'ın telefondaki her kimse onunla konuşmak için nasıl koşarak uzaklaştığını bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Eğer gerçekten yanlış numaraysa birkaç dakikalığına gitmişti ama Minty'den saklanıyor ve onun gitmesini bekliyor olabilir miydi?

Elimde değil. Endişeli yanı - kin besleyecek kadar akıllı olan uzun hafızalı yanı - bana bir şey söylemeye çalışıyor. Daha önce de böyle davranan birini görmüştüm. Mack'in ve benim aşağılanmamın hayaleti geri döndü, güzel kitapçığa musallat oldu ve ne düşüneceğimi bilemeyene kadar kendimden şüphe etmeme, Elliot'tan şüphe etmeme neden oldu.

Bu kadar. Bu gece konuşacağız. Bu adamla ilgili her ayrıntıyı bilmek istiyorum, neden burada tek başına olduğundan başlayarak, geldiğinden beri neden kimseyi aramadığını veya mesaj atmadığını - en azından gördüğüm kadarıyla. Onu özleyen sevdikleri yok mu? Ve neden biri ona özel hayatıyla ilgili soru sorduğunda büzüşüyor?

Nedense, yataktayken çok etkileyici ve sezgisel olan Elliot'ın, onu sorgulamaya başladığımda duygularım konusunda bu kadar açık ve dikkatli olmayacağını hissediyorum.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Günün geri kalanı sıkıcı geçti. Bir Jean Rhys, bir Stephen King, bir Dolly Parton şarkı sözleri kitabı ve Kopernik ekonomisi üzerine bir cilt sattım, hepsi de bir haftalığına tatile gelmiş evli bir çifte, ama bunlar sadece on beş sterlin etti. Bu kitapçıyı ayakta tutan tek şeyin tatil parası olup olmadığını cidden merak ediyorum.

Tam saat beşte kapıdaki işareti çevirirken, Anjali'yi dışarıda merdivenlerde görüyorum ve sırtıyor. Onu içeri alıyorum, peşinden de Aldous geliyor. En azından Aldous olduğunu *düşünüyorum*.

"*Vay canına!* Birileri makyaj yaptırmış.

"Ameliyat için karnını tıraş etmemiz gerekiyordu, ben de bilinci yerinde değilken üç aylık saç tıraşını yapabileceğimi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse bakım benim alanım değil," diyor.

Biraz tuhaf görünüyor, aceleyle kırpılmış bir koyun gibi ve tüm o keçeleşmiş kürkün altında şaşırtıcı derecede pembe ve sıska ama değişiklik olsun diye temiz ve düzenli görünüyor ve yeni bir tasma takıyor. "Ona nasıl tasma taktın?

"İyileşmesine yardımcı olmak için onu kısa yürüyüşlere çıkararak ameliyathanede liderlik pratiği yapmasına yardımcı oluyoruz. İsteddiği yerde dolaşmaya alışkın olduğunu biliyorum, ancak bundan sonra sahibiyile birlikte yürümesi daha iyi olacaktır.

Onu kaşımak için eğildim. İlgiyle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor ama en azından ona dokunmama izin veriyor. "Gördün *mü* Aldous, sen gerçek bir köpeksin!

Anjali büyük bir torba köpek maması uzatıyor ve Jowan'ın parasını ödediğini söylüyor. 'Ona her sabah suyla karıştırarak bir kaşık ver. Eğer yemezse, yiyene kadar mama kabında bırakın. İnatçıdır ve daha iyi bir şey için direnir ama korkarım bu Bedlington son çöregini yedi. Gözleri dükkânın içinde dans ediyor. "Bugün Elliot yok mu?

'Oh, uh, hayır. Saat dörtte kafeyi kapattı ve koşuya çıktı,' dedim.

Kafasını boşaltmak için koşuyor. Bunu bana Siren'de yemek yediğimiz ilk gece söylemişti ama son zamanlarda, yakınlaştığımızdan beri koşmak istemiyor. Bunun bir anlamı olabileceğini düşündüm, belki de benimleyken daha az huzursuz hissediyordu, ama telefon görüşmesinden ve Minty'nin bu öğleden sonraki ziyaretinden sonra sanırım aniden yeniden biraz özgürlük arama ihtiyacı hissetti? Elbette tüm bunları Anjali'den saklıyorum.

"Ne yazık ki onu özledim," diyor, sonra gözleri irileşerek geri çekiliyor. "Yani... Onu özlediğimi kastetmiyorum, onu *özledim*. Ah canım! Ama... Jude, sormamın sakıncası var mı? Siz... çıkmıyorsunuz, değil mi? Yani, ikiniz de buraya ayrı ayrı geldiniz, değil mi?"

Acaba Bayan Crocombe sohbet etmek için Anjali'nin ailesinin evine uğradı mı, yoksa yalnız geldiğimizi nereden bilsin? Aldous'un ameliyatı sırasında Elliot konuşmaya başlamadıysa tabii. Bunun iki veteriner için nasıl bir bağ kurma deneyimi olduğunu anlayabiliyorum.

"Ah, şey..." Tereddüt ediyorum. Çıkıyor muyuz? Çıktığımızdan emin değilim. Bir sürü buluşma, anekdot paylaşımı ve tatlı sözlerden sonra yapılan diğer şeylere doğrudan atladık. "Birlikte değiliz," diyorum zayıfça. "Bu... bu biraz karmaşık... bunun ne olduğunu söylemek için çok erken. Ya da belki de artık çok geç ve biz aslında hiçbir şey değiliz? Bugünkü ani atmosfer değişikliğini aklım almıyor.

O kadar dehşete düşmüş görünüyor ki ona sarılıp panik yapmamasını ve bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama bu muhtemelen onu daha da korkutur.

'Özür dilerim, bir şey söylememeliydim,' diye sinirleniyor. "Ameliyata dönsem iyi olacaktı. Aldous'a dikişleri tamamen iyileşene kadar üzerinde uyuması için temiz havlu verir misin?"

Anjali aceleyle kapıdan çıkıyor. Keşke kalsa. Bir fincan çay içip kız arkadaşlar gibi sohbet edebilirdik ama belki de Elliot'tan hoşlandığı artık bir sır olmadığı için bu garip olurdu. Kız arkadaşlarla çok fazla deneyimim yok, bu yüzden bu durumlarda neyin normal olduğundan yüzde yüz emin değilim. Muhtemelen bu utanç verici sahne değildir. Kapıdan olabildiğince hızlı çıkmaya çalışırken yüzünün buruştuğunu görebiliyorum.

"Görüşürüz o zaman," diye sesleniyorum arkasından. "Aldous için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

"Benim için bir zevk. Cuma günü tilki ve tarla gününde görüşür müyüz?"

"Davet edilmedim," diye sesleniyorum ve kapı çerçevesinin içinde duraksamasına neden oluyorum.

Davet edildin mi? Hayır, o konuda endişelenmeyin. Clove Lore'daki herkes orada olacak. Bir yıldır takvimlerimizde var ve sadece ileri gelenler uygun davetiyeler alıyor. Kapılar saat 10'da köylülere açılacak, tamam mı?"

"Dokuz buçuk gibi malikâneye uğramam gerekiyor, Minty için bir şey bırakacağım," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse Anjali, hoşuma gidecek bir şey olup olmadığından pek emin değilim.

Telefon bugün ikinci kez çaldığında Anjali saçmalıyormuşum gibi bir yüz ifadesi takınıyor -buralarda alışmaya başladığım bir şey-.

"Onu alman için seni yalnız bırakayım," der ve kaçır.

Aldous, Anjali'nin gidişini görmezden geliyor ve halının üzerinde donmuş bir şekilde durup birinin onu çıkarmasını bekliyor ama ben telefona bakıyorum. Elliot'a telefonu açmasına izin vereceğime söz verdim ama burada değil, değil mi? Muhtemelen Jowan'dır, köpeğinin eve sağ salim geldiğini kontrol ediyordur.

"Alo, Kitapçıdan Ödünç Al?

"İyi akşamlar, Elliot Desvaux ile görüşebilir miyim?

Bu Elliot'ın babası olmalı. Şık, resmi, biraz sert. Elliot'ın ev hayatı hakkında geliştirmeye başladığım merak duygusu beni ele geçiriyor ve sorular sıraya giriyor. Acaba benden bahsetmiş olabilir mi? O ve Bayan Desvaux'nun yakında Clove Lore'u tekrar ziyaret etme planları var mı? Gerçi anne ve babasının hâlâ birlikte olup olmadığını bile bilmiyorum, aklıma gelmişken, bu kabalık olabilir.

Mantıklı bir cevap vermek için çabalıyorum ve "Şu anda burada değil. Bu Jude Crawley, kitapçıdaki iş arkadaşı. Bir mesaj iletebilir miyim?

Ben CPS'den Dennis Alleyn. Lütfen bana acilen geri dönmesini söyleyin.

Hayal kırıklığına uğradım. Diğer her şeyi hızlıca hallettiğimiz gibi ailelerle tanışmayı da hızlıca halledeceğimi sanıyordum.

Bay Alleyn soyadını heceliyor ve ben de mesajını not defterine yazıyorum. "CPS?" diye yankıladım.

"Crown Prosecution Service.

Bu beni sarstı. "Bunun ne hakkında olduğunu sormamın sakıncası var mı?

"Üzgünüm, bu bilgi gizlidir. Ama beni hemen araması gerekiyor, anlıyor musunuz?"

"Tamam, anladım" diyorum ve hat kesiliyor.

Elliot Cumartesi akşamı boyunca evde olmadı ve nihayet saat dokuzdan hemen sonra eve geldiğinde doğruca duşa girdi. O sırada ben pijamalarımı giymiş, yorganı boynuma kadar çekmişim. Başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama Vera Lancing'in kitabını okumaya konsantre olmaya çalıştım.

Pazartesi gecesi Siren'de buluştuk, tost yiyip çay içerken onu bekledim ve sonra beklemekten vazgeçtim.

"Kusura bakmayın geciktim, koşmadan duramadım," diyor banyodan çıkarken, belinde bir havlu. Yatağımın ucuna oturup başını ellerinin arasına almadan önce parmaklarını nemli saçlarında gezdiriyor.

"Beş saat boyunca koştun mu? Özellikle nazik bir şekilde söylemiyorum. Aslında, öfkelendiğime dair hiçbir şüphesi kalmayacak.

"Sayılır," diyor kaçamak bir şekilde.

"Peki Dennis seni cep telefonundan aramayı başardı mı?

Söylediklerim karşısında donup kaldığını görüyorum, sonra da araştıran bir bakışla bana dönüyor. 'Evet, söyledi. Sana bir şey söyledi mi?'

'Hayır, bana seninle konuşması gerektiğini ve bunun gizli olduğunu söyledi. Dürüst olmam gerekirse bu beni biraz korkuttu, Elliot.

Tekrar uzaklara bakıyor ve elini yüzüne sürerken nefes verdiğini duyuyorum. 'O koşudan sonra çok yoruldum. Yatağı şimdi indireyim mi?

Ne? Hayır! Hayır! Orada oturacak ve bana tüm bunların ne hakkında olduğunu anlatacaksın.

"Yapamam. Sesi o kadar sertti ki, tadını çıkardığım tüm şakacılığı ve sıcaklığı gitmişti.

"Ama bana her şeyi anlatabilirsin," diye yalvarıyorum ve kulağa böyle gelmesinden nefret ediyorum. Kendimi elimde diş fırçamla Mack'in kapısında dururken ve o beni geri çevirirken görüyorum. Yine oluyor, ama bu daha kötü hissettiriyor çünkü bu sefer olduğunu anlıyorum.

Elliot'ın yüzü ciddi ve hareketsizdir. "Bu olmaz, yapamam.

Öfke bana çarptığında oturduğum yerden kalktım. 'Bana bunu söyleyemezsin, bana aileden ya da işinden *bahsetmeyeceksin*. Bana *hiçbir şey* anlatmayacaksın! Nesin sen, Elliot? Casus falan mısın? Bir suç araştırmacısı? Gizli görevde misin? Tanrı aşkına, söyle bana. Bu tanık koruma falan mı?'

Biliyorum, boşa kürek çekiyorum ama her şey şu anda beynimde dolaşan daha olası olasılıklardan daha iyidir: bana gerçekte kim olduğunu söyleyecek kadar güvenmemesi olasılığı ya da ona güvenmemem gerektiği ve onun hakkında bildiğimi sandığım birkaç kırıntı detayın hepsinin yalan olduğu olasılığı. 'Karmaşık bir boşanma mı yaşıyorsunuz? Yasal bir anlaşmazlık mı? Bunun gibi basit bir şey olmasını umarak söylüyorum. Bununla başa çıkabilirim. Bu bir sorun olmazdı ve onun da bunu bana söylemesi sorun olmamalıydı.

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Üzgünüm Jude, sana daha fazlasını anlatamam. En azından acı çekmiş gibi görünme nezaketini gösterdi.

'Geçen hafta aramızda olan onca şeyden sonra mı? Sen *hala* Bana söyleyemez misin?'

Yatağın üzerinde kayıyor ve elimi tutuyor. 'Sana söylemek istiyorum. Keşke söyleyebilsem,' diyor, sesi derin ve ısrarcı. Eli kolumdan yukarı çıkıp boynumla omzum arasındaki kuytuya giriyor ve yüzümü okşamasına izin veriyorum, sıcaklığı içime çekiyorum, bu hissi beynime kazımaya çalışıyorum, bunu çok özleyeceğimi biliyorum. 'Hayatım şu anda bana ait değil. Asla... Masum bir insan olduğumu bildiğim halde buraya asla gelmemeliydim-'

Masum mu? Elliot? Sen... sen bir tür suçlu musun?'

Elini çekiyor ve bunun bana son dokunuşu olduğunu şimdiden biliyorum.

"Ben suçlu değilim," diyor, ayağa kalkmış, şilteyi yataktan sürüklüyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlık. Endişe verici olmaktan da öte. Beni şoke etti. İncindim. Hatta yaralandım.

"Elliot!" Arkasından seslenmek istemiyorum ama yine de sesleniyorum ve yatak odasının sessizliğinde kendimi duyuyorum. Sesim acınası geliyor.

Beni gece boyunca yalnız bırakıyor ve geri dönüp konuşması için ne yapacağımı bilmiyorum, beni içeri almayı reddediyorsa değil. Bu tamamen sinir bozucu. Nefesimin altında ona aklıma gelen her ismi söylüyorum ve ona bu kadar kolay aşık olduğuma kendimi ikna ettiğim için kendimi de azarlıyorum ama yatak odasının kapısını kilitlemiyorum. Açık kalıyor. Saatlerce yatağımın başında hareketsiz bir şekilde oturup neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum.

Yedi gün önce tamamen yabancıydık, birkaç gün sonra öpüşüyor, birbirimize çocukluğumuzla ilgili hikayeler anlatıyor ve flört ediyorduk - en azından ben öyle sanıyordum, belki de hepsi karşılıksızdı?

Böyle birinin, bu kadar çarpıcı birinin, kendine gerçekten bakan birinin benimle de ilgilenmek isteyebileceğini düşünecek kadar bunalmış mıyım? Özgüvenim gerçekten bu kadar mı düşük? Ve sonra, *bam*, başıma gelen en iyi şeymiş gibi hissettiğim şeyin dışında mı kaldım?

Neyin yanlış gittiğini anlamıyorum, en azından saatler sonra, gece yarısından hemen önce Elliot'ın merdivenlerden gelen sesine kulak misafiri olana kadar.

Dükkânda tek taraflı bir konuşma yapıyor. Parmak uçlarımla kapıya yaklaşıyorum ve dinlemek için kulaklarımı zorluyorum. Uyuduğumu düşünüyor olmalı. Aksi halde bunu yapmazdı. Bu kadar duygusuz olamaz. Tabii eğer bu

gerçek o konuşuyor ve tatilde baştan çıkardığı aptal kadını çoktan unutmuş.

Diyor ki, 'Yüzüncü kez özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. O gece orada olsaydın anlardın. Asla bu işe bulaşmak istemedim, sonra birden kendimi çok derinde buldum ve itiraf etmeliyim ki birkaç bira içmiştim - ve bunun hiçbir şeyi mazur göstermediğini biliyorum...'

Bir an sessizlik oldu. Sesinin ne kadar ciddi olduğunu fark ettiğim için göğsüm ağrıyor. Bu konuda ciddi. Bu onu incitiyor.

Tekrar konuşur. "Biliyorum. Bunun senin için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyorum ama bir de benim açımdan bakmayı deneşen. Sadece eve dönmek istiyorum. Seni özledim... Alo? Alo?"

Yine sessizlik. Belli ki telefonu kapatmışlar. Elliot'ın parçalandığını duyuyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

Artık biliyorum. O sadece başka bir dolandırıcı. Onunla yüzleşecek ne enerjim ne de gururum var.

Şimdi kapımdaki küçük kancayı çeviriyorum ve kendimi bir kez daha kilitliyorum.

Yirminci Bölüm

Pazar sabahı kaçınılmaz sessizliği getirdi. Şafaktan hemen sonra kalktım ve Elliot ile Aldous (Elliot'ın ayaklarının dibindeki şiltede kıvrıldığını görünce şaşırdım) uyanmadan önce kafenin mutfağındaydım. Kafeye girerken yanlarından geçtim ama hiç kıpırdamadılar. Belki Elliot dün gece uyumakta zorluk çekmiştir. Vicdan azabı insana bunu yapar. Tabii böyle bir şey yapabiliyorsa.

Yaz hala burada olmasına rağmen bu sabah hava serin. Ben çikolatalı kekleri (büyükbabamın kitabının otuz ikinci sayfası) ve her zamanki çörek tarifimi yirmi dörde yetecek kadar karıştırırken fırınlar küçük pişirme odasını ısıtıyor.

Fırından çıkan kekleri beklerken kafenin çaydanlığını kaynatıyorum ve dumanı tüten, sütlü bir çay ile yapış yapış, fırından yeni çıkmış bir dilim keki yemek için kafenin kapısına götürüyorum.

Kahvaltımı yaz sabahının çiyle çevrili bir ortamda yapacağım ve karşıdaki yazlık bahçenin duvarından taşan sarkık pembe çiçek başaklarının üzerinde uyuşuk uyuşuk vızıldayan arıları izleyeceğim.

Çikolata yapış yapış ve TV reklamlarındaki peynirli pizza gibi uzuyor ve dilimi biraz haşlasa da güzel, hatta belki de Clove Lore'da pişirdiğim en iyi şey.

Güneş şimdiden binaların üzerinden tembel tembel yükseliyor ve köyün üzerine yayılan sıcaklığını hissedebiliyorum, soğuğu kovalıyor.

Bu tatilde bu tür şeylere yeterince dikkat etmediğimi söylüyorum kendime. Hayatı gözlemlemem, büyük planın neresinde olduğumu bulmaya çalışmam gerekiyordu. Kaçmam, dünyayla iletişim kurmam, kim olduğumu ve kim olabileceğimi çözmem gerekiyordu. Uzun bir emir, biliyorum, ama en azından başlamayı umuyordum.

Bunun yerine, bir haftamı Elliot Desvaux'ya, eğer gerçek adı buysa, aşk dolu gözlerle bakarak geçirdim. Hayatın bana bağımsız bir kaçış için sunduğu tek fırsat olabilecek koca bir haftayı heba ettim.

Clove Lore'u keşfettim mi? Hayır. Güzel mi *güzel* dükkanımdan ve kafemden en iyi şekilde yararlandım mı? Gerçekten yapmadım. Edineceğim tüm o arkadaşlar nerede? Ve tüm bunlar sırasında hangi noktada kendim üzerinde çalışıyordum?

Ben sadece... değildim. Tüm umutlarımı ve dileklerimi tanımadığım bir adama yansıtmakla meşguldüm.

Bana şu ana kadar anlattıkları, bu kişi hakkındaki bilgilerimin toplamaı :

1. İhmalkar, sosyetik bir ailenin çocuğu. Buna inanabilirim.
2. Küçük yaştan itibaren kitaplarla ve bakıcılarla çevriliydi ve onu hayal ettiğim Küçük Lord Fauntleroy gibi hazırlık okuluna ve yatılı okula gönderildi.
3. Köpekleri sever. Aslında tüm hayvanları sever. Bu kesinlikle gerçek.
4. Gerçekten kendine bakıyor. Aslında tek yaptığı bir numaraya bakmak. Çok fazla karbonhidrat tüketiyor, egzersiz yapmak ya da duş almak için işten kaytarıyor, istediğini alıyor ve bazı şeyleri gizliyor.
5. Her zaman kendi yönlerini paylaşıyormuş *gibi görünüyor* ama paylaşmıyor. Sadece insanları kandırıyor. Onlara kendilerini önemli, ilginç, değerli ve güzel hissettiriyor. Ve tüm bunlar yüzünden ona istediğini verdim. Zerre kadar direnç göstermedim.
6. Kızlar onun için çıldırıyor. Bana. Anjali. Bayan Crocombe. Ben. Özellikle ben.
7. Jowan ve Minty en başından beri ondan emin değillerdi. Bunu büyük bir uyarı işareti olarak almalıydım. Daha önce bu mahallede bulunmuş insanlar böyle birine karşı içgüdüsel bir tepki veriyorsa, anında güvensizlik duyuyorsa, bunda bir şey var demektir.
8. Yara izi. Alnında yeni iyileşmiş bir yara izi var. Yakından bakıldığında gümüş ipek iplikler gibi görünüyor ve öpüldüğünde gözlerini kapatıyor ve ben... Hayır. Bu kadar yeter.

Her neyse, Elliot hakkında öğrendiklerim bunlar ve kendim hakkında öğrendiklerim de şunlar: Hâlâ eskisi kadar safım ve hırslarımdan kolayca uzaklaşabiliyorum. Mack'in bana yaptığı onca şeye rağmen. Aldığım tüm kararlara rağmen.

Şu anda brownie'nin tadına bile bakmadan onu parçalıyorum ve kızgınım, özellikle de kendime.

Tatil romantizmim ve bunun gerçekten daha fazlası olabileceğine dair küçük umut çırpınışlarım buraya kadarmış. *Hayatını yaşa*, demiştim kendime. Değişiklik olsun diye kendini şımart. Kaprislerini şımart. Hayallerinin peşinden koş. Ama tek yaptığım, yine yolumu şaşırmama izin vermek oldu. Kitap satma hayalimi mahvettim. Jude the bloody obscure. Kaybedilmiş bir dava.

Çikolata ve kafein kan dolaşıma karıştığında, telefonumdan Daniel ve Gran'e mesaj attım. Daniel dün kıdemli hemşire pozisyonu için mülakata girdikten sonra bugün izinli. Dün gece nasıl geçtiğini sormak için mesaj attım ama cevap vermedi. Muhtemelen yorgunluktan bitap düşmüş ve *stresini* atmaya çalışıyordur, bu yüzden onu çok fazla "vah vah" bombardımanına tutmuyorum, sadece kısa bir güncelleme yapıyorum, ama Gran'e daha fazla ayrıntı veriyorum. Hemen okuyacağını biliyorum; erkenci bir kuş o.

Kitapçada bir adamla tanıştım. Ve ondan hoşlandım. Ama meğer evli falanmış ve bir süre ortalıkta görünmemek için buradaymış. Birini aradığını duydum, Onlara eve, yanlarına dönmek istediğini söylüyordu. Onları küçük düşürdüğü için af diliyor, 'olay' olduğunda sarhoş olduğunu söylüyordu. Şimdi ne yapmam gerekiyor büyükanne?

Elbette, Borders'daki Yeni Başlangıç'tan uykulu Clove Lore'a kadar bir mesaj geri dönüyor.

Başınızı dik tutuyor ve devam ediyorsunuz.

Altı gün daha onunla kalmak için uzun bir süre. Cumartesiye kadar buradan ayrılmıyorum.

Belki de sizi bekleyen başka
sürprizler de vardır.
Onu aklından çıkar.

Bazı emojiiler eklemiş ki bu çok sevimli ama onları nasıl kullanacağını bildiğinden emin değilim. Bir güneş ışığı ve bir aşk kalbi, bir patlıcan, iki şeftali (umarım ne anlama geldiklerini bilmiyordur) ve ıssız bir adada bir plaj şemsiyesi var. Yine de beni gülümsetiyor.

Bunu nasıl göremem, büyükanne?
Ben çok iyi bir okuyucuyum, neden
İnsanları daha iyi okumak mı?
Sadakatsizlik, kötü erkekler ve aşırı
güvenen kadınlar hakkındaki tüm
kitapları sayısız kez okudum.

Büyükannem cevabını yazarken ben de kafamda onları gözden geçiriyorum. Elena Ferrante'nin *Terk Edilme Günleri*; Jane Eyre ile birlikte olurken zavallı karısını tavan arasına kilitleyen Bay Rochester ve elime aldığım hemen hemen tüm romantik komediler. Edebi aldatanların ve yok ettikleri kadınların geçit töreni kafamı dolduruyor. Neden yine benim başıma geldiğinde bunu görmedim? Telefonum çaldı.

Çünkü onlar kitap, bu ise gerçek hayat. Okuyarak öğrenmezsiniz, hata yaparak öğrenirsiniz. Bazı hatalar en azından çok eğlencelidir. Onları yaparsan, on kez daha fazla yaptığını göreceksin, ama zamanla öğreneceksin, kendinden emin olduğunda. En azından onunla birlikte olmaktan keyif aldığını söyle.

Ben mutlu oldum. Mutluydum.

Peki o zaman, bu yeterli olabilir mi?

Elliot'la paylaştıklarımın gerçekten pişmanlık duymadan yaşamaya yetip yetmeyeceğini merak ederek kelimelere bakıyorum. Her şeyi arkamda bırakıp hayatıma devam edebilir ve pişmanlık duymayabilir miydim - ne de olsa çok güzeldi. Büyükanmem cevap vermemi beklemekten sıkılmış olmalı çünkü başka bir mesaj beliriyor.

Daha fazla olmasını ister misin?

Kendi kendime 'Mümkün değil' diyorum ama bunu yazmayacağım. Büyükanmem endişelenebilir, bu yüzden ona geri mesaj atıp şimdiden daha iyi hissettiğimi söylüyorum ve bu akşamki New Start Village Secret Poker Society oyununda ona şans diliyorum. Cevabı karakteristik olarak iyimser.

Poker pek umurumda değil ama bir çoğumuz bayanlar ve bazı erkekler Avi ile bir masaya oturmayı umuyoruz. Daha salı günü taşındı. Brylcreem'i biraz abartmış olsa da oldukça yakışıklı. Ben bir öğleden sonra odamda özel bir tığ işi dersi ve kokteyl için bana katılması için onu ayartmaya çalışıyorum!

Ona şans dilemekten ve öpücükler göndermekten başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve ayağa kalkıp çay bardağımı boşaltıyorum ve kendime bitmeden önce kitapçı tatilime tutunmam gerektiğini söylüyorum. Bir haftam kaldı; bugün göğsümün derinliklerinde bir şeyler ağrıyor ve ellerim kararsız olsa da kendimi Clove Lore'un hayatına atmam gerekiyor. Bunu uykusuzluğa bağlıyorum. Gördün mü? Erkeklerin bana yalan söyleyebildiği kadar kolaylıkla kendime yalan söyleyebiliyorum.

En azından bir şey doğru gidiyor. Cebimde altmış poundluk bir çek ve gerçeğe dönüştürmem gereken bir komisyon var. Kafe tezgahının başında durup Minty'nin özel siparişi için ihtiyacım olan malzemeleri bir peçeteye karalıyorum.

Esmer şeker, öğütülmüş zencefil, daha fazla pudra şekeri - bolca, hindistan cevizi, büyük teneke pekmez. Biraz daha tereyağı alsak iyi olur. Başka ne var?

Elliot atölye katında kıpırdandığında neredeyse tamamen işe dalmıştım. Homurdanarak uyandığını duyuyorum, ardından yatak takımlarının hışırtısı geliyor, ardından şiltenin aceleyle merdivenlerden yukarı sürüklenmesini izliyorum ve tüm bu süre boyunca nefesinin altında mırıldanıyor.

Kafede bana kendini tanıttığında, yıpranmış ve çökük gözlü görünüyor ve uzun siyah saçlarının altında ruhani bir solgunluk var. Sabah bıraktığı kirli sakalı onu vahşi ve kaba gösteriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ona dönüyorum. "Neler olduğu hakkında benimle konuşacak mısın?"

Sanırım bu benim cömertliğim. İtiraf edebilir, özür dileyebilir ve biz de yolumuza devam edebiliriz. Üzerine bir torba un atmayacağımı garanti edemem ama yine de burada olgun davranan ben oluyorum.

Yere bakar. "Üzgünüm, Jude. Sana söyledim, yapamam."

Bu sözlerin karnıma inen bir yumruk gibi hissettirmesi beni sersemletiyor. "Peki o zaman," diyorum, sesim titreyerek. "Artık seninle konuşamam. Sana bakamıyorum bile. Onun yanından geçip dükkâna doğru ilerliyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ama o bunları göremiyor.

Elliot çaresiz ama kabullenmiş bir şekilde başını sallar. 'Kasayı getireyim, senin için dükkânın kasasını açayım,' diyor.

'Hayır, yapma. Bunu kendim halledebilirim,' diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Ona figürlerle olan karmaşık ilişkiyi anlatarak daha önce kendimi savunmasız bırakmıştım ama inatçı gururum artık onun kahramanlıklarına tahammül edemeyecek. Omuzlarımın üzerinde bir başım var ve onu kullanacağım. Yatağımın altından para kutusunu alıp Jowan'a Minty'nin komisyonu için alışveriş listemi mesaj atıyorum ve böylece kitapçımda yeni bir gün başlıyor.

Dışarıda güzel bir güneş var, içimdeki fırtınalarla tamamen çelişiyor. Deniz havasını içeri almak için kapıyı açıyorum ve rafların tozunu alıp stokları düzenlerken gülümsemeye çalışıyorum. Küçük mutfakta kendime bir fincan çay yapıyorum, sonra bir tane daha ve Elliot'un kafede müşterilere servis yaparken çıkardığı sesi duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum.

Bu iyi bir şey. Bu konuda her zaman çok iyi olmuşumdur, duygularıma aldırmadan devam ederim. Mack'in beni küçümsediği ve benim bunu kabul etmeyi reddettiğim tüm o zamanlar, gençken ve yirmili yaşlarımda partiler ve geceler için davetler geldiğinde ve onları reddetmek zorunda kaldığım tüm o zamanlar gibi her şeye gülümseyebilirim. Fırının zeminini silerken, pencerelerdeki ince un tozunu silerken ve fırçalarken gülümsemiştim.

fırınları her gün dışarı çıkarıyorum. Bunu yıllardır yapıyorum. Bunu gerektiği kadar uzun süre devam ettirebilirim.

Kapıya en yakın masanın üzerinde duran ve son sakinlerin benim için bıraktığı casus gerilim kitaplarının sergilenmesiyle uğraşmaya karar verdim. Birkaç tanesi satıldığından beri biraz zayıflamış görünüyor. Masayı yenilemek için raflardan yeni casusluk öyküleri topluyorum ve son günümde masaya ne bırakacağıma dair bir fikir bulmaya çalışıyorum. Elliot'a danışmanın anlamı yok. "Benim dükkanım, benim kurallarım" düşünce tarzına geri döndüm.

Ne tür bir sergi yapabilirim? Mirasım olarak ne bırakmak istiyorum? Kesinlikle aşk hikayeleri değil. *Ugh!* Belki kişisel gelişim kitaplarından oluşan bir sergi? Uygun kitaplar için raflara göz atıyorum. *Erkekler Mars'tan: Kadınlar Venüs'ten; Duygusal Olarak Manipülatif Erkekler ve Onları Seven Kadınlar: Döngüyü Kırma; Yardım Edin, Erkeğim Şerefsizin* Tekidir.

Tamam, sonuncusunu ben uydurdum. Bir kez daha düşününce, sergiyi ya da Clove Lore'dan ayrılışımı düşünmek için en uygun ruh halinde olduğumu sanıyorum.

İçinde bulunduğum çıkmaz hakkında çok fazla düşünmemi engellemek için sabahtan beri sürekli bir turist müşteri akışı var. Onlara karşı ekstra dikkatliyim ve keşke geçen hafta da bu şekilde kitap satmayı kafama koysaydım diyorum. Kasaya yazdığım her fiyatı kontrol etmem ve para üstü olarak verdiğim her kuruşu tekrar tekrar saymam gerekse de aslında bu işte iyi olduğumu fark ediyorum.

Saat on iki sularında dışarıda neşeyle gülen bir kadının sesini duyuyorum, bir bebeğin içten kıkırdamasıyla karışıyor. Hoş, dikkat dağıtıcı bir ses ve kaynağını görmek için kapıya doğru yürüdüğümde bir kadın ve bir adam çocuklarıyla birlikte meydana ilerliyor. Paramın yetmeyeceği türden denizci, Breton çizgili kıyafet kataloglarındaki bir aileye benziyorlar. Kadın sarışın ve bronz tenli, önündeki taşıyıcıda gülen bir bebek taşıyor; adam ise pembe şortu ve parlak saçlarıyla omuzlarında yürümeye başlayan bir çocukla ilerliyor.

"Merhaba!" diye sesleniyor kadın ve dükkana geldiklerini fark ediyorum. Anne bana sarılıyor - bu beni şaşırtıyor - ve bebeğin sarı kıvrıkcık kafasını istemeden kokluyorum ve yumurtalıklarımın gerçekten beklenmedik bir şey yapıyor, bu da beni biraz uyuşturuyor ve gülümsemeye zorluyor. Bütün bunlar da neyin nesi?

"Biz Burntislands'ız," diyor. "Ben Monica ve bu da Bastian. Taşıyıcıdaki gülümseyen bebeği gösteriyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, ben Fabian," diyor baba sonra.

"Bu da Barney," diyor anne ve babanın ikisi de aynı anda. Gülüşmeler ve 'Jinx' demeler birbirini izliyor ve kendimi tanıtıyorum, kuşatılmış ve şaşkın hissediyorum ve nedenini gerçekten bilmiyorum çünkü bu aile çok sevimli görünüyor.

'Size küçük bir şey getirdik. Umarım börek seviyorsunuzdur? Monica iki kâğıt torba uzatıyor. "Ortağınız bugün burada mı?"

Bir an için anlayamadım. "Elliot? Kafede."

Fabian neşeyle, "Ben onu geçiririm," diyor - Güney Afrika aksanı duymaya başlıyorum - ve küçük Barney'i de peşine takarak gidiyor.

"Burntislands? Siz burada, dükkânda tanışan çiftsiniz, değil mi? Bayan Crocombe'u ve bu çiftin tesadüfi tanışmasının yaşlı çöpçatanın köyünü Monica'nın gibi ailelerle doldurma arzusunu nasıl körüklediğini düşünerek söylüyorum.

"Bu doğru! Bizi zaten biliyor musun?"

"Izaak söyledi. Kitapçıya geldiğinizde bekâr mıydınız?" 'Doğru. Fabian işletme yüksek lisansından sonra boş bir yıl geçiriyordu ve ben öğretmenlik eğitimimi yeni bitirmiştım. Şimdi yerel bir okulda yarı zamanlı sınıf asistanıyım ve ziyaretçi merkezinde satmak için kendi böreklerimi pişiriyorum. Fabian evden çalışıyor. Menkul kıymetler ticareti yapıyor.

"Vay canına," diyorum, bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim ve hâlâ bir sürü istenmeyen duygu hissediyorum. Sanırım bunlardan biri kıskançlık ve bu gerçekten bana göre değil, bu yüzden onu bastırıyorum.

"Sizin de benzer bir durumda olduğunuzu duydum. Monica bebeği taşıyıcısından çıkarıp yere bırakıyor. Yürümeye başladığı anlaşılıyor ve gülümseyerek ve kendi kendine mırıldanarak dükkânda sallanmaya başlıyor.

Monica ne kadar paniklediğimi görmüyor ama neyse ki oğlu dikkatini dağıtınca konuyu kapatıyor. 'Aww, bak, 'Bastian doğruca Aldous'a gidiyor. Birbirlerini gerçekten seviyorlar, bu ikisi.

Aldous tabii ki pencere kenarındaki temiz havlu demetinin üzerinde uyuyor. Tırmanmasını kolaylaştırmak için ona bir sandalye vermiştim ve bebek çoktan koltuğa tırmanıp köpeğe uzanmaya başladı.

Aldous'un ameliyatını ve hala nasıl iyileşmekte olduğunu anlatmaya başlıyorum ve Monica aceleyle zavallı köpeği istenmeyen çocuk ilgisinden kurtarıyor. Heyecan bittiğinde kocası geri dönmüştü. Ona bir öpücük verip, kolunu rahatça Monica'nın omzuna atıyor.

Omuzlar. Monica'nın başını onun koluna yaslayışını izliyorum ve birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşünüyorum.

"Ne kadar sevimli bir aileniz var," diyorum küçük Barney'nin seçtiği *Guess How Much I Love You*'nun kopyasını alırken. Hani şu birbirlerini ölesiye seven tavşanların olduğu kitap.

"Teşekkürler, bizce de öyle," diye cıvıldar Monica ve gitmeye hazırlanırlar.

"Öğle yemeği getirdiğin için teşekkürler," diye sesleniyorum, hamur torbasını göstererek. Monica bana numarasını bırakıyor ve onu istediğim zaman arayabileceğimi söylüyor.

Meydanda alçak sesle benim hakkımda -daha doğrusu ben ve Elliot hakkında- konuştuklarını duyuyorum ve muhtemelen tepedeki pastoral aile evlerine geri dönmek üzere yukarıya doğru döndüklerini izliyorum.

Uzun bir süre kapının yanında durup kendimi Monica'yla karşılaştırıyorum, ona hayranlık duyan kocasıyla çok mutlu ve merkezde. Kitapçı yıllar boyunca her türlü aşk hikâyesine ev sahipliği yaptı. Monica ve Fabian, Jowan ve Isolda, ben ve Elliot. İç çekiyorum. Bu çiftlerden biri diğerlerine hiç benzemiyor.

Rafları düzenlemeye devam ediyorum ve sonunda Elliot kafeden çıkıyor, o gün için kapatmış. O günün hasılatını bir banka çantasında bana uzatıyor ve bana dikkatle bakıyor.

Poğaçasını yemiş, siyah gömleğinin üzerinde belli belirsiz birkaç kırıntı görebiliyorum. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum ama zihnim bir kez daha ihanet ediyor ve bir an için Elliot'ı göğsünde bir bebek taşıyıcısıyla, omzuna yaslanmış bir bebeğin başının tatlı kıvrımıyla, yuvadaki bir civciv gibi koyu renk kabarık saçlarıyla ve Elliot'ın uzun saçlarından bir tutamı kavrayan tombul küçük parmaklarıyla hayal ediyorum. Bazen hayal gücümünden gerçekten nefret ediyorum.

"Burada yardım etmemi ister misin?" diyor, bana öyle dikkatle bakıyor ki gözümü kaçırıyorum.

'Hiçbir şey istemiyorum. Kendi başıma iyiyim.'

Bu sözleri söylemek acı veriyor ve onun bu sözler karşısında irkildiğini görmek de acı veriyor, ama beceriksizce geri çekiliyor, tekrar başını sallıyor, işlerin böyle olduğunu, kendisinin onları böyle yarattığını kabul ediyor.

Az önce gitti, başka bir koşuya çıktı sanırım.

Bu gece dükkânı kapatmayacağım, geç saate kadar olmaz. Meraklı yerel halk neler olduğunu merak edip uğrarsa, onlara gece geç saatlerde

deneme yaptığımı söyleyeceğim.

Akşam yemeğinden sonra gezintiye çıkan tatilciler için Pazar günü açılıyor. Ziyaretçi defterinde belirli bir saatten önce kapanması gerektiğine dair bir şey yok.

Ve böylece bütün akşam dükkânımda oturdum. Burntislands'ın böreğini yiyorum (çok lezzetli ve kesinlikle ev yapımı tadında) ve buraya ne yapmaya geldiysem onu yapıyorum. Ben deniz kenarında bir kitapçıyım, diyorum kendime. Gerçekten harika bir macera yaşıyorum. Bir Jenny Colgan ciltli kitabı ve ilk Jack Reacher kitabının bir kopyasını satıyorum, bu da bir onluk daha getiriyor.

Elliot hava kararana kadar dükkâna dönmedi ve ben ona nerede olduğunu sormadım, o da bana söylemedi.

Yatakta evden getirdiğim sadık kopyam *Persuasion*'ı okuyorum ve kendime en azından önümüzdeki günlerden ne bekleyeceğimi artık bildiğimi söylüyorum.

Acıyor. Mack'in bana yaşattığı aşağılanma gibi değil; bu daha önce hiç hissetmediğim farklı bir acı, tam göğsümde mide ekşimesi gibi bir şey, ama çok daha kötüsü. Akşamdan kalma gibi bir his de var, tek fark fazla kaçırdığım içki değil, Elliot'ın gülümsemesinin, ellerinin ve sözlerinin güzel sıcaklığı. Beni sersemlettiler, sersemlettiler ve hasta ettiler, o umutsuz sabah sonrası boşluğunda, bunun için başka bir yudumdan başka bir şey olup olmadığını merak ediyorsunuz. Ama bunun geldiği yerde daha fazlası yok. Bu yüzden küçük yatağıma uzanıp kendime burada olduğum için şanslı olduğumu ve belki yarına kadar kan dolaşımdan çıkmış olacağını söyleyeceğim. Onu uyutmaya çalışacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Ne tür çalışma saatleri uyguluyorsun, Jude? Böyle kitapçı işletilmez.

Gözlerimi kısarak telefonuma bakıyorum, uzun ve huzursuz bir gece geçirdiğim için gözlerim bulanık ve Anne Elliot'ın sonsuza dek mutlu kitabının beni rahatlatmasını beklerken bir sürü sayfa çevirmişim. Saate bakıp saatin dokuzu biraz geçtiğini fark edene kadar Daniel'ın mesajını anlamıyorum. Uyumuşum ve bu sabah hiçbir şey pişirmedim. Aklıma gelmeden önce iç çamaşırlarımı giyiyorum.

Dükkanın henüz açılmadığını nereden biliyorsun?

Tam o sırada dükkânın kapısının vurulma sesini duyuyorum, yüksek sesli ve gösterişli, çok uzun ve biraz da sinir bozucu. Elliot'ın başını döndüren yeni mavi elbisemi sürükleyerek merdivenlerden iniyorum, ancak Elliot'ın dükkanın karşısındaki kafeden kapıyı açmak için hızla geldiğini görüyorum ve orada, yüzü ve elleri taklit Balenciaga giymiş Dickensian bir kestane gibi komik bir şekilde cama bastırılmış Daniel var. Elliot'ın irkildiğini görene kadar histerik bir çığlık attığımı farkında değilim.

Elliot'ı iterek geçtim ve kapıyı açtım. "Burada mısın? Gerçekten buradasın!" ve ikimiz de çığlık atıyor, kapının eşiğinde zıplıyor ve o kadar sıkı sarılıyoruz ki birimiz bayılma tehlikesi geçirebilir.

Daniel sonunda beni yere bıraktığında neşemin kaçtığını hissediyorum ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu biliyorum. "Neden buradasın?" diye ağlıyorum, gözlerim doluyor.

'Annem ve babamın Land's End'deki tatil evine gidiyorum. Birkaç gün iznim var ve onlara iyi haberi bizzat vermek istedim.

"Terfi aldın mı? İşte bu, şimdi çirkin bir şekilde hıçkırıyorum. "Senin için çok mutluyum.

"Mutlu *görünüyorsun*. Daniel şaşkın bir şekilde beni değerlendiriyor ve sonra gözleri yukarı doğru kayıyor. Elliot'ın hala arkamdan bana baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok çünkü Daniel'ın gözleri her şeyi söylüyor.

Arkadaşım bana bakıyor, Elliot'ın ne kadar ateşli olduğunu sözsüz bir şekilde ifade ediyor, sonra kaşlarını çatarak tatilimle ilgili bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini anladığını söylüyor ve ardından dükkândaki garip sessizlik diğer her şeye ihanet ediyor.

"Ah," diyor Daniel ve orada şaşkın şaşkın duran Elliot'a kendini tanıtmak için etrafımdan dolaşıyor.

İkili tokalaşırken, Daniel meraktan çılgına dönmüş, Elliot ise kaskatı ve şaşkın, Elliot'ın siyah bol pantolonunun ve kepçe yakalı tişörtünün (gizli dövmelelerinin ipuçlarını veren ve boyun kaslarını utanmadan sergileyen) una bulanmış olduğunu ilk kez fark ediyorum, belki de pudra şekeridir. Saçlarını arkadan bağlamış, siyah beyzbol şapkasını kaşlarına kadar indirmiş ve onu ilk tanıdığım zamanki tehditkâr, düz ağızlı bakışını takınmış. Bu, kendini dünyadan saklayan ve başkalarını uzak durmaları için uyaran bir adamın temkinli, kendini koruyan bakışı.

Yanağında ve burnunun ucunda daha fazla beyaz toz var. Bunu görmek içime bir özlem acısı gönderiyor.

"Pişiriyor musun? Öyle sert ve katı bir sesle söylüyorum ki Daniel arkasını dönüp bana hayret dolu bir bakış fırlatıyor. *Evet*, gözlerim Daniel'a *bunun yeni sertleşmiş ben olduğumu* söylüyor.

Elliot düz ve kuru bir şekilde cevap verir. "Uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim, son zamanlarda bu kadar... meşgulken, bu yüzden kalktım ve bana gösterdiğin gibi biraz çörek yaptım. İyi de oldu. Mükemmel dudaklarında acımasız bir gülümseme kıvrılıyor. "Sonra biraz peri keki denedim. Omuz silkiyor ve "Pek iyi görünmüyorlar" diye kabul ediyor.

Daniel'dan bir bakış daha. Diyor ki, *"O en tatlısı! Bu kocaman fırıncı adama kızma.*

Başımı sallıyorum. Buradan çıkmam lazım. Bu kadarı da fazla. İşte o zaman bu gece bir randevum olduğunu hatırlıyorum - Siren'in Kuyruğu Hafiyelik Kulübü ile. Bunu Daniel'a sonra söylerim. O aldırmaz; bira ve sandviç olacak.

"Elliot," dedim ona sertçe. "Bugün izinliyim.

"Zavallı adamı burayı tek başına idare etmesi için öylece bırakacak mısınız? Ellerin de serinletici çantaları ve plaj havlularıyla sahile doğru ilerleyen tatilcilerin yanından geçerken Daniel nefes nefese arkamdan geliyor.

"Evet," diyorum, başım dik, mavi gökyüzüne bakarak. "Gerçekten bütün gece kalacak mısın?"

"Siren'de kahvaltı dahil son çift kişilik odayı tuttum. Mesajında başka biriyle görüştüğünü düşündüğünü mü söylemiştin?"

Durdum ve Daniel bana yetişti. Eğer her şeyi şimdi anlatırsam, bugün eğlenme şansımız olur. Evet, öyle. Eşiyle aile evine geri dönmek istediğini konuşurken yakalayana kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla muhtemelen çocukları var. Onunla yüzleştikimde açıklamayı reddetti. İnanabiliyor musunuz? Adamın küstahlığına. Aslında, biliyor musun? Bunu biliyordum. Tüm kırmızı ışıklar en başından beri vardı. Huysuz ve ketumdu, dükkanın telefonuna cevap vermeme izin vermiyordu...'

"Tsss! Daniel dişlerini sıkarak tıslıyor. "Jude, bu çok açık bir işaret.

Sesindeki bilmiş, bezgin tonu görmezden geliyorum, "*Yine oyuna mı geldin Jude?*" diyor.

"Ve dahil olduğu bir tür yasal dava var ama ne olduğunu bilmiyorum. Bana hayatının son birkaç yılı hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece işine ara verdiğini söyledi. Clove Lore'a neden geldiği ya da neden geldiği yerde kalıp içinde bulunduğu karmaşayı düzeltmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Siren'e gittiğimiz o gece Elliot'ın benimle çok ciddi bir şekilde konuştuğunu, kitapçının onun için tam da doğru zamanda ortaya çıktığını, beni kurtardığı gibi onu da nasıl kurtardığını anlattığını görüyorum. Bu anıya alaycı bir kahkaha atıyorum, kendimi bu kadar kolay kandırdığım, gafıl avlanmaya bu kadar istekli olduğum için öfkem kabarıyor. Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Bana çocukluğuyla ilgili bazı acıklı hikayeler anlattı ama başka bir şey anlatmadı... ama tüm uyarılara rağmen ondan hoşlandım.

'Bunun nasıl olabileceğini görebiliyorum, Jude. Yani, etrafına bir bak. Burası çok güzel, evinden çok uzaktasın ve o...' Daniel gözlerini kısarak doğru kelimeleri arıyor, 'O aslında spor pantolon giymiş bir Adonis.

Elliot'ın övüldüğünü duymak istemiyorum ama evet, Daniel haklı. *İlk öpüştüğümüz gece onu o beyaz gömlekle görmeliydin* demek istiyorum ama demiyorum. Ve ona bir tatil kaçamağından daha fazlası olabileceğimizi uman aptal, romantik yanımdan bahsetmiyorum - eşleriyle tanışan ve kendilerini gardlarını indirip kahramana gülümserken bulan karamsar, şövalye ruhlu, mesafeli erkeklerle ilgili çok fazla romanı özümsemiş olan yanım

Kiliseden sonra onlara çok özel bir soru sormak için geride kalıp kalamayacaklarını... *Ah*, benim saf, duygusal beynim!

Daniel'a, Elliot'la el ele tutuşup çıtır çıtır yapraklar arasında yürüdüğümüz ve bu sonbaharda birlikte aşk kalbi şeklinde çikolata serpintili köpüklü kahvelerimizi yudumladığımız Hallmark filmi versiyonunu hayal ettiğimi söylememe gerek yok. Daniel tüm bunları ben itiraf etmesem de zaten biliyor. Beni çok iyi tanıyor. Bu aynı anda hem rahatlatıcı hem de dayanılmaz.

"Hadi, tırmanmaya devam edelim," diyorum, parke taşlı yokuşu çıkarken. Burada bir haftadan uzun bir süre geçirdikten sonra dik patikaya alışmaya başladım, ama Daniel çoğu gün spor yapmasına ve benden yüz kat daha fit olmasına rağmen arkamda mücadele ediyor.

"Yavaşlayabilir misin? Yükseklik hastalığına yakalanıyorum!" diye bağılıyor arkamdan. "Nereye gidiyoruz ki?"

"İşte," diyorum, muzaffer bir edayla önümüzdeki tabelayı göstererek. "Eşekler mi?" diye okuyor, burnunu kıvrarak.

Ziyaretçi merkezinin yanındaki ahır avlusunda kadife burunlu tatlı eşeklerin başlarını ve kulaklarını kaşıyarak geçirdiğim bir saatin ardından kendimi kesinlikle daha zinde hissediyordum. Clove Lore'un tuhaflığını ve taş döşeli avlunun köşesindeki el arabasının kokusunu atlattıktan sonra Daniel bile eğleniyordu.

Tüm eşeklerin isimlerini öğrenmiş ve en sevdiklerimizi seçmiştik (ben Clive'ı seviyordum, yaşlı, dizleri çökmüş, ufak tefek ve uyku bir beyefendi; Daniel ise hayvanların arasında dolaşırken gezginlerin sırt çantalarını ve el çantalarının kayışlarını kemiren yaşlı, sıırım gibi bir kız olan Moira'yı seviyordu). Büyük kovaya nakit bağışlarımızı bıraktık ve ahırın araziye ait olduğunu ve eşeklerin hiçbirinin artık çalışmadığını öğrendik. Burada turistik bir cazibe merkezi olarak ve deniz kıyısındaki kireç ocağının ateşlendiği, ringa balığı avının büyük sepetlerle yukarı taşındığı ve hayvanların her türlü mal ve malzemeyi yamaçtan aşağı ve yukarı taşıdığı eski günlerin hissini korumak için yaşıyorlar. Ahırdan ayrılırken, ellerimizi en az on dakika ovduktan sonra Daniel'e Minty'den, bu Cuma yapılacak tilki ve tarla etkinliğinden ve benim Minty'nin kulağa harika geldiğini söyledi.

Sonra turistik dükkânlara uğradık ve terfisini kutlamak için küçük marketten ikimize de birer dondurma aldım ve deniz kıyısına geri dönerken dondurmaları mideye indirdik; kaygan iniş ve dondurmaların öğle güneşinde erime hızı fazla konuşmayı zorlaştırıyordu.

Limana vardktan sonra Siren'e girip odasını kontrol ederken ve eşyalarını yerleştirirken onu takip ettim. Ona geceyi onunla geçirip geçiremeyeceğimi sordum ve o da 'Tabii ki' dedi.

Daha sonra sandviç ve kokteyl sipariş etmek gibi mükemmel bir karar verdik ve Finan ve Bella'nın spesiyalitesinin Devonshire elma şarabı mimozaları olduğunu gördük (sadece bir tanesinde duramayacak kadar lezzetli) ve Marygreen'de internette okuduğum şelaleyi aramak için sahil boyunca yola çıktık ve şimdi oraya gidiyoruz.

Kumsal öğleden sonra güneşi altında çok güzel ve deniz sanki bir ressam fırçasını temizlemek için suya daldırmış gibi parlak, girdaplı bir yeşil-mavi ve bugün çok sakin.

Neyse ki Daniel güneş losyonu getirmeyi unutmamış. Uzun şortu, soluk mavi gömleği, birkaç günlük kirli sakalı ve daha önce görmediğim yeni güneş gözlükleriyle nefis görünüyor. Mükemmel saçları yüzünden güneş şapkası takmıyor, ben de sıcağdan pembeleşen kulak uçlarını losyonla kremlemesine yardım ediyorum.

Limandan uzaklaşıp sağımızdaki yüksek kayalıkları takip ederek çakıllı sahilde tökezlerken kolumu onunkine doluyorum. Bana yeni elbisemin 'tam senlik' olduğunu söylüyor ve ben ne ima ettiğini çok iyi biliyorum. Bana sonunda kendimi bulduğumu söylüyor. Kesinlikle *öyle* hissediyordum, ama sonra... *Ah*, artık Elliot hakkında düşünmek istemiyorum.

"Terfiyle birlikte maaşına da zam alacak mısın? Kendimi geliştirme konusundaki başarısız girişimlerim hakkında daha fazla konuşma riskini uzun cümlelere atarak soruyorum.

"Evet," diye gururla gülümsüyor. 'Ama yine de her zamanki saçmalıklarla uğraşmak zorundayım, sadece şimdi daha da fazla evrak işim olacak.

"Yeni işe alınanlardan bazıları hâlâ uyum sağlamakta zorlanıyor mu?" Kurabiye hediye eden düşmanı Ekon'u kastettiğimi biliyor.

Daniel derin bir iç çeker. "Evet, öyle de denebilir. Yarısıyla ne yapacağımı bilmiyorum ama Ekon kesinlikle en zor olanı.

"Bu hafta ne yaptı?

"Hiçbir şey. Bana kurabiyeyi verdiğinden beri onu görmedim.

"Yedin mi?

Bana "*Ne düşünüyorsun?*" der gibi baktı. *Tabii ki!* Baktım.

'Peki teşekkür ettin mi? Belki de bir barış teklifiydi?'

"Onu tanıımıyorsun. Daniel başını sallıyor, güneşten çıkıp kayalıkların gölgesine doğru ilerlerken gözünü adımlarından ayırmıyor. "Her zaman her şey için ukalaca bir cevabı vardır. Oh, o sırtış, ben... ben..." duraksıyor ve duruyoruz. "Çok sinir bozucu biri, anlıyor musun?"

Ne diyorsun sen? Sana zorbalık mı yapıyor? Gözünü mü korkutuyor?

Ne?' 'Hayır, öyle değil. Sanki... profesyonel olmam gerektiğini biliyor.

İşim benim için önemli ve omuzlarımda çok fazla sorumluluk var ve o... beni test ediyor.

Arkadaşıma bir bakışım, bunun onu gerçekten rahatsız ettiğini söylüyor; bu konuda kederli. "Bunu neden yapsın ki?"

'Rezervimin düşmesine izin verip vermeyeceğimi görmek için mi? Ne kadar kaçabileceğini görmek için mi? Ondan... hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek için mi?" Bunu sanki aklına yeni gelmiş bir vahiy gibi söylüyor.

Bu hızımızı yavaşlatıyor. "Bir tür Ekon epifanisi mi yaşıyorsun Daniel? Yüzü bu kadar kaskatı kesilmişken sırtımda çalışıyorum. "Hey, sorun yok.

Kolumu onun omuzlarına doladığım sırada, önümüzde bir yerde akan suyun sesini duyuyorum. Kayalığın eteği boyunca ilerliyoruz ve kendimizi tam önümüzde şelalenin olduğu bir girintide buluyoruz. Kırk metre yüksekliğinde olmalı, belki daha fazla, ve su aşağıya doğru akıyor, sahile vuruyor ve görünüşe göre aşağıdaki gizli bir uçurumda kayboluyor.

Şelalenin her iki yanındaki kayalar, yapraklar, yosunlar ve yosunlarla yemyeşil. Sanki bir peri masalındaki dev mağarasının girişi gibi. İkimiz de şelale hakkında bir şey söylemiyoruz, sadece önünde duruyoruz, gözlerimiz düşen harikaya odaklanmış, kulaklarımız

müziğinin sessiz telaşı.

İşte o zaman Daniel'in gözlerinin dolduğunu ve bu durumdan utanç duyduğunu fark ediyorum.

"Daniel? Telaşlandığımı itiraf ediyorum; o her zaman hayatını düzene sokan kişidir. "Benim sorunum ne bilmiyorum! Neden bu adam için ağlıyorum?" "Ağlamakta sorun yok," diye yatıştırıyorum. "Büyükannem gözyaşlarının bir şeyin işareti olduğunu söyler.

özel bir şey oluyor.'

Birdenbire gülüyor ve gözleri yaşların arasından parlıyor. 'Bir şeyler mi oluyor? Hiçbir fikrim yok.

"Neden onu aramıyorsun?"

"Gerçekten mi?

'Evet, neden olmasın? Onu şimdi arayın. Kurabiye için teşekkür edin ve size söylemek istediği bir şey olup olmadığını sorun, işte söyleyemediği bir şey var mı ve bu yüzden mi böyle davranıyor?

Daniel yutkunur. "Ama o çok sinir bozucu küçük bir pislik.

"Öyle mi? Gülümseyerek söylüyorum. "Yoksa ondan hoşlandığın ve haklı olarak otoriteni korumaya çalışarak bunu inkar ettiğin için mi seni kızdırıyor?

"Yapma.

"Ne yapmayayım? Tüm masumiyetimle söylüyorum.

'Bunun bir zamanlar okuduğun berbat bir melodramdaki falanca gibi olduğunu ve kaderimizde birbirimizin olduğunu söyleme...'

"Ben mi?" diye araya giriyorum, elim göğsümde, alaycı bir dehşetle. Bu ses bana benziyor. Eski ben. 'Bak, o kitaplar bana hiçbir şey öğretmedi. Bildiğim tek şey, haftalardır durmadan Ekon hakkında konuşuyorsun. Seni hiç kimse hakkında bu kadar heyecanlı görmemiştim, şey...' 'Ben' kelimesinin seslendirilmeden uçup gitmesine izin veriyorum ama o ne dediğimi anlıyor. Gömleğinin cebine uzanıp ona telefonunu uzattım. "Burada telefonun çekiyor mu?

Telefona bakar, aynı anda hem gülümser hem de şaşırır, ama telefonu alır. "Ne? Onu aramak mı? Ben kimseyi aramam. Mesaj atmayacak mısın? Mesaj atmalıyım, değil mi? Ne düşünüyorsun? Aman Tanrım!"

"Nefes al. Sadece nefes al. Bence onu aramalısın. Birinin ses tonundan, bir mesajda anlayamayacağınız çok şey anlayabilirsiniz.

"Ve burada beklemenin bir sakıncası yok, öyle mi?

'Doğayla iç içe olacağım. Ben ve şelalem,' diyorum. Her zaman yaptığımız gibi birbirimize mide bulandırıcı bir şekilde gülümsüyoruz ve o da gergin bir şekilde kıpırdanma dansı yapıyor, sonra telefonu kulağına götürerek sahil boyunca yürüyor.

Şelale bana şarkı söylüyor ve birkaç dakikalığına taze ve ılık tuzlu deniz havasını içime çekiyorum ve uçurumdaki martıları ve arkamdaki çakıl taşlarının üzerindeki dalgaları dinliyorum. Güneş omuzlarıma vuruyor ama bir yaz esintisi de beni serinletiyor.

Bu çok güzel, diyorum kendime. Buraya gelme sebebim işte böyle bir altın an, keşke göğsümde beni aşağı çeken bu ağır kaya olmasaydı.

Daniel şu anda deniz duvarının üzerinde, hâlâ telefon konuşmasına dalmış durumda, gülümsediğini seçebiliyorum, başı eğik, konuşurken ayağındaki terlikleri dalgın dalgın taşlara sürüyor ve tekmeliyor.

Aklıma Elliot'ın dükkânda yalnız olduğu geliyor ve kendime duyduğum öfkeye rağmen onu kendi başının çaresine bakması için bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ya ayakları yerden kesilmişse? Bugünkü gibi güneşli bir günde dükkânı ve kafeyi idare edebilir mi? Bahse girerim çok ziyaretçi alacaktır. Ama en iyi arkadaşım burada ve kahretsin, Elliot'la aynı binada sıkışıp kalmanın korkunç gerginliğinden biraz olsun uzaklaşmayı hak ettim.

Hayır, Elliot bir süreliğine işleri tek başına halledebilir. Daniel sabah Land's End'e gitmek için ayrıldığında yakında işimize geri döneceğiz.

Birkaç dakika sonra Daniel geri dönüyor ve koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından utangaç bir şekilde somurtuyor.

"Yani?" dedim.

'Gelecek hafta kahve içmek için buluşacağız ve personel kantininde de değil. Cumartesi günü dışarı *çıkıyoruz*.'

Çıkardığım küçük mutluluk ciyaklamalarıyla yakındaki bir martıyı ürkütüyorum ve sarılıyoruz ve Daniel yanaklarını parlatan gülümsemesine engel olamıyor. Onu yıllardır böyle görmemiştim.

"Neden benim yanımdayken hep böyle davrandığını sordum ve o da "anlayamıyor musun?" dedi. Benden haftalardır hoşlandığını ve her sinyali kaçırdığımı söyledi.

Benden yine çılgınca bir ciyaklama nöbeti. Çocukça olsa ne olur? Bu benim eski halimin kafayı bulacağı türden bir A sınıfı romantizm. Daniel'ın durumunda bir istisna yapacağım çünkü hayatında biraz romantizmi gerçekten hak ediyor. Kolunu tutuyorum ve Up-along için geri dönüyoruz. Eğer bu gece Siren'de uyuyacaksam, gecedен kalan eşyalarımı almam gerekiyor.

Yan yana yürüyoruz, başlarımız birbirine eğik.

"Yani, bir randevu, ha? Ben de diyorum ki. 'Seksi hemşire Ekon'la. Bunun için *bütün* hafta boyunca çalışmayacağını söyle bana?"

"Oh, öyle olduğumu biliyorsun.

Kitapçının kapısından içeri daldığımızda güneş Clove Lore'un üzerine öğleden sonra inmeye başlamıştı bile, gülerek ve komplo kurarak, mutlu ve rahat bir şekilde.

Yirmi İkinci Bölüm

Dükkânda ziyaretçi yok ve Elliot'ın bizi karşılamak için kafeden çıktığını duyabiliyorum.

"Müşteri olduğunuzu sanıyordum," diyor, ellerini belindeki ikiye katlanmış önlüğe sürterek, yakası açık, kolları kıvrılmış mürekkep mavisi gömleğini gösteriyor.

Bu sabah bir ara unlu kıyafetlerini değiştirmiş olmalı. Beyzbol şapkası da gitmiş ve saçları dağınık bir şekilde arkaya toplanmış. Onu görünce kalbim acıyor ve aniden dükkândaki sıcaklığın güneşli sokağa kıyasla oldukça soğuk olduğunu fark ediyorum.

"Ben de eşyalarımı alıyordum. Bu gece Siren'de kalacağız," diyorum başparmağımı spiral merdivenlere doğru uzatarak.

"Hı-hı," diyor Elliot sessizce, başını sallayarak.

Daniel biraz fazla yüksek sesle, "Bize biraz su getireyim," der ve dükkânın mutfağına doğru aceleyle yola çıkar.

"Yarın dönecek misin? Elliot bana soruyor.

"Sabahleyin. Pişirmem gerekecek.

"Tabii ki. Elliot başını sallıyor, bir elini ensesine götürüyor ve biz de aptal aptal birbirimize bakıyoruz, yere yapışmışız, bu his her neyse onun ağırlığıyla hareketsiz kalmışız. Özellikle de benim açımdan üzüntü.

Elliot'ın ne düşündüğünü bilmiyorum ama paniklemiş ve kaygılı görünüyor. Daniel'in musluğu açarken çıkardığı sesle gözlerinin küçük mutfağa kaydığını görüyorum.

"Ben yokken her şey yolunda mıydı? Diye sordum.

"Ah, tabii. Öğle yemeğinden önce kitapçı meşguldü, sonra sessizleşti. Biraz çörek sattım. Kaşları havaya kalktı ve çabucak sönen bir gurur parıltısı gösterdi. "Peri keklerinin hiçbirisi gitmedi. Çöpe gitmek zorunda kalabilirler.

"Doğru. Neden burada olduğumu kendime hatırlatmadan önce zayıf bir kahkaha atıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Elliot kıpırdamıyor ve spiralden yukarı çıkarken beni izlediğinin farkındayım.

Siren'de geçireceğim bir gece için ihtiyacım olan şeyleri aldıktan ve Daniel merdivenlerin başında bana katıldıktan sonra ikimiz de sessizce bir bardak su içiyoruz ve tekrar güneş ışığına çıkıyoruz. Dükkan bomboş.

ayrılıyor. Elliot kafeye geri döndü ve ona gideceğimizi söyleme ihtiyacı hissetmiyorum.

"Jude! Dükkânın kapısından gelen derin ve telaşlı ses, palmiye ağacının yanındaki küçük meydanın ortasında donup kalmama neden oluyor ve Converse'imın topuğu üzerinde yavaşça dönüyorum. Daniel tek kelime etmeden eğiliyor, kolumu cesaretlendirici bir şekilde sıktıktan sonra eğimli sokağa doğru ilerliyor ve beni Elliot'la baş başa bırakıyor.

"Jude," diye tekrarlıyor, dükkânın merdivenlerinden hızla iniyor ve önümde duruyor. Göğsü uzun bir koşu yapmış gibi kabarıyor ve sertçe yutkunurken sallanan adem elmasını görünce bir an için gözlerimi kaçırıyorum.

"Evet?" diyorum. Gözlerimi yere dikmiş, kıpırtısız ve taş gibi görüldüğümü umarak söylüyorum, oysa aslında ona uzanmaları ihtimaline karşı ellerimin yanlarımda sıkışıp kalmasını söylüyorum.

Sessizliğin nedenini merak ederek başımı kaldırdığımda, Elliot'ın ağzının hareket ettiğini ama hiç ses çıkmadığını ve kaşlarının hayal kırıklığıyla çatıldığını görüyorum.

"Ne oldu, Elliot? Daniel beni bekliyor.' İşte yine o his, tam burada onun önünde ağlamak isteme hissi. Bu adam beni hiç olmadığım kadar mutlu ve aynı zamanda üzgün yaptı. Bunu nasıl bilmez?

Kelimeler aklına geldiğinde Elliot'ın gözlerinin parlamasını izliyorum, sonra bir an tereddüt ediyor, sonra tekrar yutkunuyor ve dudağını ısıırıyor, kızgın ve sinirli. *Sanki* bunlardan herhangi biri olmaya hakkı varmış *gibi*.

"Jude... Ben... Ben asla seni düşünmeden edemeyeceğim. Sesinde çaresizlik ve teslimiyet var ve yumruklarını ceplerine sıkıştırıp başını öne eğiyor. Ünlemin şiddetinden nefesim kesiliyor ama kelimeler kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor.

Sessizlik göğsümdeki tüm duyguları yiyip bitiriyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Şu anda bunu yapamam, *bu* her neyse. Yarın konuşabiliriz, eğer bana söylemek istediği buysa.

Gözlerimdeki yaşları saklayarak arkamı dönüyorum ve Daniel'i Aşağı-uzun'a giden geçidin gölgesinde beni beklerken buluyorum. Yanıma geliyor, küçük kızını okuldan alan bir baba gibi elini elime doluyor ve beni götürmesine izin veriyorum.

"Hadi bara gidelim," diyor sakince.

Elliot'ın gözünden kaybolmak üzereyken, bir şekilde özür dilemiş gibi hissederek arkama bakıyorum, ancak Elliot'ın bana sertçe baktığını görüyorum, çenesi gergin ve

Kehribar rengi gözleri
acıyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Daniel ve ben kitap kulübü için Siren'e ilk gelenleriz. Bella iki büyük sandviç tabağını, barın bir tarafında etraflarına sandalyeler dizilmiş, birbirine itilmiş masalara yerleştiriyor.

Daniel ona "Kitabı okumadığım için üzgünüm," diyor ve o da ona göz kırparak bunun önemli olmadığını, grubun yarısının da okumadığını söylüyor.

"Herkes nerede? Finan bira sürahisini ve bardak tepsisini getirirken karısına sorar. "Minty normalde buraya ilk gelen kişidir.

"Özürlerini ve yerine vekâlet edecek birini gönderdi," diyor Bella ona, tam da kapı itilerek açılıp Bovis içeri girerken.

"Kim o? Daniel bana fısıldıyor.

'Minty'nin uşağı,' diyorum ona ve birbirimize sırtıyoruz. 'Onun yerine gönderildiği için pek memnun görünmüyor. Eminim Minty dedikoduları kaçıtır diye buradadır.

Bovis masanın ortasındaki boş kristal kaseye beş poundluk bir banknot bırakıyor ve hepimizin aynı şeyi yapmasının beklendiğini fark ediyorum, bu yüzden Daniel ve kendim için ödeme yaparak aynı şeyi yapıyorum.

Bovis bir içki almayı reddediyor ve barda oturuyor, tam o sırada ilk geldiğimde gördüğüm iki adam içeri giriyor. Bu gece sarı çizme ve eldivenlerini giymemişlerdi ama kısa kollu gömlek ve kot pantolon giymişlerdi ve dikkat çekici bir şekilde rakip tıraş losyonu markaları kokuyorlardı. Kendilerine bira doldurdular ve Finan onları tanıştırdı.

'Bunlar Monty ve Tom Bickleigh. Limanda balıkçı teknelerini görmüşsünüzdür.

Kardeşler birbirlerine o kadar benziyorlar ki ikiz bile olabilirler. Daniel ve benim iki yanıma sandalyeler çekiyorlar ve yorgunluktan bitap düşmüş gibi bacaklarını önlerine uzatıyorlar.

"Uzun bir gün mü? Daniel solundaki Monty'ye sorar.

Birasından uzun bir yudum almadan önce, "Her zamanki gibi bu sabah beşte denizdeydik," diye yanıtlıyor.

"İyi avdı değil mi? Bir balıkçıya başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için soruyorum. Daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Tom bana 'Çok az,' dedi. 'Teknelerle geçinmek giderek zorlaşıyor. Bazı günler babamın burada olup avın geldiğini görmediğine seviniyorum.

Finan, peçeteleri ve cips kaselerini yerleştirmekle meşgulken, "Bu babalarının teknesi," diye açıklıyor.

"On yaz önce vefat etti," diye ekliyor Monty. 'Ailem üç kuşaktır burada balıkçılık yapıyor ve biz sonuncusu olacağız.

İki kardeş biralarını yudumlamadan önce birbirlerine gerçekçi bakışlar atıyorlar. Buraya kitaplar için değil de bira için geldiklerini hissettiğim için bardaklarını hemen yeniden dolduruyorum.

Bir sonraki gelen Bayan Crocombe, hemen ardından kızı ve Monica Burntisland. Bayan C. içeri girer girmez Daniel'i gözüne kestirdi ve masanın etrafında manevralar yaparak balıkçı Tom ile benim aramdaki boşluğa bir sandalye çekti ve Tom'un dudak büküp yana kaymasına neden oldu.

Daniel yine Ekon'a mesaj atıyor, konuşmalarına dalmış, bu yüzden Bayan C.'nin Vera Lancing ciltsiz kitabını masaya fırlattığını, bana doğru eğildiğini ve dikkat çekici bir şekilde "O kim o zaman?" diye fısıldadığını fark etmiyor.

"Pardon? Dedim.

"O çocuk mu? Onu buralarda görmedim. Burada ne işi var? Bayan C. telefonuna bakıp sırttan Daniel'a hançer fırlatıyor.

"Oh, bu Daniel, memleketten. Beni görmeye geldi. Bu gece Siren'de birlikte kalacağız. Onu bu kadar mutlu gördüğüm için gülümsüyorum ve Bayan C.'nin bunun sebebinin onun aşık kız arkadaşı olmam olduğunu düşünmesini zerre kadar umursamıyorum.

'Ah, zahmet! Senin yüzünden bir onluk kaybettim.' "Eh? Gözlerimi kısıyorum.

"Kaldığınız süre sonunda Elliot'la birlikte olacağınıza, hatta belki bir süre daha köyde kalacağınıza dair bir onluğum vardı ama Daniel'ını da getirdiğine göre bu ihtimal ortadan kalktı.

'Ben ve Elliot mu? Anjali'nin Elliot'la eşleşmesinden hoşlandığını sanıyordum.

"Evet. Ama sonra sana nasıl baktığını gördüm,' diyor Bayan Crocombe test edercesine. Ona sadece göz kırpabiliyorum. "Adamın sana sırılsıklam aşık olduğu çok açıktı.

Yutkunuyorum ve gözlerimi bira bardağımdan ayırmıyorum. Bir saniye önce yaşlı çöpçatanı kışkırtmak hoşuma gidiyordu ama artık komik değil. 'Yerinizde olsam ikimizin de dahil olduğu bir kitapçı romantizmine dair tüm bahisleri iade ederdim, Bayan C.. Kimse bu işten kazançlı çıkmayacak.'

Dondurma satan, tek kadınlı evlilik bürosunun beni kaybedilmiş bir dava olarak görmesini izliyorum ve o da başını sallayarak kederli bir şekilde gülümsüyor. "Oh iyi, hepsini kazanamazsın, değil mi? İç çekiyor

ve bir sandviçe uzanıyor. "Bu gece Jowan'dan iz yok mu? Odayı tarıyor, özellikle kimseye sormuyor.

Bella masaya oturur. "Geç kaldı, belki de onsuz bir başlangıç yapmalıyız? Ve toplantı bu şekilde düzene girer.

Bovis bardaki sandalyesinde dönüp bizi izliyor ama katılmak istediğine dair herhangi bir belirti göstermiyor. Bayan Crocombe'un kızı ve Monica Burntisland, ilkokuldan iş arkadaşları olduklarını ve birbirlerini iyi tanıdıklarını fark ediyorum, isteksizce masadaki gruba katılıyorlar. Aralarında bir şişe sauvignon almışlar ve büyük bardaklardan yudumlayarak diş çıkarma sorunları, sirkeler ve Fabian'ın her Ağustos ayında bir ay boyunca kalmaması konusunda annesiyle konuşması gerektiği, bunun gerçekten çok yıpratıcı olduğu hakkında konuşuyorlar.

Genç annelerin hiçbirinin yanında kitapları yok. Buraya edebi bir aydınlanma için gelmedikleri açık. Birkaç saatliğine ebeveynlik ve eş olmanın gerekliliklerinden kaçıyorlar. İkisi de kırmızı ruj sürmüş ama saçlarını taramamış görünüyorlar ve her ikisi de bir kase cips almış ve bir kez bile konuşmayı bırakmadan üzerinde çalışmaya koyulmuşlar.

Bana öyle geliyor ki, mükemmel Burntisland'lar, Instagram'a hazır görünümlerine ve mükemmel görünen aile hayatlarına rağmen herkesle aynılar. Onlar da en az bizim kadar kaotik ve bilgisizler. Aynı şey Bayan C.'nin kızı, bar ışıklarının altında yorgun ve ev ya da okul dışında bir yerde olduğu için rahatlamış görünen başöğretmen için de geçerli.

Izaak içeri geç giriyor ve bir sandalye çekip sessizce kitabın kopyasını eline alıyor ve heyecanlı bir sırıtışla bana kapağını gösteriyor.

Herkes yerleştikten sonra Hafiyelik Kulübü'nün şerefine kadeh kaldırıyoruz ve Finan, Daniel ve benim bu akşam çok hoş karşılanacağımızı söylüyor ve sonra hepimiz en baştan başlayıp kitabın konusu hakkında konuşmaya karar veriyoruz.

Parçalanan Kalp, tüyler ürpertici bir cinayet, kayıp bir silah, en az üç makul şüpheli ve ciddi düşünen Glasgowlu soruşturma memuru Çavuş Beltane McClure ile suskun, ciddi genç polis adayı Emma Lindisfarne arasında filizlenen oldukça ateşli bir romantizm içeren dolambaçlı, karmaşık bir psikolojik çalışma.

Bella önce aşk hikayesi hakkında konuşmak istiyor, ancak Finan bunun 'ana hikayeden - cinayet soruşturmasından - anlamsız bir dikkat dağıtma' olduğunu söyleyerek araya giriyor. "A y n ı fikirde değilim," diye karşılık veren Bella kocasını gülümsetir hoşgörülle.

"İşte başlıyoruz," diyor balıkçı Tom kuru bir sesle. "Her zaman böyleler.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor Bella.

"Bella'ya katılmak zorundayım," diye araya giriyor Izaak. 'Bence aşk hikayesi tüm kitabın en başarılı kısmıydı. Havasız yaşlı Beltane McClure'u önemsememi sağladı. O olmadan sadece huysuz bir ahmaktı. Izaak'ın zarif aksanının müziği bunu daha da komik hale getiriyor ve başını sallayan Finan ile birbirlerine omuz silkmekle yetinen Tom ve Monty dışında herkes gülüyor.

Kardeşler barda oturan ve yazlık elbiseleriyle pembe şaraplarını yudumlayan iki kadınla bizim söyleyeceklerimizden daha çok ilgileniyorlar. Tom'un onlara doğru başını salladığını görüyorum, Monty de başını sallıyor, ikili mazeretlerini sıralıyor ve fırtına gibi esen iki genç balıkçı tarafından yaklaşılmaktan memnun görünen kadınlara müstehcen bir şekilde gülümseyerek uzaklaşıyorlar.

Bu durum Bayan C.'nin ilgisini çeker ve bir anda bahis defterine uzanarak Finan'a "Kim bu kızlar?" diye sorar.

'Beş ve altı numaralı odalarda ziyaretçiler var. Yarın ayrılıyorlar.'

"Yazık. Yaşlı çöpçatanın omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor ve kızının annesine gözlerini devirdiğini, Monica'yı da güldürdüğünü gördüğüme eminim.

"Dediğim gibi," diyor Bella yüksek sesle, gürültülü bir kalabalığı elindeki konuya geri döndürmeye alışkın bir kadın gibi. 'Aşık olmak McClure'un okuyucunun daha önce görmediği bir yönünü ortaya çıkarıyor, karakterini geliştirmek için bu gerekli, aksi takdirde seri durgunlaşabilir. Bu ne, beşinci McClure cinayet kitabı mı?'

Izaak ona haklı olduğunu, hepsini okuduğunu söyler.

"Saçmalık," diyor Finan kararlı bir şekilde. 'Bu gerçekçi değil. Böyle bir adam aşık olamaz. O kapalı bir kitap, askeri eğitimi ve kariyerinde gördüğü şiddet yüzünden duyarsızlaşmış, üzücü çocukluğundan bahsetmiyorum bile.

"Onun yumuşadığını ve Emma'ya açıldığını görmek bana çok doğal geldi," diyor Bayan C.. "İnsanlar aşık olduklarında değişirler, bilirsiniz.

"Ama sonunda onu terk etti," diyor Finan. "O kadar da değişmedi, değil mi?

Bella kitabı göğsüne bastırarak, "Onu kendi iyiliği için terk etti," diyor ve Finan'ın gözlerinin karısının yakasına kaydığını ve bir an orada kaldığını gördüğüme eminim. 'Çünkü onu seviyordu ve bu trajik bir durum çünkü o

bunu asla anlayamadı. Onun sevgisine layık olmadığını düşünüyordu ve onu riske atmak istemiyordu, hele de tüm o çete liderleri başına ödül koymuşken!

"Çok romantik ve çok hüznü," diye ekliyor Bayan C., hülyalı gözlerle.

"Ne düşünüyorsun, Jude? Finan bana soruyor ve ben beynimde dolaşan şeyleri ifade etmekte zorlanıyorum ama sonunda sesimi buluyorum. "Dürüst olmak gerekirse, aşk hikayesinin anlamsız olduğunu düşündüm.

Daniel duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini telefonundan benimkine çeviriyor. "Ne? Romantik kısımları beğenmedin mi?

"Bu doğru. Finan ve Beltane McClure'un soğuk mantığının yanında yer alıp Bayan C., Bella ve Izaak'ın tercih ettiği romantizm ve duygusallıktan kaçınmanın benim karakterime aykırı olduğunu biliyorum ama işte. 'Bir kadını kandırmanın, ona sevildiğini ve istendiğini hissettirmenin, sert dış görünüşünü kırdığını ve altındaki yumuşaklığı gördüğünü düşünmesini sağlamanın, sonra da *kendi iyiliği için* onu terk etmenin asıl bir yanı yok. Ne saçmalık! Ve zavallı kadın adamın onu neden terk ettiğini asla öğrenemez. Bunun kendi hatası olduğunu düşünmek zorunda kalıyor. Adam onu terk ettiği için fedakâr bir kahraman değil; sadece kalpsiz ve taş kalpli biri.

Daniel kaşlarını kaldırıyor ve 'Değişmişsin' der gibi bardağını ağzına götürüyor, ben de ona omuz silkiyorum çünkü değiştiğimi biliyorum.

"Emma'nın McClure hakkında başından beri şüpheleri vardı, değil mi? Izaak öyle diyor. "Ona direnmeye çalıştı.

'İnsanlar her zaman içgüdülerini takip etmelidir, özellikle de bir suç romanında. İçgüdü asla yalan söylemez,' diyor Finan kararlılıkla ve Izaak hariç hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Ama insanlar her zaman yalan söyler ve bu da içgüdülerimizi karıştırabilir, öyle değil mi?" diyor.

'Eğer biri tehlikeli ise, her zaman tehlikelidir. O kadar,' diyor Finan.

"Ne hakkında yalan söylediklerine bağlı," diyor Bella. 'İnsanlar her türlü nedenle yalan söylerler, bazıları McClure'un yaptığı gibi asıl nedenlerdir.

"Bu doğru," diyor Daniel, herkesin dikkatini çekerek. 'İnsanlar her zaman duvarlar örer ve gerçek benliklerini saklarlar, çünkü korkarlar.

Masanın etrafındaki herkes bundan etkilenmiş görünüyor ve hepsi bilgece başlarını sallayıp onaylarını mırıldanıyorlar, özellikle de 'Doğru, doğru' diyen Izaak.

"McClure neden korkuyor? Ben soruyorum.

Finan, 'Geçmişı onu yakalıyor, sevdiği kadın zarar görüyor,' diyor.

"İncinmek, savunmasız olmak," diye karşı çıkıyor Bella.

"Gerçek nadiren saftır ve asla basit değildir," diyor Bayan C.'nin kızı ve herkes onun şarabını içmeyi bırakıp Monica ile ev hayatı hakkında fısıldaşmasına şaşıyor. "Ne?" diye itiraz ediyor, hepimize güler. "Bunu Oscar Wilde söylemiş.

Herkes ona hayranlıkla bakıyor, kahkahalara boğuluyoruz ve tartışma, gerçek hayattaki en acımasız senaryolarda bile romantizme duyulan ihtiyaçtan ve ilgili herkesi korumak ve tehlikeli sırları saklamak için sevilen birinin kalbini kırmanın erdemlerinden devam ediyor.

Şimdi onlar romandaki kırmızı ipuçları ve kayıp cinayet silahı hakkında konuşuyorlar ama ben gözlerimin biraz kaymasına izin veriyorum ve bardağıma bakıp Elliot'ı düşünüyorum.

Bana daha önce söylediği son sözler, kalabalık barın gürültüsünde kulaklarımda daha da yüksek sesle çınlıyor gibi görünüyor ve burada, bazıları arkadaş gibi hissetmeye başlayan bu insanlarla çevrili ağlama ihtimaline karşı başımı eğiyorum. *Seni düşünmeden asla edemeyeceğim*, dedi.

Bir sandviçe uzanmadan önce bira bardağımın dibine 'Aynı' diyorum ve kitap kulübüne odaklanmaya çalışıyorum.

Sonunda, tartışma hafif sarhoş gevezeliğine dönüştüğünde ve Finan'ın dediği gibi kitap çoktan unutulduğunda ve Izaak eve gittiğinde, Daniel bana sarılıyor, bu da gitmeye hazırlanan ama yarım bardak biradan sonra hırkasının kollarını tutmakta zorlanan Bayan C.'nin gözünden kaçmıyor.

"Seni görüyorum," diyor bana.

"Ne? Güzelce çakırkeyif olmuş, ekmekle doymuş ve rahat ve (neredeyse) keyifli bir akşamın ardından uyumaya hazırım.

"Asık suratlı, Elliot'ı özlüyor.

'Onu özlemiyorum, ben iyiyim. Marygreen'e dönüp onun...' Bayan C.'nin daha önceki sözlerini hatırlıyorum ve irkiliyorum. "Bana sıırıslıkla amık. Bu şekilde eve gidip yeni hayatıma engelsiz ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan başlayabilirim. Anlırsınız ya? Bana yardımcı olacak tüm bilgeliğim ve hayat tecrübemle aniden tökezleyeceğim muhteşem kariyere. Buna alaycı ve hafif içkili bir kahkaha atıyorum ama Daniel kaşlarını çatıyor.

'Bildiğinden çok daha fazla şey biliyorsun. Her şeyden önce, büyükannene baktığın onca yıl boyunca bağlılık, sabır ve sadakati biliyorsun.

"*Hımm*," diye homurdanıyorum.

'Diplomanız ve özel ödülünüz de var! Bunu sakın unutma. Bu, diğerlerinden daha başarılı olduğun anlamına geliyor. İşverenler seninle görüşmek için sıraya girecekler, Jude, göreceklerin.

Hiç ikna olmadım ve bunu saklayamıyorum.

'En azından kendine bir şans ver, tamam mı? Geleceğini şimdiden silip atma. Yapmak istediğin şeyi ve olmak istediğin yeri bulacaksın. Bunlar sadece zaman alır. TAMAM MI?' Ben kabul edene kadar kolunu omzuma doluyor. "Ve belki de hazır başlamışken Elliot'a bir şans vermelisin.

"Şaka yapıyorsun! Eşyalarımı toplayıp Daniel'ın odasına gitmek için merdivenleri tırmanmaya hazır olduğumu söylüyorum, umarım yanına salatalıklı yüz maskelerini ve çikolatalarını almıştır.

"Ekon'u aramamı söyleyen sendin. Ya aramasaydım? *Hımm*? Her şey bitmeden önce haftalardır olduğu gibi iş yerinde işler gürültülü bir şekilde devam edebilirdi ve benden hoşlandığından hiç haberim olmazdı.

Daniel'a düzgün bir bakış attım. "Durum hiç de aynı değil.

"Sadece onunla tekrar konuş, tamam mı? Hikâyeyi bir de onun tarafından dinlemeye çalış." "Ah... Tamam o zaman," diye iç geçiriyorum, artık gerçekten bitkin düşmüştüm.

"Ayrıca, Ekon'a bir şans vermemiş olsaydım, böyle mesajlar alır mıydım? Daniel gururla telefonunu kaldırıyor ve ekranda muhteşem bir yabancı var, hemşire önlüğü arkasındaki kapı koluna asılı, banyo aynasında üstsüz poz veriyor ve bir tür *gel beni al* suratı çekiyor.

"Tanrım, Daniel!

"Ah, pardon. Bunu kastetmiştim. Bir sonraki görüntüye geçiyor, utançtan dudağını ısıırıyor, müstehcen gururundan bahsetmiyorum bile, ve işte Ekon yine bir kanepede, gri kapüşonu seksi bir şekilde traş edilmiş başını örtüyor, kameraya utangaç bir şekilde gülümsüyor ve kalp şeklinde çapraz bir parmak ve başparmak tutuyor, Daniel'in hak ettiği sevimli, özenli erkek arkadaş gibi görünüyor. Daniel için mutluyum ama itiraf etmeliyim ki Elliot'la bu hafta paylaştığımız rahat, aile içi anları düşününce göğsümde bir sızı var ve

Oraya, o küçük baloncuğa geri dönebilmeyi ne kadar isterdim.

'Hadi, biraz uyuyalım. Yarın tekrar deneyebilirsin,' diyor Daniel beni yönlendirerek. Sleuthing Club'dan ayrılanlara iyi geceler derken barın kapısı açılıyor.

"Kaçırdın," diye sesleniyor Finan, Aldous ipini bırakmış dururken kapının pervazında duran telaşlı görünümlü Jowan'a. Köpeğin normalde bacaklarının arasında hüzünlü bir kıvrım olan küçük kuyruğu şimdi arkasında yatay bir soru işareti gibi kıvrılmış ve Anjali'nin acemi tımarından kaynaklanan düzensiz çizgiler ve oyuklar dışında her yönüyle sıradan bir evcil köpek gibi görünüyor.

Jowan hiçbir şey söylemiyor ama odanın içinde bana doğru adım atıyor. Aldous'a nazikçe kulaklarının arkasına bir çizik atmayı teklif ediyorum, o da *huysuz* bir şekilde kabul ediyor, ama Jowan dik durmamı ve dinlememi istiyor.

"Jude? Seni endişelendirmek istemem ama bu akşam bankaya götürmek üzere dükkândan ve kafeden nakit para topladım ve kasa kayıtlarına göre seksen sterlinin biraz altındaydı. Elliot orada değil, eşyaları da yok ve dükkan kilitliydi - kimseyi bir şeyle suçladığımdan değil ama... orada ne olduğuna dair bir fikrin var mı?

Jowan'a bakakalıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Her şeye kulak misafiri olan Minty'nin emlak müdürü Bovis, Jowan'la bakıştıktan sonra elini cebine atıp telefonunu aldı ve sessizce barı terk etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Benim hatam, öyle olmalı," diyorum hıçkırır hıçkırır, ertesi sabaha kadar açık durarak, parlak ve ılıman bir Salı, Ağustos'un yirmi dördü. Daniel Land's End trenine yetişmek için bir saat önce ayrıldı ve Jowan beni kitapçada karşıladı.

"Ne demek istiyorsun? Jowan, düzgün kumral bıyıklarının altında ağzı buruşarak, "Ne demek istiyorsun?" diyor.

"İnsanlara gerçekten söylemiyorum ve bana hiç teşhis falan da konulmadı - nasıl teşhis konulacağını bile bilmiyorum - ama sayılarla, parayla ve bu tür şeylerle hep mücadele etmişimdir. Diskalkuli hakkında internette bir şeyler okudum ve bazı işaretlerin tam olarak bana ve benim deneyimlerime benzediğini düşündüm.

Hiçbir şey söylemiyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakmıyor, ben de devam ediyorum. 'Ve eğer Hollandaca konuşacaksak, bir kafede hesabın benim payıma düşen kısmını asla hesaplayamam, ve yüzdeleri gerçekten kavrayamam, ve kesirler ve uzun bölme *nedir* ki? Okulda hiç matematik eğitimi almadım...' Omuzlarım çöküyor. "Ama daha önce hiç bu kadar büyük bir hata yapmamıştım.

"Kimse seni suçlamıyor," diyor Jowan. 'Ve herkes para üstünü sayarken hata yapabilir.

'Yetmiş sekiz sterlin mi, Jowan? Fark etmeden elden çıkarmak için çok fazla. Bak, sattığım her kitabın fiyatını yazdım...'

"Biliyorum, biliyorum. Panik yapmayın. Sorun para değil, Elliot'ın parayla aynı anda ortadan kaybolması. Onun için pek de iyi görünmüyor, anlıyor musun?"

O haklı, elbette. İkiyle ikiyi bir araya getirip Elliot'ın bir suçlu olduğunu söylemek için Agatha Christie olmaya gerek yok. Ama nedense bu tamamen yanlış bir sonuç gibi geliyor.

'Elliot, bir hırsız mı? Olamaz.'

"Hepsi öyle diyor," diye araya giriyor Minty. Haber Clove Lore'un kulağına gitmiş olmalı, çünkü az önce bir cadalozun peşine düşmüş bir tazi gibi kapıdan içeri daldı. 'Bir katilden ya da adam kaçıran birinden iki adım uzaklaşamazsın ama bir komşu ya da eski bir okul arkadaşı bulabilirsin.

Ne kadar iyi, mütevazı bir insan oldukları ve buna inanamadıkları konusunda ısrar etmeye çok istekliler.

Haklı. "Peki şimdi ne yapacağız? Ben soruyorum.

"Ne olduğundan emin olana kadar polisi bu işe karıştırmamız gerektiğini sanmıyorum," diyor Jowan, gözleri nazik ve sempatik bir gülümsemeyle kırışıyor. Bu gülümseme bana Elliot'la aramda neler olup bittiğine dair bir fikri olduğunu söylüyor. Geçen hafta CPS'den gelen telefonda bahsetmiyorum. Tüm nezaketine ve anlayışına rağmen Jowan kesinlikle 999'u arardı.

"Sadece koşuya çıkmış olabilir mi? Çaresizce, ama kim tüm kıyafetlerini bir sırt çantasına koyup gece koşusuna çıkar ki? "Ya da... belki de Anjali ile birlikte? Aldous'un ameliyatından sonra geçen hafta birlikte biraz zaman geçirmişlerdi? Bu fikir bile midemi ağrıtıyor. "Her an şu kapıdan içeri girebilir.

"Bu doğru, insanlara şüpheye yer bırakmamalıyız, değil mi?" diyor.

"Pfft! Minty alay ediyor. 'Peki ya çıkış yaptıkları gün o değerli ilk baskıları çalan çifte ne demeli? Onları hatırlıyor musun? O paranın kılını bile görmediniz ve yetkilileri bu işe bulaştırır mıydınız? Hayır, yapmazdınız!'

Jowan başını sallıyor, ama bu sabah Minty'yi oldukça küçümsüyor. 'İnsanların kişisel durumlarını bilemeyiz. Belki de paraya ihtiyaçları vardı? Belki de parasını ödediklerini düşündüler ama ödemeyi unuttular?

Gözlerinde Jowan'ın son derece yumuşak ve duygusal olduğunu söyleyen ateşli bir bakış olan Minty'den bir tut daha ve onu parçalamaları için köpeklerini Elliot'ın izlerine seve seve salacak ve onu saklandığı yerden çıkaracak.

"Bir gönüllü yardım karşılığında almış olabilir mi?" diye soruyorum güçsüzce, seçenekleri gözden geçirerek.

Bayan Crocombe ve çamaşırhane masrafları ya da Izaak ve... tam olarak ne iş yapıyor? Düşündüm de, günlerdir dükkana uğramıyor.

Jowan başını sallıyor. 'Hayır, kitapçılarımıza yardım etmek için herhangi bir masraf yapılırsa, hayır kurumu bunu karşılar. Kasadan çıkmaz. Burada nakitten ziyade bir takas sistemi var. Izaak, ev yapımı biram ve sebze tarlamdan bazı ufak tefek şeyler karşılığında benim için ara sıra kitapçıdaki misafirlere göz kulak oluyor. Minty kitap getiriyor

Noel limanı ışık gösterisine yardım karşılığında dükkâna bağış yapmak gibi şeyler.

Boyun eğerek iç çektim. Elliot'ı kancadan kurtarmak için tüm fikirlerim tükendi.

"Bugün kafeyi ben devralacağım Jude," diyor Jowan yumuşak bir sesle. "Eğer dükkânı işletmek istersen?"

Kabul ediyorum ve ona teşekkür ediyorum, kasaya bakıyorum, çekmecesini açık bir şekilde bana bakıyor, Jowan kalan banknotları - gizemli bir şekilde kaybolmamış olanları - temizlediğine göre şamandıradan geriye sadece birkaç sterlin ve birkaç bakır kalmış.

Paranın bir şekilde arkasına itilmiş olma ihtimaline karşı çekmeceyi parçalara ayırdık ama hiçbir şey bulamadık ve bir şekilde düşürülmüş olma ihtimaline karşı dükkânın zeminini ve masanın arkasını araştırdım ama kayıp paradan hiçbir iz yoktu.

Elliot zengin ya da en azından sosyetik ve zengin bir aileden geliyor ve iyi bir işi var - ya da vardı, orada ne olduğundan hala emin değilim - ve oldukça ciddi nitelikleri var. Neden çalma ihtiyacı duysun ki? Akla yatkın değil.

Tek başıma para çekmeye başladığımdan beri bunun benim hatam ya da bir dizi hata olduğuna dair suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Müşterilerden rutin olarak eksik ücret almış olabilir miyim? Ya da onluk sandığım yirmilikleri geri vermiş olabilir miyim? Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama bunların hepsi kronik olarak bana benziyor.

Minty bana Cuma günü pişirme komisyonumu hatırlattıktan sonra - sanki unutabilirmişim gibi- telaşla uzaklaşıyor ve Jowan kayıp paranın yarattığı hayal kırıklığını geride bırakmış görünüyor ve gün boyu kafede müşterilerle ve yerel halkla mutlu bir şekilde sohbet ettiğini duyuyorum.

İyi satıyor gibi görünen bazı krepler hazırlıyor. Dükkânda hizmet ediyorum, her kuruşun üstünü dikkatle sayıyorum ve fiyatları kasaya doğru girip girmediğimi kontrol ediyorum, öyle ki müşteriler kasanın arkasında terleyen gergin, eli titreyen kitapçıya aval aval bakıp sırtıyorlar.

Gün geçiyor ve Elliot geri dönmüyor, zil her çaldığında kafamı kapıya doğru sallamama ve cebimde olsa bile cevapsız mesajlar için telefonumu kontrol etmeme rağmen ve eğer iletişime geçseydi anında haberim olurdu. Her geçen saat kalbim biraz daha sıkışıyor. Her neredeyse ve her ne yapıyorsa, bu sadece onu hiç tanımadığımı gösteriyor.

Yatağa gidene kadar notu bulamadım. Yastığının altındaydı. Okumak için Elliot'ın yatağına oturdum. Tüm çarşafıarı özenle toplamış ve sanki buraya hiç gelmemiş gibi örtüleri düzeltmişti.

Jude, ayrılmak zorunda olduğum için çok üzđünüm. Cumartesi günü kiracılığımız sona ermeden Clove Lore'a geri dönebilir miyim bilmiyorum ama bir saniyeliğine de olsa sana düzgün bir şekilde veda edebilirsem döneceğim.

İşleri berbat ettiğim için özür dilerim. Kitapçıya hiç gelmemeliydim. Bencillik ettim. Seni bu işe bulaştırmamalıyđım. Sana karşı koymak çok zordu ve sonunda yapamadım. Özür dilerim.

Umarım tatilinizin geri kalanını kurtarabilir ve tadını çıkarabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacın olursa cep numaram arkada.

E.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Sabahları zencefilli kurabiye kokusuna bayılıyorum. Tezgâhın üzerindeki aşırı yüklü soğutucu raflardan küçük kafeye yayılan kokuları bana bunun kesinlikle iyi bir parti olduğunu ve onlara ateşli bir sıcaklık katacak kadar öğütülmüş zencefil içerdiğini söylüyor.

Büyükbabamın tarif kitabı bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyledi, ama ben de biraz doğaçlama yaptım, biraz tarçın ve baharat ekledim, miktarları tahmin ettim, kasenin içindeki kokulu, koyu karışıma - tamamen altın şurubu, siyah pekmez ve yumuşak kahverengi şeker - her seferinde bir tutam ekledim ve tam olarak doğru yaptığımı anlayabileceğimi umdum.

Bir süre soğuduktan sonra yuvarlamak ve şekil vermek şaşırtıcı derecede kolaydı - neyse ki internetten sipariş ettiğim özel kesiciler zamanında geldi - şimdi tek yapmam gereken bu kötü çocukları buzlamak ve işim bitti.

Bu sabah kafeyi ya da dükkânı açmayacağım. Yerlilere inanılacak olursa, Clove Lore'un tamamı ve sabahki ziyaretçilerin çoğu Minty'nin tilki ve tarla günü için büyük evde olacak. Dürüst olmak gerekirse köydeki son tam günümde dükkânda yalnız olmayacağım için mutluyum. Hüzünlü ve karamsar olmaktan nefret ediyorum. Bu tatilde bunu yeterince yaptım.

Elliot'tan haber yok, gerçi ben de ona ulaşmaya çalışmadım, bu yüzden pişirme ve kitap satma işlerine tek başıma devam etmek zorunda kaldım. Minty'nin etkinliği için tüm köy meşgul görünüyor. Belki de herkesi planlamaya dahil etmiştir?

Izaak'ı ve onun şifreli kitap isteklerini özledim ve sonunda ona tam olarak istediği başlığı verebileceğimi umuyordum ama Bayan C.'nin dediği gibi, hepsini kazanamazsınız.

Minty bile Salı sabahından beri uzak durdu ve kendimi utangaç ve aptal hissetmeme neden olacak kadar yanımda olmadı. En azından bana eşlik ederdi.

Bayan Crocombe da beni yalnız bıraktı. Sanırım artık yerel halktan para kazanamayacağımı ya da kızının okulunu dolduracak bebekler doğuramayacağımı bildiği için bana olan ilgisini kaybetti.

Aldous bile ölüme yakın deneyimi onu sıradan bir köpeğe dönüştürdüğü ve köylüleri uykularından uyandırdığı için artık neredeyse hiç burada değil.

bu küçük yaşlı adam için üzüme ve onun köpek kaprislerini hoş görme eğilimindedir.

Dün Jowan'ı Aldous'u gezdirirken gördüm. Jowan sürekli onunla konuşuyordu, o da gülümsüyordu ve Aldous sahibinin sesini duyunca kuyruğunu sallıyordu. Bunu görmek çok güzeldi. Aslında her ikisi de daha parlak görünüyordu.

Raflara gidip Isolda'nın John Donne kitabını indirdim ve Jowan'ın bir hafta önce benimle paylaştığı satırları yeniden okudum, '*onun eli dağılmış yapraklarımızı yeniden birleştirecek*'. Görünüşe göre Jowan, Isolda ve küçük köpeklerinden oluşan küçük kutsal üçlüden geriye kalanları oluşturan dağınık yapraklar bir şekilde kendilerini dikmişlerdi. Ameliyat, her ikisinin de acı çekse bile hayatın devam ettiğini hatırlamak için ihtiyaç duydukları şok oldu.

Aldous, Jowan'ın sevgi dolu ilgisinin tadını çıkarmayı yeniden öğrenmekle meşgul olduğu için, dün gece dondurma kulübesinin arkasındaki çamaşırhaneye gidip onun tüm battaniyelerini ve Isolda'nın eski süveterlerini yıkama fırsatını buldum ve hepsi güzelce katlanmış olarak pencere kenarında onu bekliyor, eğer dükkâna uyumak için geri gelirse, ki nedense geleceğini hiç sanmıyorum. Eve bağlı, dişsiz bir köpeğin bile artık benimle evde takılmak istememesi üzücü bir gün.

Eve. Bu tehlikeli bir düşünce. Tüm karışıklık ve kargaşaya rağmen bu sevimli küçük dükkânı kendiminmiş gibi görmeye başladım ve yarın sabah ayrılacağımı bilmek... şey, bunu düşünemem. Eğer düşünürsem ağlarım.

Kitap sergileme fikrime de henüz karar vermedim. Bu iş bittiğinde, gerçekten gidiyorum demektir. Clove Lore'a, onun tuhaflıklarına ve rutinlerine daha yeni alışıyorum. Bir daha burada olamayacağımı bilmek kalbimi acıtıyor.

Dün gece saat beşte, dükkânda geçirdiğim uzun ve sakin bir Perşembe gününün ardından kasayı boşalttım - günlük otuz bir pound ve yirmi beş peni kâr ettim, üç kez saydım ve kasa kayıtlarıyla karşılaştırdım, çok teşekkür ederim - ve limana doğru yürüdüm.

Belli ki çok güzel bir yaz günüydü ama her zamanki gibi dükkân ve kafeyle sınırlı kaldığımdan, pub'ı dolduran ve deniz duvarlarına dizilen, balık ve patates kızartması ya da piknik yemekleri yiyen, yengeç yakalamak için olta sallayan ya da sadece plaj manzaralarını ve balıkçı teknelerinin trafiğini izleyerek güneşlenen tüm ziyaretçilerle birlikte kasabanın etrafındaki şamatayı kaçırmıştım; tatilim boyunca daha fazla fırsatım olmasını dilediğim şeyler.

Her neyse, bardan bir börek ve bir pale ale aldım ve artık ziyaretçilerin çoğu gittiği için sessiz olan deniz duvarının sonuna kadar dolaştım ve güneşin batmaya başlamasını izledim. Biraz okumaya çalıştım ama sonunda gökyüzünün renk değiştirmesi ve bulutların alçak ve kabarık bir şekilde içeri girmesi bakışlarımı yakaladı ve kendimi Elliot'la tanıştığım ve onunla biraz sihir paylaştığım için mutlu olduğuma ikna etmeye çalışarak manzaraya baktım.

Hatta onun beceriksizliğini, dükkânda tepinmesini, eşyaları devirmesini, her kirişin ve kapı çerçevesinin altından kafasını çıkarmak zorunda kalmasını düşünerek gülümsedim ve beynim bana o büyük sakar Elliot ile daha samimi anlarda tanımaya başladığım şefkatli, tutkulu, yoğun Elliot, kıvrak zekâsı ve nazik elleri olan Elliot arasındaki zıtlığı hatırlattığında dudağımı ısırarak zorunda kaldım. O zamanlar farklıydı, daha rahattı, daha güvenliydi belki de? Sanki korktuğu o görünmez şey artık onu kovalamıyordu ve odağını sadece bana çevirebiliyordu.

Güneş neredeyse ufukta erirken arkamda deniz duvarında ayak sesleri duydum ve kalbim ağzımda döndüm, Anjali'yi gördüm ve ona umduğum şeyi, Elliot'un bana geri döndüğünü göstermemeye çalıştım.

'Ben de seni arıyordum,' dedi gülümseyerek.

'Ben de tam Clove Lore'a veda ediyordum. Cumartesi sabahı ayrılıyorum,' dedim ve sonra ona bir içki ısmarlamak için Siren'e gitmeyi teklif ettim.

"İyiyim, teşekkürler, ama bir saniye oturabilir miyim? Yanımdaki yeri işaret etti, ben de hemen orayı okşadım.

"Elbette. Nasılsın?" dedim. Dedim.

"Güzel, teşekkür ederim. Sadece veda etmek istemiştim. Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.

"Ben de," diyorum, keşke burada daha fazlasını yapsaydım diye düşündüğüm o kadar çok şey var ki. "Öğle yemeği falan yemeliydik.

"Bir dahaki gelişinde," dedi ve bir dahaki seferin olmayacağını söylemek istemedim, bu yüzden gülümsedim ve kabul ettim.

"Bunu görüp görmediğinizi merak ediyordum," dedi çantasından bir kitap çıkararak. "Bayan C. bana Elliot'un aniden gittiğini ve dükkanın gelirleriyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi. Anjali dudağını ısırıyor, kitabı elinden aldığımda vereceğim tepkiyi bekliyordu.

Elliot Desvaux'nun yazdığı '*Vahşi Doğaya Doğru: Veterinerlik Maceraları*' mı? Başlığı okuyarak söyledim. Ön yüzünde bir resim vardı.

Elliot'ın minik bir kedi yavrusunu tutan ve plastik bir şırıngayla ona süt veren elleri. Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissederek kitabı elimde çevirdim.

"Bunu görmen gerektiğini düşündüm," diye devam etti Anjali. 'Onun kim olduğunu merak ediyor olabilirsiniz ve bu bazı sorularınızı yanıtlamanıza yardımcı olabilir.

Başımı salladım ve bana kitabın bende kalacağını söyledi.

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla. Sert, parlak kapağı açtığımda kitabın imzalı olduğunu ve Anjali'ye ithaf edildiğini gördüm.

"Ah," diye güldü, "geçen gün Aldous'u kontrol etmeye geldiğinde ondan imzalamasını istedim. Ben öğrenciyken o benim kahramanlarımdan biriydi.

Gülümsedim ve parmak uçlarımı Elliot'ın siyah Sharpie kalemıyla attığı imzanın üzerinde gezdirdim; adı büyük ve bir o kadar da zarif bir şekilde yazılmıştı.

İkinci sayfada bir ithaf yazısı vardı. '*Annem ve babam için, umarım bu kitap sizi gururlandırır*' yazıyordu. Onunla nasıl gurur duymazlar diye merak ettim. "*Vay canına,*" dedim, sayfaları çevirirken, onunla ilgili tüm sorularımın cevaplarının bir şekilde şemalar, çizelgeler, cerrahi prosedürlerin açıklamaları ve teşhis tavsiyeleri arasında gerçekten burada olmasını diledim.

"Köylülerin onun hakkında ne düşündüğünü biliyorum," dedi Anjali, "biraz para çalıp kaçtı ama ben buna inanmıyorum.

'Ben de bilmiyorum,' dedim ona.

'O iyi bir insan, bundan eminim,' diye ekledi. 'YouTube kanalı kaybolduğunda çok üzüldüm. Klinikte yeni personeli eğitmek için çok yardımcı oluyordu ve bilirsiniz, ona bakmak da güzeldi,' diye garip bir kakhaha attı.

Ben de güldüm. Ona katılmak zorundaydım.

'Ona ne olduğunu biliyor musun? Kanalı neden sildi? Neden buraya geldi?' diye sordum.

Anjali başını salladı. 'İnsanlar senden bir sır saklamak istiyorlarsa, bu onların sırrıdır, değil mi? Bunu onlardan zorla alamazsınız. Paylaşmaya istekli olmaları gerekir.

Başımı salladım, ağlamak istiyordum ve Elliot'ın da benimle paylaşmaya istekli olmasını diliyordum.

"Her neyse, bir şeylerden... pişmanlık duyma ihtimaline karşı, olayları nasıl gördüğümü bilmenin önemli olduğunu düşündüm," dedi Anjali ve ikimiz de birbirimize baktık

Liman ağzından denize doğru baktı ve bir an sessizliğe gömüldü. "Hah, bak!" dedi aniden, sudan çıkan bir şeyi işaret ederek.

İlk başta yüzen biri sandım, kafası hafif dalgaların üzerinden fırlıyordu ama yuvarlak şekil yan dönerek aslında düz olduğunu gösterdi, sonra tekrar yüzeyin altına battı ve bir kez daha ortaya çıktı. "Nedir bu? diye sordum.

'Güneş balığı. Yan yatarak yüzerler ve yüzgeçlerini suyun dışına çıkararak güneşe taparlar.

"Vay canına," dedim, iki tane olduklarını fark ettim - hayır, üç tane - ı ışık sönerken hepsi kanat çırpıyor ve dönüyordu, sanki güneşe başka bir gün için veda ediyormuş gibi.

"Onlar jellivor, biliyor musun? Anjali'nin sesi keyifle çatırdadı.

"Ha? Şimdi gerçekten ilgimi çekti.

"Her yaz denizanası yemek için bu sulara gelirler. Gözleri parladı ve ben de doğayı seven ve kendini canlıları anlamaya ve onlara bakmaya adanmış hiç kimsenin kötü bir insan olamayacağını düşündüm.

Gülümsedik ve Anjali ayağa kalkıp eve gitmesi gerektiğini söylemeden önce sessizce yüzgeçlerin takla atmasını izledik. Ben de ayağa kalktım ve ona sarıldım, kitap için ve bana verdiği küçük inanç aşısı için teşekkür ettim.

"Bir gün geri gel, tamam mı?" dedi, eli kolumda.

"Geleceğim," diye yalan söyledim.

"Ve Elliot'ı gördüğünde ona hoşça kal dediğimi söyle.

Bir kahkaha attım ve onun da gülmesini umarak gözlerimi devirdim. "Hmm, tamam o zaman.

"O kitap bana ne öğretti biliyor musun Jude? Anjali kollarımdaki Elliot'ın ders kitabına başıyla işaret etti. 'Veteriner olmak bana ne öğretti? İnsanların çoğunun özünde iyi olduğuna inanmaya devam etmelisin, tüm kanıtlar öyle olmadıklarını ve bizim sadece gezegeni yaralayan ve her şeye zarar veren büyük bir çöp yangını olduğumuzu gösterse bile. İlk başta bunu görmek benim için zordu. Şımartılmış, güzelce bakılmış ve iyi egzersiz yaptırılmış bir midilli ya da köpek yavrusunun her sahibi için, hayvanlarını döven ya da onları üşümeye, açlığa ya da korkuya terk eden bir kişi var.

"Kariyerimin başlarında, ameliyathaneye gelen, hayata zar zor tutunan kurtarılmış hayvanları gördüm ve öfkeli ve kindar olurdum ve insanların masum hayvanlara zarar verebiliyorlarsa ve bunu hiç umursamıyorlarsa gerçekten korkunç şeyler olup olmadıklarını merak etmeye başladım.

'Elliot o kitapta aynı şeyin kendi başına da geldiğini söylüyor. Ama fikrimi değiştiren bir şey yazdı. Tüm yardımcıları da saymayı öğrendiğini söyledi - tüm gönüllüler, veterinerler, yardım çalışanları, bakıcılar ve aktivistler - kendi başlarının çaresine bakamayan canlılara bakmak için zamanlarından feragat eden ve sadece nazik olmak için elimizden gelenin en iyisini yapan milyonlarca kişi olduğumuzu fark ettim. Bu bana çok yardımcı oldu, acı ve nefret dolu olmamı engelledi. İnsanların en iyisine inanmalı ve diğer türden olanlardan daha fazla yardımsever olduğumuzu hatırlamalıyız. Elliot'tan henüz vazgeçmeyin. O bizden biri.'

Bana tekrar sarıldı ve beni deniz duvarında yalnız bırakmadan önce yüzümdeki gözyaşlarını sildim, orada tekrar yere çöktüm ve Clove Lore gün batımında yüzgeçlerini sallayan güneş balıklarını izledim, Elliot hakkında iyi düşünmeye ve onun iyiliğine olan güvenimi korumaya çalıştım ve köydeki son ikinci gecemi böyle geçirdim.

Şimdi burada, tatilimin bitmesine yirmi dört saatten az bir süre kalmışken, Minty için yaptığım iş neredeyse bitmek üzere. Zencefilli bisküviden bir parça koparıyorum ve düşüncelerime dalmışken bir şekilde güzel bir kıvama getirdiğim turuncu renkli kremaya daldırıyorum ve tadına bakıyorum. Zencefilin ateşi beni kendime getiriyor ve o kadar güzel ki bir fincan çay eşliğinde tüm kurabiyeyi bitiriyorum.

Bu beni bugün idare eder. Ava çıkmadan önce buza koymam gereken baharatlı şekiller var. Malikanede fazla kalmayacağım, bir anlamı yok. Tazılar tarafından kovalanan vahşi yaşamı ya da Minty'nin planladığı belirsiz kırsal gösterileri görmekle ilgilenmiyorum ve hala çantamı toplamam ve her şeyi yokuş aşağı, umarım hala Siren'in arkasındaki otoparkta beni güvenle bekleyen Diane'e taşımam gerekiyor. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla Marygreen'e doğru yola çıkacağım. Maceramın sonu.

Hayatımda çok fazla son ve çok az başlangıç varmış gibi görünüyor, pek çok yol benim için kapandı ve mevcut durumum önümüzdeki sonbaharı net bir şekilde hayal etmeyi imkansız kılıyor. Belki perakende parkında benim için bir iş olur ya da belki New Start Village personel arıyordur. Bu şekilde büyükanneme bakmaya geri dönebilirim ve onu her gün görebilirim, ancak çok meşgul olduğunu ve muhtemelen benimle takılmak için fazla zamanı olmayacağını biliyorum. En azından bu da bir şeydir.

İç çekiyorum ve krema torbasına uzanıyorum. "Altmış kurabiye buzlanacak," diye kendimi toparlıyorum, kafamın içinde Elliot'ın sözlerini tekrarlayan sesi duymazdan geliyorum.

Bir saniyeliğine bile olsa, bana veda etmek için geri gelebilirse. Kalan son umut kırıntılarımla çalışırken onun ayak seslerini dinliyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Saat neredeyse dokuz ve ben Minty'nin malikânesine doğru yokuş yukarı yürümeye hazırlanırken dükkânın telefonu çalıyor ve ben hâlâ Elliot'un araması için dua ederek telefonu açmaya koşuyorum. Izaak'ın güzel aksanıyla karşılandım.

"Jude? Bir kitaba ihtiyacım var."

"Ah, tamam," diyorum kendimi olacıklara hazırlayarak. Bu sefer ne gibi belirsiz bir tarif verecek? Şeyli olanı mı istiyor, bilirsiniz işte? Şu büyük şey ve şu bilmem neli adam?

"Hâlâ orada mısın?" diye seslendi bana.

"Üzgünüm Izaak, sana ne getireyim?"

"Bir şiir kitabı... ve aşk şarkıları da var."

"Hepsi bu mu? Şaşırarak boynumu geriye çektim."

Evet. Romantik bir şeyler. Sende bir şey var mı?"

"Bende tam da o şey var," diyorum ona sevinçle.

Birkaç dakika içinde, buzlu zencefilli kurabiye şekilleriyle dolu üç büyük Tupperware küveti ve en üstte dengede duran, *Palgraves Golden Treasury of English Songs and Lyrics*'in dut kırmızısı deriden ciltlenmiş ve başlığında ince altın kabartmalar bulunan orta yüzyıldan kalma bir kopyasını tutarak yukarı doğru yürüyorum. Yirmi üç pounddu ama çok iyi durumdaydı. Minty'nin kurabiyeler için verdiği paranın büyük bir kısmını aldı ama bu benim Izaak'a veda hediyem olacak.

Sonunda istediği bir şeyi stokladığıma çok sevindim. Komisyonumun geri kalanını, dükkânın kayıp parasını ödediğimde Jowan'a vereceğim. Paranın (ve Elliot'ın) kaybolduğunu öğrendiğim Pazartesi gecesinden beri aklımı kurcalıyor ve bu konu çözülene ve Jowan'ın cebinden para çıkmadığından emin olana kadar mutlu olmayacağım.

O paranın nasıl kaybolduğu artık önemli değil. Çok çalıştım, dükkânın parasıyla elimden gelenin en iyisini yaptım ve Elliot beni bıraktığından beri her gece doğru oldu, bu yüzden çok, çok yavaş ve metodik olursam yapabileceğimi biliyorum. Marygreen'de başka bir dükkânda çalışmamam için hiçbir neden yok.

Sanırım rakamlar söz konusu olduğunda, çok fazla kontrol ve özenle, tam olarak yetenekli olmasam da, en azından sessizce yetkin olduğumu kanıtladım - ve belki de kanıtlayacağım

Yine de ara sıra hata yapabilirim, çünkü kimse mükemmel değildir ve bu benim için yeterince iyi. Tüm bunları tek başıma yaptım ve sonunda her şey yolunda gitti.

Arazinin girişine giden tabelaları takip ediyorum - ziyaretçi merkezinden geçip, otoparkı geçerek ana yola çıkıyorum ve ormanlık alandaki çimenli patikadan ilerliyorum - ve yürürken acele etmiyorum. Etrafımdaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve köyün tepesindeki esintiye rağmen güneş parlak ve şimdiden sıcak.

Her yerde yaklaşmakta olan büyük etkinliğin işaretleri var. Arabaları ziyaretçi parkına yönlendiren çit direklerine yaslanmış panolar, çitler boyunca dizilmiş renkli bayraklar ve uzakta geniş bir çimenliğin üzerinde büyük beyaz bir çadır, içecek standları ve masalar bugünün ilerleyen saatlerinde kalabalık için hazır.

Her şey oldukça medeni görünüyor ve bu güzel manzarayı bugün burada olacağını *düşündüğüm* şeyle bağdaştırmakta zorlanıyorum. Av başlamadan çok önce gitmiş olacağım. At sırtında Tally-ho diye bağırان ya da her ne yapıyorlarsa onu yapan insanlar fikri bana evimdeki yetiştirilme tarzımdan o kadar uzak geliyor ki buraya uyum sağlayamayacağımdan eminim ve bu konuda daha fazla düşündükçe uyum sağlamak istemeyeceğimden de emin oluyorum.

Çimenlere doğru ilerlerken yanımdan bir yemek şirketi minibüsü geçiyor. Uzaktaki büyük ev, Atlantik'e bakan belirgin konumuyla görkemli ve heybetli.

Clove Lore buradan görünmüyor, sarp vadisinde saklanmış, kayalara tutunmuş, sırlarını çok fazla insanın keşfetmemesini ama burayı ayakta tutmaya yetecek kadarının buraya gelmesini umuyor.

Yolda Izaak'ın bekçi kulübesinin önünden geçiyorum ve onu açık kapının yanına eğilmiş, gözlüklü ve kalın, kıvrıkcık sarı saçlı uzun boylu bir adama çok yakın ilgi gösterirken görüyorum. Yaklaştığımda sohbete daldıklarını ve tam olarak el ele tutuşmadıklarını, ancak parmak uçlarının kolay ve samimi bir şekilde birbirine değmesine izin verdiklerini görüyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim, işte istediğiniz kitap," diye sesleniyorum yaklaştığımda ve Izaak'ın kızarmış pembe yanaklarını ve bu ikilinin paylaştığı hafif sersemlemiş aşk bakışını görünce mutluluktan gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Jude! Gel ve Leonid'le tanış."

Mavi gözlü, ön dişleri çok sevimli bir şekilde aralıklı olan yabancıyla tokalaşıyorum ve beklentiyle topuklarımın üzerinde sallanmamaya çalışarak ayakta duruyorum. "Ve Leonid... ziyarete mi geldi?"

"O benim erkek arkadaşım," diye karşılık veriyor Izaak.

"Jude kitaplarla birlikte misin? Leonid soruyor ve ben *Dr. Jivago*'yu duyabiliyorum. ve aksanının melodisinde Tolstoy.

"Öyle," diyor Izaak ona ve Leonid'in yanaklarına coşkulu bir çift öpücük kondurduğunu görünce şaşıyorum, bu da Izaak onları korumaya çalışırken benim zencefilli çörek küvetlerini sıkıca kavramama neden oluyor.

"Bırak şunları... ah, ne güzel bir baskı," diyor Izaak, kurabiyeleri açık kabin penceresinin altındaki çıkıntıya güvenli bir şekilde yerleştirirken kitabı fark ederek.

"Aşk şarkıları ve şiirler," diye sırtıyorum, beklentiyle aralarına bakıyorum. Leonid de kocaman gözlerle kitaba bakıyor.

"Teşekkür ederim Jude," diyor Leonid. "Izaak, artık burada olduğuma göre bana daha fazla kitap almana gerek yok.

'İstediğin tüm kitaplar? Leonid için miydi?' Ben de öyle dedim.

Önce Leonid cevap veriyor. "Uzun zamandır ayrıydık ve geceleri Skype üzerinden birbirimize kitap okurduk. Izaak İngilizce ya da Rusça, ben de Lehçe okuyorum. Bu şekilde dil becerilerimizi geliştiriyoruz ve çok yalnız kalmıyoruz. Leonid, Izaak'tan gelen *Hazine*'yi kabul ediyor ve karşılıklı gülümsüyorlar.

"Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz? Kulağa ne kadar romantik geldiğini ve Izaak'ın Leonid'in varlığı konusunda ne kadar sessiz kaldığını düşünerek mutluluktan uçuyorum - dikkatinizi çekerim, ona biriyle görüşüp görüşmediğini hiç sormadım.

Izaak hikayeyi anlatıyor. "Leonid üniversite arkadaşlarıyla Clove Lore'u ziyaret ettiğinde tanıştık - güney batıdaki bahçeleri geziyorlardı ve kamelyaları görmek için buraya geldiler - ve ayrılmak zorunda kalmadan önce burada birlikte birkaç gün geçirdik. Bu iki yıl önceydi, o zamandan beri yüz yüze görüşmedik.

"Şimdiye kadar," diyorum, kesinlikle yine buğulu gözlerle.

Leonid devraldı. 'Çarşamba günü geldim. Rusya'da botanikçiyim ama bir gün üniversitemin önünde protesto gösterisinde bulununca işimi kaybettim. Her zaman sağduyulu olmaya çalışırım ama o gün kendimi tutamadım. Elime bir bayrak aldım ve öğrencilerimle birlikte bağırdım. Polis geldi. Tutuklanmadım ama üniversite yetkilileri öğrendi ve bir şekilde ev sahibim de duydu. Leonid acımasızca gülümsüyor.

Izaak bunun sadece on kadar cesur öğrencinin katıldığı bir LGBT hakları gösterisi olduğunu açıklamadan önce ne tür bir protestodan bahsettiğini zaten biliyordum. Onların özverili ve savunmasız oldukları düşüncesi ve her iki adamın gözlerinin arkasındaki kararlı bakış beni sersemletiyor.

"Leonid uzun zamandır çalışma vizesi almaya çalışıyor ki burada bana katılabilirsin," diye ekliyor Izaak.

"Uzun bir süre," diye yineler Leonid ve ikili bir kez daha birbirlerine bakar. "Minty için Tanrı'ya şükürler olsun," diye ekler Izaak.

"Minty mi? Onun bununla ne ilgisi var?" Ben diyorum.

"Satın aldığım kitapları sordu - gençken İngilizce öğrendiğim zamanlardan kalma eski favorilerim bu arada - Leonid ile paylaşmak istediğim kitaplar. Ona Leonid'in durumundan bahsettim ve burada ona bir iş yaratmak için çok çalıştı. Uzun zaman aldı ve evrak işlerini beklememiz gerekti ama... arazinin yeni kamelya uzmanıyla tanışın. Mülkte olduğu sürece kalıcı olarak kalabilir."

"Bunu Minty mi yaptı?" diyorum tekrar, şaşkınlıkla. "*Minty mi?* Nedense onun bu ikisinin yeniden bir araya gelmesine yardım etmek için devreye girdiğini hayal edemiyorum. İnanmazlığımıza gülüyorlar.

"Ne kadar nazik olabildiğine şaşıracaksınız," diye gülümsüyor Izaak. 'Bayan Crocombe'un aksine o gerçek bir romantik. Ona bizden bahsetmedim. Köylüler de benimle ilgili tüm bahislerini kaybedebilirler. Varsayımlarda bulundukları için haklılar.

Gülümseyerek şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Yani temelli mi kalıyorsun?" "Umarım," diye başını sallıyor Leonid, bir kolunu Izaak'ın beline doluyor ve

Ancak şimdi aralarındaki bağın çekingenliğini ve yeniliğini görüyorum. Bu beni gülümsetiyor ve aylar süren sabırlı bekleyişin ardından onları yeniden bir arada görmek kalbimi biraz kırıyor.

Elliot'ı bir haftadan daha kısa bir süredir özleyorum ama sonunda her şey bir şekilde yoluna *girebilseydi*, Leonid ve Izaak gibi ben de onun için yıllarca beklerdim. Ne yazık ki o aynı şekilde hissetmiyor. Onların önünde iç çekmemeye çalışıyorum.

"Kamelya uzmanı mısınız? Diyorum. Sesim gergin ama gülümsemeye devam etmeye çalışıyorum.

"Olacağım," diye yanıtlıyor Leonid ve ikili başlarını memnuniyetle birbirine yaslayıp bana gülümsemeye devam ediyor.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum ve telaşla Tupperware kutularını tekrar kapmaya başlıyorum.

'Aman Tanrım, *Minty!* Bu kurabiyeleri ona götürmeliyim. En üstteki kutunun kapağını kaldırıyorum ve aşıklara hemen bir zencefilli kurabiye sunuyorum.

Izaak, "Bunları bana bırakabilirsin, hemen büyük eve teslim edeceğim," diyor ve onları geri alıyor ve artık komisyonumu teslim ettiğime, tatilimin neredeyse bittiğine karar veriyorum.

Bu an, Bayan Crocombe'un tarlanın öbür ucundan koşarak bize 'coo eeing' yapmasıyla kısa kesildi. Dondurmacı önlüğünü çıkarmış, çiçekli bir sundress giymiş, yanında kızı, muhtemelen damadı olan bir adam ve üç tane kıvrık saçlı, çok heyecanlı çocuk var, hepsi de yazın en güzel kıyafetlerini giymiş ve avı dört gözle bekliyorlar.

"Haberleri duydunuz mu? Bayan C. kabine ulaşmadan çok önce bağırır.

"Ben de tam ona söyleyecektim," diye karşılık veriyor Izaak ve ben de dedikoduyu onun yapabilmesi için hızını artırmasını izliyorum.

"Onlara sahipler, biliyor musun? Bize ulaştığında nefes nefese kalmıştı. "Kim?" Tamamen boşluğa düşüyorum.

'Dükkanları dolaşan, dikkat dağıtıcı hırsızlar! Borrow-a-Bookshop'tan, Astral Brecks'ten, şekerleme dükkanından ve buradan Truro'ya kadar yarım düzine yerden daha çaldılar. Polis onları dün gece Launceston'da yakaladı.

"Kitapçı parası mı? Yani çalındı mı?"

"Evet! Devam edin!" diye çıkışır Bayan Crocombe. 'Genç bir çift, bir erkek ve bir kadın. Profesyoneller. Kadın sizi konuşturuyor, ulaşılması zor yerlerden ya da arka taraftan mal istiyor ve siz meşgulken *bir* bakmışsınız adam elini kasaya atmış. Polisin dediğine göre kariyer suçluları. "Bu sabah gazetede çıktı.

Kolunun altından çıkardığı rulo halindeki gazeteyi uzatıyor ve gazetenin baş sayfa haberi olduğundan emin oluyor. Elliot ve gizemli bir kadının kelepçelenip bir polis minibüsüne sürüklendiği fotoğrafı görmemek için varlığımın bir zerresinin bile irkilmediği düşüncesi beni şaşırtıyor. CCTV görüntülerinden alınan fotoğraftaki çift bana yabancı.

Onları hiç tanımıyorum. Eğer dükkandaysalar, benim olmadığım bir gün olmalı. İşte o zaman Daniel'la birlikte şelaleye ve oradan da Siren'e kaçtığım günü hatırlayınca kendimi suçlu hissediyorum. Elliot hırsızların iş başında olduğunu fark edemeyecek kadar meşgul olmalıydı. Orada olsaydım bunların hiçbiri olmazdı.

"Birinin Elliot'a söylemesi gerek," diyorum, sersemlemiş bir halde arkamı dönerek. Telefonum burada çekmiyor ve ayaklarım beni şebekenin daha iyi çektiği köye doğru götürmeye başladı bile. Izaak arkamdan sesleniyor, daha sonra vedalaşmak için geri dönmemi söylüyor ve Bayan Crocombe'un şüpheyle Izaak'ın kim olduğunu soran sesini duyuyorum.

yeni arkadaşı. Keşke o açıklarken ve meraklı yaşlı çöpçatan daha da fazla kayıp bahse razı olmak zorunda kalırken orada olup izleyebilseydim.

Telefonumu kolumun ucunda tutuyorum, ilerlerken sinyal arıyorum, akıntıya karşı yürürken mutlu tatilcilerin ve yerel halkın kalabalığı yanımdan akıp gidiyor. Anjali haklıydı. Herkes tilki ve tarla etkinliğine gidiyor gibi görünüyor. Tam ziyaretçi merkezinin otoparkına ulaştığımda telefonum çalıyor. Cevap verdiğimde midemi bulandıran bir ses "Neredesin?" diye soruyor.

Elliot! Büyük evdeyim.' Kendimi saçmalarken buldum. "Emlak avı birkaç dakika içinde başlıyor ve ben de Minty'nin sipariş ettiği kurabiyeleri teslim ediyordum. Sen ne yapıyorsun? Neredesin sen?"

"Kitapçıdayım. Sesi ciddi ve çaresiz. "Seni görmem gerek..."

Kalbim hızla çarpıyor ve adımlarım hızlanıyor. O burada! Geri geldi. Hattın aşağısında dükkanın kapısını kilitleme sesini duyuyorum ve muhtemelen bana doğru yürürken çizmelerinin çıkardığı sesi. "Dur bakalım, av mı dedin? Ne tür bir av?" diye soruyor.

Zencefilli bisküvi partilerimi, Minty'nin komisyonunu, turuncu ve beyazla buzlanmış tatlı küçük tilkileri, tek tek selofan ambalajların arkasındaki altmış çift siyah boncuk gözü düşünüyorum. "Tilki, sanırım," omuz silkerek. "Tilki avı yasaklandı, o yüzden olamaz, değil mi?" diyeceğim ama Elliot telefonu kapattı.

Ne oluyor be? "Elliot?" Telefonu kulağıma götürüp kimseye seslenmiyorum. Şimdi ne yapıyor? Bu adamın yaptığı hiçbir şeyi anlamıyorum artık. Bildiğim tek şey kaçtığım.

Minty'nin arazisine giren kalabalığı yararlanarak ziyaretçi merkezi otoparkına ulaşıyorum; burada sadece birkaç kişi çocuklarını ve piknik sepetlerini indirip etkinliğe doğru ilerliyor.

En son ne zaman koştuğumu hatırlamaya bile çalışmıyorum ya da kalbimin çarpmasına ve ciğerlerimin zorlanmasına çok fazla dikkat etmiyorum; tek düşündüğüm Elliot, nerede olduğu, neden burada olduğu ve tekrar karşılaştığımızda ne yapacağı.

Ne olmasını *istediğimi* biliyorum.

Kollarını açmasını ve beni öyle bir kucaklamasını istiyorum ki sizi yerden kaldırsın ve özür dilemesini, nerede olduğunu ve tam olarak neler olup bittiğini ve tüm gizliliğini açıklamasını istiyorum ve onu öpeceğim ve bu terk edilmişlik ve nedenini anlamama hissi sona erecek.

Düşüncesi bile başımı döndürüyor, belki de koşarken beynime ulaşan oksijen azlığından. Onu gördüğümde terli ve kırmızı yüzlü olacağım ama umurumda bile değil.

Down-along'a sapıyorum ve yokuştan aşağı, kitapçının yanından geçip denize doğru baş aşağı gitmemek için yavaş ve sabit bir şekilde, bahçe parmaklıklarına ve kapılarına tutunarak, nefesimi tutmaya çalışarak yürümek zorundayım.

Clove Lore tamamen terk edilmiş olduğu için daha da büyülü görünüyor. Tek bir kişi bile sokaklarda yürümüyor ya da küçük ön bahçelerinde oturmuyor ve duyabildiğim tek şey çatılardan seslenen martılar ve altımdaki dalgalar ve kalbim kulak zarımı da yüksek bir ritimle attırıyor ve tüm bunların üzerine ve daha da yükselerek botların sesi geliyor.

Yaklaşan ses beni yolumda durduruyor ve kendimi kaldırım taşlarının üzerinde donmuş, yutkunurken, kızarmış ve ne yapacağımı bilemez halde buluyorum. Tüm çekingenliğim saklanıp gizlenmemi, Elliot'ın görünmeden yanımdan geçip gitmesine izin vermemi, böylece tekrar incinmememi istiyor ama kalbim buna izin vermiyor.

Önce yokuş yukarı koşarken akan siyah saçlarını görüyorum, sonra sert kaşlarını, gergin çenesini ve düz ağzını. Tek yapabildiğim yaklaşmasını izlemek. Burada sıkışıp kalmışım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kendimi çocuk gibi hissediyorum, kendimden emin değilim, utangaç ve şaşkınım.

Elbette siyahlar içinde, bir boksörün ve bir balerin duruşu hareketlerine sinmiş, kalçaları onu yokuş yukarı çıkarıyor, kehribar rengi gözleri bana dikilmiş. Gülümsemiyor ve fark ediyorum ki ben de gülümsemiyorum.

O yaklaştıkça ben daha az şey yapabiliyorum. Top tamamen onun sahasında çünkü aniden tüm bilişsel ve duygusal yetilerimin kontrolünü kaybettim. Konuşmayı o yapmak zorunda. Yine de bana ulaştığında, yüzündeki kararlı ifadeden konuşmak için durmayacağı, hatta yanımdan koşarak geçeceği anlaşılıyor.

"Benimle gel," diye homurdanıyor yanımdan geçerken ve elime uzandığını görüyorum. İçgüdüsel olarak onu tutuyorum ve beni neredeyse tepeye doğru sürüklüyor. "Koşabilir misin? Sesi derin ve boğuk - ve yeterince seksi - bir şekilde bacaklarımı tekrar koşturmayı tetikliyor ve böylece tepeye birlikte adım atıyoruz, Tanrı bilir nereye gidiyoruz.

İşte o zaman Elliot'ın ayaklarının yanındaki küçük bej çizgiyi görüyorum. Aldous, tam gaz koşuyor, dili açık, nefes nefese ağzından dışarı sarkıyor ve kesinlikle çok mutlu ve gerçek bir köpek gibi görünüyor, pençeleri

Sırtını, peşindeki bir tazı gibi dalgalandırarak taşlara vuruyordu. Her şeyden sonra biraz kestirmek için dükkâna geri dönmüş olmalı.

Aldous arada bir Elliot'ın yüzüne bakıyor, sanki Elliot'ın ondan memnun olup olmadığını ve iyi bir çocuk olup olmadığını soruyor. Şimdi Elliot'ın varlığına minnettar olan ve ortadan kaybolduğunda onu özleyen tek kişinin ben olmadığımı görebiliyorum. Sanırım biri hayatınızı kurtarınca böyle oluyor. Böylece üçümüz birlikte yukarı doğru koşmaya başladık ama aramızda nedenini bilen tek kişi Elliot'tı.

"Elliot! Ne yapıyorsun? Sonunda düz bir zemine ulaşp köyün tepesindeki turistik tesislerin yanından koşarak geçerken ağlıyorum. Sörfçü dükkanının görüntüsü bir anıyı canlandırıyor ve Elliot'a soluk soluğa anlatmaya çalışıyorum - şu anda gerçekten bitkin durumdayım ve Elliot'ın hızı kesilmiyor - soyguncular hakkında.

"Para konusunda sorun yok," dedim. 'Çalındığını biliyorsun, değil mi? Hırsızlar tarafından... (derin bir nefes) dikkat dağıtıcı... (aceleyle nefes verir)... hırsızlar.

Otoparkı geçtik ve sitenin girişi göründü. Elliot bu sözleri duyunca bana bakmadı bile. Hâlâ elimi tutuyor olsa da artık geride kalıyorum.

Tek söylediği "Ne parası?" oluyor ve göğsümden gergin bir kahkaha patlıyor.

Farkında bile olmadığı bir şey için çok endişelendim ve karanlık sırrı her neyse, onu fırlatan şey, hala hiçbir fikrim yok. Tamamen farklı sayfalardayız ve sanırım başından beri öyleydik.

Biz geçerken Izaak'ın standında kimse yoktu. Çoktan Leonid ile ava gitmiş olmalı.

"Elliot, lütfen biraz yavaşlayabilir miyiz?

Büyük evin oralarda bir yerde bir anons sesi duyulur ve bir ses durgun yaz sabahı havasına karışır. "Clove Lore malikanesi tilki ve tarla gününe ve yıllık av partisine hoş geldiniz. Bu Minty; üst sınıf ses tonunda hata yok. Bir alkış dalgası da anons sisteminden yayınlanıyor.

"Bugün Clove Lore'da av olmayacak, eğer elimden gelmezse," diye bağıyor Elliot, adımlarını hızlandırarak.

Elimi bırakıyor ve ben onun koşarak ilerleyişini izliyorum, geniş, güzel bakımlı çimenlerin üzerinden geçip seçim çadırının yanından geçiyor ve Aldous bir yerlerden devam etmek için enerji buluyor, onun yanında zıplayarak, arada sırada keskin bir heyecan çılgılığı atıyor.

Kalabalıktan eser yok, o yüzden herkes evin diğer tarafında toplanmış olmalı. Koşuyorum, yetişmeye çalışıyorum ama yanımda bir sancı var.

"Elliot, dur, ne yapıyorsun? Çıgıllıklarım nafile; durmayacak.

Minty'nin anonsları devam ediyor ve ben kendimi Elliot'ın peşinden koşmaya zorluyorum, dayanma gücümün sınırlarına ulaştığımda bacaklarım jöleye dönüyor. Elliot alçak bir çitin üzerinden atlıyor ve büyük evin yanından geçerek gölgesine giriyor, sonra da görüş alanımdan kayboluyor.

"Bu büyük etkinliğe bir kez daha ev sahipliği yaparak ailemin geleneklerini sürdürmek bana büyük bir zevk veriyor" diyor Minty. 'Lütfen avın tadını çıkarın - sakıncası yoksa bahçelerin ekili alanlarından *uzak* durarak! Küçüklerinize göz kulak olun ve lütfen tilkileri serbest bırakmak için geri sayımda bana katılın.

"Aman Tanrım! Çıgık atıyorum. Neredeyse eve varmak üzereyim ve heyecanlı geri sayımı duyabiliyorum, yüksek sesle ve neşeyle, birkaç yüz ses birleşmiş, 'Beş, dört, üç...'

Elliot haklı; bu avı durdurmalıyız. Ne tür tuhaf bir hasır adam topluluğu güpegündüz çocukların önünde tilkileri parçalara ayırır? Köpek havlamaları duyabiliyorum; bunlardan biri kesinlikle Aldous'un tiz havlaması.

'...İki, bir,' diye tezahürat yapar kalabalık.

Büyük evin yanından geçip sesleri takip ederek sola dönüyorum ve büyük bir kalabalık tarafından hemen durduruluyorum, sırtları bana dönük, bazıları küçük çocuklarını omuzlarına almış, hepsi mutlu bir şekilde "*Tilkileri serbest bırakın!*" diye bağılıyor.

Kabalığımı ve bu çılgın, kana susamış barbarların üzerinde terlediğimi umursamadan topluluğun arasına doğru ilerliyorum.

Elliot'ın bağırışını onu görmeden önce duyuyorum. '*DUR! Bugün bu arazide yasadışı av yapılmayacak!* Düğüm bahçesinin tam ortasında, kollarını Evita'ya çok benzeyen ama mumlu bir jile giymiş, beyaz bir balkonda duran Minty'ye doğru uzatmış ve Elliot'ın araya girdiğini yeni fark etmiş.

Şok yüzünü buruşturuyor ama artık çok geç; kalabalık tilkiler için tezahürat yapıyor ve Elliot'a en yakın duran bazı insanlar alay ediyor ve gülüyor ve etrafımızdaki köpekler havlıyor. Aldous hiçbir yerde görünmüyor.

Bir anda büyük evin üst katındaki tüm pencereler açılır ve kırmızı avcı ceketleri ve siyah kadife şapkalar giymiş üniformalı personel eğilir.

ve toplanan kalabalığın üzerine yağıdırmaya başladılar... peki, *bunlar ne?*

Sonunda Elliot'a dokunma mesafesine geldiğimde ve yüz ifadesinin dehşete kapılmış bir öfke ve metanetli bir dinamizmden, kafasına büyük bir pelüş hayvan çarptığında tam bir şaşkınlığa dönüştüğünü gördüğümde sorum cevaplandı.

"Onlar oyuncak tilkiler, seni hantal aptal! Minty mikrofonuna bağırırken, kamuflaj avcı kıyafetleri giymiş, kırmızı suratlı, tıknaz üç adam Elliot'u yere yatırır.

Etrafımızda pelüş yavrular ve cadalozlar var, çalıların arasına düşüyorlar ve parterin dört bir yanına dağılıyorlar ve bir sürü küçük çocuk, kardeşlerinden ve arkadaşlarından önce pelüşları kapmaya çalışırken etrafta tökezliyor.

Elliot'ın korkunç ve utanç verici hatasını fark etmesinden bir saniye önce Minty'nin boyunsuz emlak müdürü Bovis'in Elliot'ın omuzlarına yatarak "Yakaladım!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Çoğu Elliot'ın başarısız kahramanlıklarından habersiz olan kalabalık keyifle gülüyor ve alkışlıyor; Aldous'un kendi oyuncağını arayan sevinçli çocukların arasından çıkışını izlerken benim kahkahalarım boğazımda düğümleniyor, Yukarıdan bahçelere daha fazla doldurulmuş hayvan yağarken, sadık, pasaklı küçük Bedlington, hayatını borçlu olduğu adamın yanında keyifle oturur ve mücadele eden, şaşkın ve kesinlikle düzleşmiş görünen Elliot'a sevimli bir oyuncak tilki hediye eder.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

"Senin gibilerden pek bir şey beklemiyorum, Elliot Desvaux, ama *sen!* Minty suçlayıcı bir şekilde bana dönüyor ve ben de onun onaylamamasının ağırlığı altında büzülüyorum. 'Ne yaptığını sanıyorsun, avımı mahvettiğini mi?'

'Ben... Ben...' Sadece Elliot'ı takip ettiğimi ve ne tür bir numara yapacağını bilmediğimi nasıl açıklayabilirim? "Sanırım hepsi büyük bir yanlış anlaşılmaydı," diye omuz silktim. "Şimdi gitmesine izin verir misin lütfen? Yalvarıyorum.

Bovis ve cimri arkadaşları hâlâ Elliot'ın kollarını arkasından tutuyor. Bizi Minty'nin arazisinin kenarına kadar götürdüler ve dışarı atıldığımız çok açık. Etrafımdaki şekerleme tezgâhlarına, dondurma arabasına ve Minty'nin oluşturmak için çok uğraştığı aşikâr aile atmosferine bakmaya zaman ayırdığımda tüm etkinlik oldukça hoş ve masum görünüyordu. Ben Fogle'ın avı neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlayabiliyorum. Burada kalıp, çadırın girişindeki içecek standında çok güzel bir şekilde düzenlenmiş olan zencefilli kurabiyelerimi yiyen çocukları izlemeyi tercih ederdim.

"Özür dilerim," diyor Elliot, kendisini bağlayan ellere karşı mücadele ederken kaşları çatılmış bir halde. "Jude bir av olduğundan bahsetti ve ben... bir anda kendimi kaybettim. Bunun tazılarla yapılan organize bir av olduğunu düşündüm.

"Yasaktan sonra mı?" diyor Minty. '*Benim* arazimde mi? Sabahın onunda mı? Bir yaz günü? Ülkedeki turistlerin yarısı izlerken?'

'Biliyorum, düşünmemiştim. Ama Av Yasası'na rağmen yaban hayatı hala her yerde öldürülüyor...'

"Burada değil! Bovis, Elliot'ın arkasında bir yerden tehditkâr bir şekilde araya giriyor. Aslında onu göremiyorum.

Minty sözü devrildi, sesi çok ciddi ve hüzünlüydü. 'Clove Lore'da kırk yılı aşkın süredir avlanmıyoruz. Babam harika bir avcıydı, bir zamanlar on beş çift tazi beslerdi. Ama masraflar malikâne için çok fazlaydı ve biniş masraflarını karşılayamıyorduk ya da bu konuda yollara devam edemiyorduk.

"Yolculuk mu? Ben de öyle dedim.

Bana her zamanki gibi kuşkuyla bakıyor. "Egzersiz ve antrenman. Sessizce "Ah, doğru" diyorum ve devam etmesine izin veriyorum.

"Misafirleri araziye getirme geleneğini sürdürmek için bir şeyler yapmak istedim ve arazi için biraz para toplamak istedim, bu yüzden yıllar önce Jowan ve ben tilki avı ve aile eğlence günü fikrini hazırladık. "Gerçekten çok güzel bir fikir," diyorum ve Minty'nin bu fikrinden hemen pişmanlık duyuyorum.

sözünün kesilmesi üzerine dramatik bir şekilde kaşlarını kaldırır.

'Gençleri araziye teşvik etmek önemli. Bahçelerin de kapanmasını istemiyorum. Evin bir kanadındaki üç küçük odada yaşamak yeterince kötüyken, ailemin evinin geri kalanı sayısız apartman dairesine dönüştürüldü ve yabancılara devredildi. Bu itiraf karşısında acı çekmiş görünüyor. "Yıllık tilki ve tarla günü için bilet satışları ve tüm yıl boyunca bahçe ziyaretleri için genel giriş ücretleri ile uzun yıllar açık kalma şansımız var ve daha da önemlisi, mülk çalışanlarını ve sevdiklerini burada tutabilirim.

Elliot, "Bu çok takdire şayan," der ve Minty'nin gözleri onunkilere kayar.

"Kim olduğunu *biliyorum*, Elliot Desvaux. Minty ona doğru dönerek yüzüne şiddetle baktı. "Ne *yaptığını* biliyorum.

"Bir dakika bekle..." Elliot'ın sesi sert ve düz. Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Minty, dükkânı o soymadı! Ben araya girdim. "Bugün gazetede çıktı. Bir çift dolandırıcı tatil yerlerini gezerek suç işliyordu.

"Biliyorum, gazeteyi gördüm," diye tersliyor Minty. "Ona sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sorar Elliot.

"Ne demek istiyor, Elliot?" diye soruyorum, aniden korkarak. Aldous'u kollarımın arasına alıyorum, köpek ve ben şaşkınlıkla Minty ve Elliot'a bakıyoruz.

Elliot öfkeli bir nefes çeker ve sonunda Bovis ve arkadaşlarının elinden kurtulmayı başarır.

"Ona söyleyeceğim," diye öfkelenir ve yüzündeki ifade öfkesinden dolayı korkunçtur.

"Ava geri dönmeliyim. Minty bana döndü. "Dörtlü birazdan sahneye çıkacak, bir de sihirbaz var, *gerçi* arkadaşınız zaten yeterince eğlendirdi.

Elliot yine ofluyor ve saçlarını geriye tararken gümüşü yara izine bir kez daha bakıyorum.

"Jowan'ı arayıp ikinize de dükkâna kadar eşlik etmesini isteyeyim mi, başka komik bir iş olmadığından emin olmak için? Minty bana sordu.

"İyi olacağım," diyorum ve o da sertçe başını sallıyor. 'Ama Aldous'u Jowan'a geri götürebilirsin. Sanırım daha önce dükkâna gizlice girmiş.

Minty Aldous'u kollarımdan alıp topuklarının üzerinde dönüyor ama gitmeden önce geri sesleniyor: 'Zencefilli tilkilerin de harikaydı. Sen çok iyi bir fırıncısın. Teşekkür ederim.

"Rica ederim," diyorum ona, bu sabahki olayların tuhaflığının bana verdiği gurur hissini azaltmasına izin vermeden.

İnce bir şekilde gülümsüyor, Elliot'a son bir kez alaycı bir bakış fırlatıyor ve bizi terk ediyor.

Köleleri onu takip ediyor.

Elliot'ın yüzünde tuhaf bir ifade var - ve yanağı uzun süre kaldırım taşlarına sıkıştığı için epeyce çakıl ve kir var. Bana bakarken gözleri parlıyor ve aslında gülümsüyor ya da gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

"Seni özledim," diye geveliyor ve ben yanağımın içini ısıırıyorum, biraz küçüldüğümü hissediyorum. Ona benim de onu özlediğimi söyleyemem, henüz değil. Onun sırlarını öğrenene kadar olmaz.

"Açıklaman gereken çok şey var," diyorum ona soğukkanlılıkla. 'Ve bana anlatamayacağınla ilgili saçmalıklarının hiçbirisiyle yetinmeyeceğim. Anlatabilirsin ve anlatacaksın da.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kapıyı kilitledim ve tabelayı 'Kapalı' yazacak şekilde çevirdim.

"Hadi," diyorum Elliot'a, kitapçının arka tarafındaki küçük mutfağa doğru ilerlerken.

Elliot yol boyunca hiçbir şey söylemedi ve ben de bu yürüyüşü bana söyleyeceği her neyse ona kendimi hazırlamak için kullandım. Minty'nin sesindeki öfkeyi aklımdan çıkaramıyorum. Elliot hakkında ne biliyor? Bana daha önce söyleyemediği o kışkırtıcı şeyi mi?

"Otur," diyorum ve Elliot itaatkâr bir köpek yavrusu gibi bir sandalye çekiyor. İkimize de tatlı çay yapıyorum. "Hazır mısınız? Elliot'a fincanını veriyorum ve küçük masaya oturuyorum.

Başını sallıyor, çayını yudumluyor, sonra boğazını temizliyor. Bununla mücadele ediyor. "Nereden başlayacağımı bilmek zor," diyor.

"Baştan başla," diye ısrar ediyorum, o da öyle yapıyor ve konuşurken son ayların anılarına dalarken gözlerinin karardığını izliyorum ve sonunda benden sakladığı sırrın ağırlığını anlıyorum ve elimde olmadan ağlıyorum.

"Başlamadan önce, bunun bir kaza olduğunu bilmen gerek, tamam mı? Kötü bir niyetim yoktu," diye başlıyor uğursuzca ve ben derin bir nefes alıp titrediğimi belli etmemeye çalışıyorum. Elliot da derin bir nefes alıp yavaşça vererek kendini toparlıyor.

"Yani... geçen Noel'di. Ailem her zaman tüm aileyi ağırlar - çevredeki tüm ilçelerden gelirler ve bazıları Londra'dan gelir. Her zaman büyük bir olaydır ve uzakta kalarak annemi üzmemek en iyisidir, bu yüzden Cambridge'den ayrıldım ve eve gitmek için ilçelerin karşısına geçtim. Kız arkadaşım da benimleydi.

Bu sözler karşısında irkilmemeye çalışıyorum ama Elliot gözlerimin açıldığını görmüş olmalı ki hemen ağzından kaçırıyor: "Eski kız arkadaşım! Cambridge'de aynı evi paylaşmıştık. O bir biyolog. Üniversitelerden birinde veterinerlik lisans programında ders veriyordum ve çok şık bir muayenehanede çalışıyordum.

yakınlarda. Bu bir hayattı, biliyor musun? Düzenli bir hayat. Belki mükemmel değildi ama dışarıdan iyi görünüyordu ve ailemi gururlandırıyor, bu yüzden...' Boyun eğerek omuz silkiyor. "Her neyse, Noel günü ailemi görmekten ne kadar hoşlansam da, bu çok fazla, biliyor musun?"

Bilmiyorum ama başımı sallıyorum. Noellerimiz Marygreen'de her zaman çok küçük ve rahat geçerdi; sadece annem, babam, büyükanne ve ben, Daniel ve ailesi de hemen yan odadaydı ve her zaman çok güzel yemekler yapılırdı. Annemin kıymalı turtaları, babamın Noel pudingi ve gördüğüm en büyük Noel pastası - tüm Aralık ayı boyunca fırınımızın vitrininin merkezi ve ailemizin bayram ikramı.

Elliot'ın Noelleri benim bildiklerimden çok daha büyük bir sosyal olay gibi geliyor. Farklı dünyaların insanlarıyız, tıpkı Mack ve benim olduğumuz gibi. Geçmişlerimizin ne kadar radikal bir şekilde farklı olduğu ve sonuç olarak birbirimize tamamen uygun olmadığımız konusunda derin bir umutsuzluğa kapıldığının farkında olmadan Elliot konuşmaya devam ediyor.

"Antonia - bu benim eski sevgilimin adı - her Noel günü öğle yemeğinden sonra yaptığı gibi ailesinin kokteyl şeyine gitmek için ayrılmak zorunda kaldı ve ben de her zaman öğleden sonra kaçır ve tarlaları geçerek Broom and Antler'a yürürdüm. Orada her zaman hayatım boyunca tanıdığım çiftçiler ve veterinerler olurdu ve tabii ki o gece de barda eski dostlar vardı, canlı müzik vardı ve ateşler yanıyordu... Çok güzeldi. Bu anıya sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Orayı seversin," diye ekliyor aniden, bana bakıyor, sonra tekrar kupasını kavrayan ellerine dönüyor.

Hâlâ 'her yıl yaptığı gibi' sözlerinin ve Elliot'ın yakın zamana kadar uzun süreli bir ilişkisi olduğunun ortaya çıkmasının etkisindeyim. Kehribar rengi gözlerindeki parıltı, zihninin anılar üzerinde çalışmasını izlerken kayboluyor.

"O gün hayatımın son normal günüydü," diyor. "En azından son kez kontrol bendeydi. Ağır bir nefes üflüyor.

Göğsü çökerken ve omuzları çökerken eline uzanıyorum ama elimi tutmuyor, sadece söyleyeceklerini duyduktan sonra geri çekmemden korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde bakıyor ve devam ediyor.

"O gece ailemin yanına nasıl döndüğümü pek hatırlamıyorum. Birkaç bira içmiştim ve sonra ev sahibesi sıcak elma şarabı getirdi ve eminim genç çiftçilerden birinin parasını ödediği alevli ve mavi bir şey içtim ve...' omuz silkiyor. "Gerçekten hatırlamıyorum ama

Tatilin geri kalanı için kaldığım ailemin evine dönmek için uzun bir yol vardı ve bara gitmek için her zaman tarlalardan geçirdim. İyi bir saat, bir saat ve çeyrek saatlik yürüyüş. O tarlaları ve patikaları avucumun içi gibi bilirim; çocukluğumun çoğunu dışarıda dolaşarak, vahşi yaşamı tespit ederek, kuşları ve böcekleri arayarak geçirdim...'

İçinde kaybolduğu çocukluk anılarından kendine gelmesini bekliyorum. Neredeyse mutlu görünüyor, ama ifadesi hızla tekrar bulutlanıyor. "Gece yarısını çoktan geçmiş olmalı. Ay tam olarak dolmamıştı ama bir meşaleye ihtiyaç duymayacak kadar ay ışığı vardı ve o kadar çok yıldız vardı ki... Sanırım binlerce kez yaptığım gibi sendeleyerek eve dönüyordum, biraz yıpranmıştım ama yine de...'

Sessizliğe gömülüyor, ülkeyi tek başına geçtiği soğuk ve karanlık yolculuğu yeniden yaşıyor. Onu sessizce izliyorum, sözünü kesmek istemiyorum, sonunda yükünü paylaşırken olmaz. Zaten konuşmaya da çok korkuyorum. Bana ne anlatmak üzere? Minty'nin ta Devon'da duyacağı kadar kötü bir şey mi?

Elliot aniden anılarından ürker gibi oluyor ve gözleri karanlık ve vahşi bir şekilde parlıyor. "Neredeyse eve varmışım ki arkamdan, birkaç tarla öteden bir ses duydum ve ne olduğunu hemen anladım. Atlar. Sanki otuz kırk tanesi buz tutmuş anız tarlalarında gümbür gümbür koşuyordu ve gece o kadar sessizdi ki. Kuşlar tüm çalılardan dağıldı ve ben hariç kaçıp saklanabilecek her şey kaçtı.

"Önce köpekler bana ulaştı. Sanırım onları izledikleri kokudan uzaklaştırdım ve birden etrafım sarıldı. Etrafımda dönüyor ve kokluyorlardı, izlerini böldüğümü görünce kafaları karışmıştı ama sonra kokuyu tekrar aldılar ve bir anda, başları dik ve tetikte, tarlanın bir köşesine doğru koşmaya başladılar.

"Tilki avı mı? Ben tükürdüm ve Elliot konuşmaya devam etti.

"Atların hızla yaklaştığını duyabiliyordum ve çitlerin üzerinden atlayıp üzerime gelebileceklerini fark ettim, bu yüzden koştum, tarladan uzaklaşmaya çalıştım ve sonra... Çok hızlı oldu - beni hemen ayılttı, size söyleyebilirim.

"Kendimi tarlanın köpeklerle aynı köşesinde, büyük bir meşenin altında buldum. Orası zifiri karanlıktı ama kendimi meşenin gövdesine yaslıysam atlar tarafından ezilemeyeceğimi biliyordum ve işte o zaman onu gördüm. Cadalozu, daha doğrusu fırçasının bir anlık görüntüsünü. Topallıyordu, dili dışarıdaydı, bitkin düşmüştü. Tazılar onu gizli bir yere kadar kovalamıştı ve uluyorlardı.

Çılgına dönmüşlerdi, pençeleriyle kazıyorlardı ve atlar da birer birer tarlaya akın ettiler ve bir anda üzerime çullandılar. Geriye doğru meşenin yanındaki hendeğe düştüm ve orada öylece yattım, sersemlemiş ve... sadece olanları izliyordum.

"Adamlardan biri atından indi. Avcı kırmızısı giymemişti. Bu adam tamamen kamuflajlıydı, ama avla birlikteydi, bir terrier adamıydı. Elinde bir kürek vardı. Nereden geldiği belli olmayan araçların ışıklarını gördüm - beş ya da altı tanesi uzakta yolun üzerindeydi - ve telefonla konuşan insanlar, her şeyi kameraya kaydeden adamlar ve yattığım yere doğru getirilen büyük av lambaları vardı. Kimsenin beni fark etmemesine hiç şaşırmadım. Birisi köpekleri gizli yerden çağırdı ama beş ya da altı tanesi durmadan bankı kazıyarak cadaloza ulaşmaya çalışıyordu. Ortalık kaos içindeydi. Sonra tarlanın karşısından bağırışlar duydum - sanki bir kavga çıkıyordu ve biri küfrediyordu ve bir telsizden "lanet olası sablar" diye bağırıyordu. Elliot takip edip etmediğimi anlamak için bana baktı. "Sabotajcılar.

"Kulağa tehlikeli geliyor," diyorum, neredeyse fısıltıyla. Sesim beni terk etti. O da öyle hissetti. Atmosfer o kadar **gergindi** ve sesler o kadar

Agresifti. Ne yapacağımı bilemedim ama adamın küreğiyle tilkiyi çıkarmak için yaklaştığını gördüğümde otomatik olarak ayağa kalktım ve ne olduğunu anlamadan ona geri çekilmesi, köpekleri geri çekmesi ve tilkiyi rahat bırakması için bağırmaya başladım.

"Avcıların hepsi atlarına geri döndü - bilmiyorum, sanırım onlar da benim sabotajcı olduğumu düşündüler ve diğer herifler üzerime geldi, sabotajcıları korkutmak için kullanılan türden bir grup ağır herif, beni filme çekiyorlardı, küfrediyorlardı ve alandan çıkmamı söylüyorlardı ve içlerinden birinin elinde metal bir çubuk olduğundan emin olduğum bir şey vardı. Ben de ellerimi kaldırarak geri çekildim ve onlara sadece bardan eve dönen bir adam olduğumu söyledim ama ben de bir veterinerdim ve avlanmanın yasak olduğunu ve yaptıkları şeyin yasal olmadığını biliyordum.

"Telefonuma uzandım, onları çekmeye çalışıyordum ve tüm bu süre boyunca geriye doğru yürüyordum, çok tehditkar görünmemeye çalışıyordum - ki böyle görüldüğünüzde biraz zor - ve arkamda bir atın kişnemesini duydum ve yüzüme bir şey çarptı, gerçekten acıtıcı ve kesici, bir kırbaç gibi ve tökezledim. Ondan sonrası tam bir karmaşaydı.

"Atın üzerine düştüm, şaha kalktı ve tekmeledi, sonra yerde bir avcı vardı ve kafasından çok fazla kan geliyordu. Nasıl oldu bilmiyorum ama kaskı çıkmıştı ve aslında genç bir delikanlıydı. Ona yardım etmeye çalıştım ama o sırada bu adam beni filme alıyordu ve atlıların çoğu oradan uzaklaştı ve köpekler de onlarla birlikte kaçtı. Bir ambulans geldi, bilmiyorum, saatler sonra gibi geldi ve polis de geldi.

"Beni bir arabaya bindirmeye çalışan polisler olduğunu hatırlıyorum ama adamı yerde kanlar içinde bırakamazdım. Sadece bir veteriner olabilirim ama kanayan bir yarayı nasıl durduracağımı bilirim ve sonra üzerimde eller vardı ve bir polis arabasının arkasında GBH'den tutuklanıyordum." Nefes veriyor ve omuzları daha da düşüyor. "Ve düşmesinin benim hatam olmadığından emin olamadım, bu yüzden düşmedim.

"Aman Tanrım, Elliot!" diye haykırıyorum ama masalını anlatmayı bırakmıyor.

"Günlerce bilinci kapalı bir şekilde hastanede kaldı ve karakoldan çıkmama izin verdiklerinde bile onu ziyaret etmeme ya da nasıl olduğunu öğrenmeme izin verilmedi. Polis bana mahkemeye çıkmayı beklememi ve ülkeyi terk etmeme izin verilmediğini söyledi ve... işte o zaman ailemin evine telefonlar gelmeye başladı. Kim olduğunu hala bilmiyorum, bana bir katil olduğumu ve bunun bedelini ödeyeceğimi, beni öldüreceklerini söylüyorlardı. Kendimden geçmiştim.

"Noel tatili devam ediyordu ve Antonia ailesiyle birlikteydi, ben ise evimden ve işimden kilometrelerce uzaktaki ailemin evinde mahsur kalmıştım. Onların evi kalmak için en güvenli seçenek gibi görünüyordu ve polis karakoluna yakındı.

"Her neyse, olay gazetelerde yer aldı ve tüm taşra basınına sıçradı; Noel günü atlarını çalıştırmaya çıkan birkaç genç avcı, içlerinden biri sarhoş bir veteriner tarafından yanlışlıkla yasadışı bir av yapıldığını düşünerek atından şiddetle düşürüldü ve şimdi hayatı için mücadele ediyor. Gördüğünüz gibi, polis geldiğinde neredeyse hepsi dağılmıştı; hiçbir yerde ava dair bir kanıt bulunamamıştı. Elliot alaycı bir şekilde gülümsüyor, gözleri parlıyor.

'Peki ya sabotajcılar? Mahkemede size yardımcı olamazlar mı? diye sordum. 'Denediler ama kanıtları yoktu, avcılara karşı onların sözü geçerliydi,

ve yargıç, yasadışı avlanmayı durdurmaya çalışırken, bazıları huzuru bozmak veya izinsiz girmek konusunda uzun kayıtlara sahip olan bir grup aktivisti dinlemeye pek de istekli görünmüyordu.

'Her neyse, çocuğun yaşayacağını ancak mahkemeye çağrıldığım da öğrendim. Rahatladım, bilirsiniz! Hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladı. "Onu öldürdüğümü sandım. Günlerce öldüğünü düşündüm.

Elliot'ın ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküp ellerini ellerimde kavıyorum ve o da bunu yapmama izin veriyor. "Sonra ne oldu?

"Dava oldukça büyüktü ve... Size babamın ziraatçı olduğunu söylemişim. Bu tam olarak doğru değil, üzgünüm. Memleketimde bir sürü arazisi var, aile arazisi, nesiller öncesine dayanıyor. Çevre ilçelerdeki tüm avlarla da çok iyi bağlantıları var, yıllar öncesine dayanıyor, bu yüzden arkadaşları ona ve bana çok kızdı ve bu onu çok utandırdı ve mahcup etti.

"Annem yerel bir meclis üyesi ve holigan oğlu hakkında bilgi almak isteyen insanlarla zorlu halk toplantıları yapmak zorunda kaldı. Sonra çalıştığım veterinerlik bürosuna da telefonlar geldi, bir ata saldırıp bir adamın düşmesine neden olduğum için meslekten men edilmemi istiyorlardı - avukatları öyle yaptığımı söyledi - ve tüm gazetelerde bu şekilde haber oldu, ama yemin ederim Jude, asla ama *asla* masum bir hayvana zarar vermem.

"Bunu biliyorum. Bunu yapacağını bir an bile düşünmedim. Ellerini sıkıca kavradım.

"Muayenehane müdürüm dava bitene kadar ortalıkta görünmememin daha iyi olacağını söyledi - ve herkes gibi onlar da hapse gireceğimi düşündüler - bu yüzden beni işten çıkardılar. Üniversitem de öyle yaptı. Korumaları gereken belli bir itibarları vardı ve öğrencilerden ve ailelerinden şikayetler geldi. YouTube kanalım bile ölüm tehditleri ve görebileceğiniz en korkunç yorumlarla dolup taşı, beni her türlü şeyle suçladılar ve onu da kaldırmak zorunda kaldım. Kendimi kuşatılmış, tüm hayatım ve başarılarım siliniyormuş gibi hissediyordum. Dava aylar sürdü ve ben her zaman olayların kendi versiyonuna sadık kaldım, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu savundum.

"Ki öyleydin," diye araya giriyorum.

"Ellerinde bir video olması dışında," diyor Elliot aniden, gözyaşları hala yüzünde ıslak. "Bir gün mahkemede gösterdiler ve davanın tüm seyrini değiştirdi. Karanlıkta ve çekildiği açıdan, gerçekten de ata hamle yapmışım ve binicinin düşmesine neden olmuşum gibi görünüyordu. Ses tonu umutsuzluktan acıya dönüşüyor. "Mahkemede gösterdikten sonra ailem beni evde istemedi. Babam artık bana bakamayacağını söyledi ve annem... şey, o hiçbir şey söylemedi. Elliot sertçe yutkunuyor. "Sonra

Antonia. O ana kadar bana kendi çapında destek olmuştu sanırım ama mahkemede işler aleyhime dönmeye başlayınca çekip gitti. Oraya döndüğümde eşyalarım çöp torbaları içinde dairemizin kapısının önünde idi ve artık evsizdim.

"Oldukça iyi bir birikimim vardı, bu yüzden onlarla yaşıyordum ve mahkemeye yakın bir otelde kalıyordum. Avukatlar daha iyi kanıtlar bulmak için uğraşırken her şey birkaç haftalığına ertelendi ve Jowan beni o zaman aradı. Gözleri suçlulukla benimkilerle buluştu. "Yerimde kalmam gerektiğini biliyordum ve kitapçıyı başka biriyle paylaşacağımı da biliyordum ama dürüst olmak gerekirse iki hafta boyunca odamda kalıp beladan uzak durabileceğimi, gündüzleri çalışarak kafamı dağıtabileceğimi, kendimden ve beni tanıyan herkesten uzaklaşabileceğimi düşünmüştüm. Seninle burada ne kadar yakın olacağımızı fark etmemiştim... ne kadar yakın olacağımızı. Ve her zaman kendime senden uzak durmamı ve gerçeği senden saklamamı söylüyordum ve bana bakışını seviyordum, sanki bir canavar değilmişim gibi, sanki eski benmişim gibi.

Elliot ellerimi tutup kuağıma bırakıyor, sanki bana bir daha dokunmasını istemeyeceğimi çoktan kabullenmiş, sanki onu da bir kenara atackmışım gibi.

"Minty, biliyordu," diyor yüzünü ekşiterek. "Tanıştığımız ilk andan itibaren beni taşra dergilerindeki resimlerden tanıdığını söyleyebilirim, ama ilk başta beni tanıyamadı. Bana memlekette tanıdığım herkes gibi bakıyordu - jüri üyelerinin baktığı gibi, ailemin baktığı gibi - bana bir tehditmişim gibi bakıyordu... bir suluymuşum gibi. Bu işi çözmeyeceğini ve geri dönmeden önce burada kalıp molamın tadını ıkarabileceğimi umuyordum... ama bundan kurtulabileceğimi beklemek gerçekçi değildi. Telefon almaya devam ediyordu ve her çaldığında, bunun o olduğunu, beni kesin olarak batıracak yeni bir kanıtın ortaya çıktığını düşünerek dehşete düşüyordum.

"CPS bu yüzden mi burayı aradı?" diye soruyorum.

"Evet, beni davadan haberdar ediyorlardı, kamadığımdan emin olmak için. Sonunda, arkadaşınızın sizi ziyarete geldiği gün, mahkemeye geri dönmem gerektiği haberini aldım. Truro'da bana eşlik etmek için bekleyen polisler vardı ve ben de gittim. Sen kitap kulübünde idin. Sana veda edecek vaktim olmadı. Toparlanıp gitmek zorundaydım. Paramı almaya bile vaktim olmadı.'

"Benden bıktığını ya da Daniel'ı kısıkandığını ve çekip gittiğini düşündüm. Benmerkezci aptallığımdan utanıyorum. "İşte

Sen tüm bunlarla uğraşırken ben de etrafta koşturup düşünüyordum...' Birden aklıma geldi, kelimelerim titredi ve utançtan bir topa dönüşmek istedim. "Telefonda konuştuklarınıza kulak misafiri oldum.

"Ha?

"O gece *ailenle* mi konuşuyordun? Eve gidip gidemeyeceğini soruyordun. Bağışlanmak için yalvarıyordun.

"Oh.

"Karınla falan konuşuyorsun sandım.

Elliot güldüğünde çok mutlu oluyorum. "Karım mı? Karım falan yok. Sanki evli olsaydım sana aşık olurdum.'

"Ne! Dizlerimin üzerine sıçradım, sonra sandalyeye geri çekildim. "Ne dedin sen?

"Oh, kahretsin, özür dilerim. Elliot korktu ve gözleri etrafta gezinirken sesi kesik kesik çıkmaya başladı. "Bunu söylememeliydim. Bunca zamandır bunu söylememek için çok uğraştım, çünkü buna hakkım yoktu. Buraya geldim ve senin için her şeyi berbat ettim, bana iyileşmek ve eğlenmek için burada olduğunu söylemene rağmen ve on bir numaramla hayalindeki tatilin üzerinde tepindim, her şeyi mahvettim. Bu yüzden geri çekilmeye, seni rahat bırakmaya çalıştım ama artık çok geçti, çok ileri gitmiştik ve seni gerçekten tanımaya başlamıştım. Ama saklamam gereken gizli bir hayatım vardı. Eğer öğrenirsen bana Antonia gibi bakacağını biliyordum. Sen de benden nefret ederdin.'

"Senden nefret etmiyorum. Senden hiç nefret etmedim.'

'Birisi sizi sevse bile, kötü olduğunuza ikna olması kolaydır. Aileme baksana. Beni görmek istemiyorlar. Ve şimdi dava bitti, onları görmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Dava bitti mi?" diye bağıríyorum.

Elliot iç geçirir. "Artık öyle. Sesi gerginleşir. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum ama öyle. Salı sabahı aceleyle mahkemeye götürüldüm ve sabotajcılardan biri tarafından çekilmiş bu kayıt vardı. O gece orada olduğunu bile bilmiyordum. Karanlıkta bir yerlerde beni kurtarmaya çalışıyor olmalıydı. Atlılardan biri tarafından yanağımdan kırbaçlandığım ve ağır adamlarından biri tarafından itildiğim, atın üzerinde geriye doğru tökezlediğim ve binicisini fırlattığı bir film vardı. Tüm mahkeme sadece bardan eve yürümeye çalıştığımı ve bela istemediğimi söylediğimi duydu. Ellerimi kaldırdığımı, telefonumu uzattığımı ve kaçmaya çalıştığımı görebiliyorlardı. Jüri bir karara varana kadar üç gün boyunca orada kalmak zorunda kaldım.

"Filmi bulmak neden bu kadar uzun sürdü?

Almışlar. Avdaki biri Sab'ın kamerasını ve benim telefonumu almış. Sanırım düştükten sonraki itiş kakış sırasında olmuş olmalı. Hatırlamıyorum. Kamera ve kayıtlar polisin ihbarı üzerine avcıların seyislerinden birine ait bir ahırda yapılan aramada bulundu. Dün gece tüm suçlamalardan aklandım.

Elliot önümde yıkıldığında, her taraftan kuşatılmış bir adamın sesini çıkarıyor, rahatlama ve acıyla inliyor. İçinde travma ve kaybettiği her şey için üzüntü var ve yaralı bir hayvan gibi uluyarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Ona doğru uçuyorum ve kollarımı üzerine atıyorum, ellerimi sırtında rahatlatıcı daireler çizerek gezdiriyorum.

Bana en başından söylemeliydi. Dinlerdim... belki? Ya da belki en başında, buradan gitmesini istediğimde polisi de arardım? Onu yargılayabilir ve tüm arkadaşları ve ailesinin yaptığı gibi, Antonia'nın yaptığı gibi benden uzaklaştırabilirdim ve bu adamın başıma gelen en iyi şey olabileceğini asla keşfedemezdim.

"Bitti," diye fısıldadım. 'Artık bitti. Her şey yolunda. Güvendesin.

Onu kucağıma aldığım da, bu öğleden sonra Minty'nin arazisine koşarken masum hayvanların öldürüleceğini sanarak ve aynı zamanda hiç düşünmeden, duyguları ve savunmasız canlıları zarar görmekten koruma içgüdüleriyle kör olarak gözlerindeki bakışı düşünüyorum.

"Elliot?" diyorum, bir kez daha ayaklarının dibinden yere kayarak. Başını kaldırıyor, saçları şık siyah kırbaçlar halinde elmacık kemiklerinin üzerine düşüyor ve kehribar rengi gözlerini çerçeveleyiyor. 'Geri dönebilseydin ne yapardın? Noel günü gece yarısı olsaydı ve bir ava rastlasaydın ve av köpeklerine atılmak üzere gizlendikleri yerden çıkarılan bir cadaloz olsaydı? Ne yapardınız?'

Elliot'ın yüzü üzgün ve ciddi. "Ne yapmayacağımı biliyorum. Bu sefer saklanmaz ya da geri çekilmezdim, bir saniye bile. Onları durdurmak için dişimle tırnağımla savaşırdım. Tüm bunlardan sonra bile. Özellikle de tüm bunlardan sonra. Bu beni değiştirdi. Artık çok öfkeliyim. Bu insanlarla savaşımayı bitirmedim.'

Başını öne eğiyor, ben de ayaklarına kapanıp ağlıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim uzun bir sürenin ardından Elliot ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Kendi bedenim yorgun ve güçsüz hissederken ve bacaklarım karıncalanırken onun gücüne hâlâ hayret ediyorum. Elleri omuzlarımda daireler çiziyor ve beni kol uzunluğunda tutuyor.

"Bana kızgın değil misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır.

"Benden korkmuyor musun? Ya da utanmıyor musun?" "Hem de hiç.

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Küçük kitapçımızın kapısından içeri bakıyorum ve aklıma tek bir düşünce geliyor. "Herkes Minty'nin etkinliğinde olsa bile, son bir öğleden sonra için dükkânımızı açıyoruz.

Elliot mütevazı bir gülümsemeyle, "Bu hoşuma giderdi," diyor.

"Sen bize kahve yap, ben de kapıyı açayım. Bu arada kafede iki tane zencefilli kurabiye var. Belki geri gelirsin diye biraz ayırdım.

"Yapabilirsem yapacağımı söyledim.

Avuç içleri hâlâ omuzlarımin etrafında ve sıcaklık vücuduma sızarak çekirdeğimi zayıflatıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz.

'Burada seninle olmayı seviyordum. Bunu mahvettiğim için üzgünüm,' diyor.

"Elinde değildi. Sırrın konusunda bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordun ve içten içe içgüdülerinin haklı olduğunu düşünüyorum. Ama senden istediğimde bana söyleyebilirdin. O zamana kadar sana inanırdım. Sana yardım edebilirdim, seninle mahkemeye gelebilirdim. Ama artık biliyorum. Önemli olan da bu.'

'Buraya gelene kadar hiçbir şeyden korkmazdım. Her zaman kendime baktım, kendime güvendim ve çok çalıştım.

"İşe yaradı," diyorum, gülümsemesini sağlamaya çalışarak.

'Doğru, ben de çok yaptım. Ve kendi ayaklarımin üzerinde duruyordum. Her şeyimi kaybettiğimde bile korkmadım, gerçekten korkmadım. Her şeyin yoluna gireceğine dair bir inancım vardı ve hapse girmek zorunda kalsam bile hayatta kalacağımı biliyordum çünkü haklıydım. Hayal kırıklığına uğrayabilirdim ama yanlış bir şey yapmadığımı bilmenin verdiği his beni ayakta tutuyordu.

'Ama sonra buraya geldim ve seni gördüğüm ilk saniyeden itibaren korktum. Davayı duyarsan benim hakkımda ne düşüneceğinden korktum. Bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarını saç çizgimden şakağıma doğru gezdiriyor. Bu his gözlerimi kapatmama neden oluyor. "Senden uzak durmak için kendime verdiğim sözü tutamayacağımdan korktum.

Bir adım daha yaklaştığını hissediyorum, böylece vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. Tüm sinirlerim bu yakınlık karşısında sarsılıyor ve vızıldıyor.

"Ve mahkemeye gitmek için ayrıldığımda, seni bir daha asla göremeyeceğimden korktum. Yavaşça elini belime doluyor ve arkama geçiyor, parmak uçları omurgamın dibinde yumuşak bir çizgide dinleniyor. Aramızdaki boşluğu dolduruyorum, bedenine yaslanıyorum, gözlerim hala usulca kapalı ve yanıt olarak titreyen nefesini duyuyorum. Sesi alçak, şimdi fısıldıyor. "Buraya döndüğümde çoktan gitmiş olacağından ya da beni görmeyi reddedeceğinden ve seni bir daha asla öpemeyeceğimden korkuyordum. Parmak uçlarını hafifçe kaldırarak çenemi kaldırıyor ve ben de başımı geriye doğru eğerek ağzını benimkine yaklaşıtıyorum, o kadar yavaş ki bu beni acıtıyor.

Ayrılmış dudaklarıma doğru nefes alıyor ve içimdeki istek daha da yanıyor, parmak uçlarıma sıçramamı ve dudaklarımı onunkilere bastırmamı sağlıyor ve bu kez aramızda hiçbir sır yok, hiçbir belirsizlik yok ve bunun birlikte son günümüz olduğunu unutana, başım dönene ve yarın sabah Marygreen'e eve dönme düşünceleri susturulana kadar beni öpmesine izin veriyorum.

Elliot nihayet uzaklaştığında ve görüşüm kendini düzelttiğinde, onun bulanıklıktan keskin bir odağa çıktığını görüyorum. Kehribar rengi gözler ve gümüş rengi bir yara izi, elmacık kemiklerinin üzerine dökülen siyah saçlar ve ona ne kadar uzun süre bakarsam bakayım beni her zaman zayıflatacak bir çene hattı. Gülümsüyor, beceriksizce, biraz da mahcup.

"Yukarı çıkmıyor muyuz? Ben soruyorum.

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor.

"Seni yatağa götürmek ve seninle yapmayı özlediğim her şeyi yapmak istiyorum ve izin verirsen daha sonra yapacağım.

Biraz surat asıyorum ama sesindeki çakıl taşı ve gözlerindeki parıltı reddedilmişlik hissini yatıştırıyor. Ona izin verip vermeyeceğimden emin olamadığım için düşünüyormuş gibi yapıyorum ve o gülüyor.

"Birlikte hiç kitap satmadık," diye ekliyor. 'Hadi bunu yapalım. Birkaç saatliğine kitapçı olalım.

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Çaydanlık bütün öğleden sonra kaynayıp taze kahve içmemizi sağlıyor, biz de kitapları ayıklayıp rafları

dolduruyoruz. Ben

fiyatlandırma silahı, Elliot yüksek rafların tozunu alıyor ve tam olarak iki müşteriye hizmet veriyoruz (bir kartpostal ve bir *Wolf Hall* satıyoruz) ve her şey mükemmel.

Jowan saat üçü biraz geçe elinde Aldous ve ev bulmamız gereken yeni bir sandık kitapla geldi ve Elliot'ın elini sıktı. Minty'nin daha önce ona nasıl bağırdığını duymuştu ve bu sabah ona avcılık davasından bahsetmişti ve bu yüzden mahkemelerden gelen haberleri kontrol etmek için internete girdi ve Elliot'un beraat ettiği hakkındaki her şeyi okudu.

Minty'yi durumdan haberdar etmek için hiç vakit kaybetmediğini ve Minty'nin kesinlikle utandığını ve özürlerini gönderdiğini, ancak yine de eğlence gününde gelip yüz yüze özür dileyemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi.

Elliot gülümseyerek onu suçlamadığını söylemişti ve bunda ciddi olduğunu görebiliyordum. Jowan gitmek konusunda isteksiz görünüyordu ve bir süre yüzlerimizi inceledikten sonra - sabah ayrılacağımız için ne kadar üzgün olduğumuz da dahil olmak üzere aşk hikayemizin tamamının yazılı olduğunu görmüş olmalıydı - Isolda'nın John Donne kitabının bulunduğu rafa doğru yürüdü ve yüksek sesle okumadan önce birkaç sayfa çevirdi.

*Yokluk, gücüne karşı protestomu dinle,
Mesafe ve uzunluk;
Değişiklik için elinizden geleni yapın:
Gerçek cesarete sahip kalpler için
Yokluk birleştirir, Zaman durulaştırır.*

Elliot Jowan'a doğru yürüdü ve yaşlı adam sessizce aynı şiirin başka bir bölümünü işaret etti, ardından gülümseyerek kitabı uzattı, küçük bir selam verdi ve kapıdan çıktı. Gözlerimiz buluşmadan ve Elliot okumaya devam etmeden önce onun gidişini izledik.

*Bu yoklukla onu yakalayabilirim,
Kimsenin onu izleyemeyeceği bir yerde,
Beynimin yakın bir köşesinde:
Orada onu kucaklayıp öpüyorum;
Bu yüzden onun tadını çıkarın ve onu hiç özlemeyin.*

Elliot kitabı kapattı ve dikkatlice rafa geri koydu. 'Sence Jowan bize sırrını mı anlatıyor? Isolda'yı nasıl yakınında tuttuğunu? O burada yaşıyor

Hafızasında, beyninin bir köşesinde, onu her zaman bulabileceği ve öpebileceği, böylece yokluğunu her zaman hissetmek zorunda kalmayacağı bir yerde? Onu geri getirebilir mi?"

Gülümsüyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Başka bir şey söylememe gerek yok. Yarından itibaren birbirimiz olmadan nasıl idare edeceğimizin cevabı bu.

Clove Lore's Borrow-a-Bookshop'un sahipleri olarak son öğleden sonramız böyle geçti; sıcak, duygusal, kafein dolu bir öğleden sonra. Güneşli hava, kapanış saatinde bulutlar Clove Lore'a alçalan gri bir gölge getirene kadar tüm gün sürdü.

"Kapıyı kilitlemeden önce yapmamız gereken son bir iş var, Elliot," dedim ona ve ben kapının yanında sergilenen son birkaç casus romanını kaldırırken bana şaşkınlıkla baktı. 'İzimizi bırakmamız gerekiyor. Ama neyle, bilmiyorum. Geldiğimden beri sergimiz hakkında kafa patlatıyorum.

Ben konuşurken ilk yağmur damlaları pencerelere vurdu ve Elliot da kapının yanında bana katıldı. Dışarıdaki küçük meydanımız boştu ve Clove Lore tamamen hareketsiz ve sessiz, sağanak yağışı bekliyordu.

Elliot, "Bizden sonraki sahiplere sevdiğimiz şeyleri anlatacak bir şeyler yapmalı mıyız?" diye sordu.

"Fikir bu.

İkimiz de boş vitrin masasına bakıyorduk ki bir takırtı sesi gözlerimizi kapıya çevirdi.

"Neydi o? Ben başladım.

Elliot, "Çöp kutusunun yanında bir şey var," dedi ve ikimiz de dükkânın kapısından dışarı baktık.

İlk başta, Atlantik'ten gelen ve Eylül'ün en ufak bir ipucunu da beraberinde getirerek yukarı doğru esen rüzgârda savrulan ve etrafa saçılan çöpler dışında hiçbir iz yoktu. Sonra, büyüğü bir yaratığın kendini biz ölümlülere göstermesi gibi, küçük taş döşeli meydanın ortasındaki büyük pişmiş toprak saksının arkasından iri yarı bir yavru bakarken, serin havada bıyıkları terleyen, beyaza boyanmış küçük siyah bir burun belirdi.

"Bak! Fısıldadım, Elliot'ın çoktan arkamda olduğunu biliyordum, başını omzumun üzerinden kaldırmış, minik şeye bakıyordu. "Genç bir tilki!

"Kıpırdama," diye fısıldadı Elliot, bir elini etrafıma dolayarak karnıma yasladı ve ben de onun bedenine yaslandım, gözlerim dışarıdaki manzaraya sabitlenmişti, anne çöpleri karıştırıyor, yiyecek artıkları arıyor ama bulamıyordu. İkili birlikte meydanda sekerek ilerliyor, ilkbaharda doğan yavru annesinin ayaklarının dibinde yuvarlanıyor, oynamak istiyordu. Annesi

Vixen havayı kokladı ve elmas gözlerini etrafına dikti, temkinli ve tetikteydi.

"Çok güzeller," diye fısıldadım ve Elliot düz avucunu usulca karnıma bastırmakla yetindi, bu baskı ve bu akşamın vaadi karşısında bir saniyeliğine nefesimi çaldı.

Çift, denize inen dik yokuşun dönemecinde neredeyse gözden kaybolmak üzereydi ki, cadaloz zarif başını dükkâna doğru çevirdi ve parlak gözlerini kapı aralığında çerçevelenmiş, ağzı açık bir şekilde ona bakan bize dikti. Sonra yavrusunu güvenli bir şekilde bir sonraki yiyecek arama noktasına götürerek gözden kayboldu.

"Vay canına, bu harikaydı," diye fısıldadı Elliot boynuma onlar gözden kaybolduktan sonra.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi," dedim kelimeleri söylemekte zorlanarak.

"Bu gördüğüm en güzel *ikinci* şeydi," dedi Elliot ve sesindeki gülümsemeyi duydum. Kıpırdamadım, sadece ellerinin üzerimde dolaşmasına ve dudaklarının boynumu okşamasına izin verdim.

"Tilkiler! diye bağırdım ve Elliot'ın doğrulup biraz geri çekilmesini sağladım. "Eminim şimdi gitmişlerdir, yağmalamak için başka bir çöp kutusu bulmaya gitmişlerdir. "Hayır, sergimizi tilki kitapları hakkında yapalım!

'Düşünceni beğendim,' dedi. 'Roald Dahl'ın *Fantastik Bay Tilki*'sinin bir kopyası kesinlikle bizde var. Hey, bunu çocuklar için bir sergi yapabiliriz?'

Böylece yarım saatimizi raflardan kitap toplamakla geçirdik - *Bay Tod'un Hikayesi*, *Farthing Ormanı'nın Hayvanları*, *Rosie'nin Yürüyüşü*, *Ezop'un Tilki ile Karga'sı* - ve onları masanın üzerine serdik, hepsi renkli ve davetkardı.

"Hiç de fena görünmüyor," dedim Elliot'a, tabelayı son kez çevirmek için kapıya doğru yürürken, durup durup yağın ve kaldırım taşlarını parlatan yağmura baktım. "Geldiğin gün de yağmur yağıyordu," dedim alçak sesle ve Elliot da kapıda bana katıldı, kollarını bir kez daha bana doladı, tıpkı daha önce camdan tilkileri seyrederken durduğumuz gibi.

"O zamanlar benden pek hoşlanmıyordun, değil mi? Elliot çenesi ve dudaklarıyla saçlarımı karıştırdıktan sonra başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve kendimi her zamankinden daha küçük ve çok ama çok güvende hissetmemi sağladı.

"Pek hevesli değildim, hayır," diye gülümsedim, onun anahtara uzanışını ve kilidi çevirişini izledim. "Ama bir insan sana alışabilir.

Güldüğünü ve kollarını karnıma doladığını hissettim ve memnuniyetle gülümseyerek sessizce yağmuru izledik.

Bir gökkuşağı rengi parıltısı gözümü Down-along sapağına çekti ve orada, bir golf şemsiyesinin altında Bayan Crocombe donup kalmış ve dükkanın kapısında genişçe sırtıyordu. Önlüğünün cebine uzanıp bahis defterini çıkarmasını, bize neşeli bir el sallamasını ve muhtemelen tüm köye bahislerin tekrar açıldığını bildirmek için koşarak uzaklaşmasını izledim.

"Bizi gördü, değil mi?" dedi Elliot.

"Öyle," diye cevap verdim, dişlerimi sıkarak nefes aldım ve başımı bilgece salladım. "Az önce kendine bir onluk kazandı.

"Aferin ona," diye fısıldadı, beni yüzüne çevirdi ve başka bir şey söylemeden beni kaldırdı, vücudum içgüdüsel olarak onunkine sarıldı ve onu spiral merdivenlerden yukarı ve yatağımıza kadar öptüm.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

'Oh, Diane! Yaşadığım maceraya inanamazsın,' diye anons ediyorum emniyet kemerimi bağlarken. Bavulumu ve çantamı yokuş aşağı taşımaktan hâlâ nefes nefese kalmış durumdayım.

Belki de nefesimin kesilmesinin tek nedeni bu değildir. Yol boyunca bahçelerde sallanan gülhatmilerin, Ağustos sonu sabah güneşinde parlayan kiremitlerin ve sığırcık yumurtası rengine, köpüklü beyaz dalga tepeleriyle beneklenmiş ve denizin çok uzağında küçük siyah balıkçı tekneleriyle noktalı pırıl pırıl Atlantik'in manzarası vardı. Ve tabii ki, yokuşun tepesinde kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını genişçe dikmiş, geri dönmek için her durduğumda bir elini sallayan Elliot vardı - ki bu pek çok kez oldu.

Ağlamadığıma şaşırdım, gerçi Elliot ve ben son iki haftada bunu bir ömür boyu yetecek kadar yaptık ve aslında, bu sabah bembeyaz çarşaflara sarılmış, dudakları beni öpmekten şişmiş ve gözleri neredeyse uykusuz bir geceden yorgun düşmüş halini hatırlayınca gülümsemeye daha meyilliyim. Tenimde gezinen ellerini ve dokunuşuyla bedenimi nasıl şarkı söyler hale getirdiğini hatırlayınca ürperiyorum ve bu kesinlikle iyi türden bir ürperti.

Ona otoparka kadar gelmeyeceğine dair söz verdirmiştim, onu küçük dükkânımızın girişinde dikilirken hatırlamak istediğimi söylemiştim ve veda etmesine de izin vermeyecektim, kaşlarını çatmış olsa da dediğimi yapmıştı. Her zaman orada, onu bıraktığım yerde, yakışıklı ve güçlü, sağlam bir şekilde ayakta durduğu, önceki geceden biraz harap görünse de, rüzgarda savrulan vahşi saçlarıyla ve her zaman beni izlediği fikrine tutunmak istiyorum, *Persuasion*'daki zavallı, üzgün Kaptan Benwick gibi, deniz kenarındaki küçük kulübesinde, bütün gün şiir okuyarak ve kayıp aşkını hayal ederek.

Elliot'ın burada kalmaması dışında; dükkânı ve kafeyi temizleyip anahtarları Jowan'a iade etmeden önce kafasını toparlamak için bu sabah koşuya çıkacak. Sonra da soğuk balıklar olan vefasız anne babasının gönlünü almak için güneye gidecek.

'Hayır, Diane, şimdi gözyaşı yok. Hadi, gidelim.'

Bugün Siren'in gece misafirlerinin arabalarıyla dolu olan otoparkta on beş noktadan dönmeye çalışırken, sevimli küçük dükkânımı hayal etmeden edemiyorum

ve Elliot'ın tezgâhın arkasındaki halini, kafenin küçük kapısından geçmek için eğilmek zorunda kalışını, hayatını kurtarmak için bir peri pastası yapamayışını ve okuma gözlüklerini takarak dükkânın etrafından bir kitap aldığına ya da kasada çalıştığına kendini sihirli bir şekilde yüz kat daha yakışıklı hale getirişini.

Ayağımı yere basıp Diane'i ana yola doğru dolambaçlı yokuşu çıkmaya zorluyorum. Ben Elliot ve Clove Lore'a aşık olurken otoparktaki uzun uykusundan sonra biraz itiraz ediyor.

Ev, beni bekleyen yeni yatak odası ve büyükannemi görmenin ne kadar güzel olacağını düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama bunun yerine, gözyaşlarıyla buğulanan gözlerimden Elliot'ı, Jowan'ı, meraklı yaşlı Bayan Crocombe'u ve küçük pasaklı Aldous'u hayal ediyorum.

Hayır, bunu yapabilirim. Ağlamıyorum. Gözyaşlarımı siliyorum ve duygularımı geri çekiyorum. Hayat devam ediyor. Gecenin bir yarısı seçeneklerimizi konuştuk ve aslında hiçbir seçeneğimiz olmadığı sonucuna vardık. Elliot itiraz etmek, bir şekilde birlikte kalabilmemiz için bir plan yapmak istedi ama mavi ışıktaki yıldızlar hala üzerimizde parlarken, şafak teknelerinin ardından martılar şarkı söylerken, maceramız son derece büyülü olsa da, bu büyüün para kazanılması, faturaların ödenmesi ve yetişkinliğin kucaklanması gereken gerçek dünyada hayatta kalamamasının nedeni olduğunu biliyordum.

Daha önce bir kez büyülü bir illüzyona, Mack'le romantik, kitapsever, mutlu bir hayat vaadine kapılmışım ve bakın beni nereye getirdi.

Gecenin sessizliğini ve Elliot'ın üzerimdeki yumuşak gözlerini bozmamaya çalışarak, 'Hayır, mantıklı olacağız,' dedim. 'Hayatlarımıza geri döneceğiz. Sen ve ben farklı dünyaların insanlarıyız, burada tanıştık ve gerçekten özel bir bağ kurduk ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. Sadece iki haftamız vardı. Seni bekleyen ailen, arkadaşların ve meslektaşların var; adın temize çıktı ve eski hayatın yeniden başlamaya hazır. Ve ben hala hayatıma *başlamak zorundayım*. Marygreen'de benim için bir ev, ailem, büyükannem ve Daniel var. Bütün temelim, başlangıç noktam orada. Eve gideceğim ve yeni bir şeye başlayacağım.

Burada Diane'de otururken kendime itiraf etmeye cesaret edemiyorum, o yeni şeyin ne olabileceğine dair hala hiçbir fikrim yok ve eve dönmek gerektiği kadar çekici gelmiyor, ama bu mantıklı bir karar, olgun bir karar ve Elliot her şeyi kabul etti, her ne kadar kalbi zorlanıyor gibi görünse de

Ben onu tekrar öpüp son şafağımızın tadını çıkarana kadar sözcükleri yutmuştu.

Yine de acı veriyor. Her sabah yemek pişirmeyi ve Izaak'ın güzel adamıyla buradaki hayata alışmasını görmeyi özleyeceğim ve Jowan'ın limandaki efsanevi Noel ışık gösterisini göremeyeceğim, Minty'nin bu işte parmağı olduğunu düşünürsek - eğer aile eğlence günü avını organize etmesi bir şey ifade ediyorsa - harika olmalı. Siren'in sonbaharda ateş yanarken ve pencereler buğulanırken nasıl olduğunu görmeyi özleyeceğim ve ne yazık ki Bella ve Finan'ın Hafiyelik Kulübü benim için artık olmayacak.

Diane'i ana yola çeviriyorum ve sabah, gece yağan yağmurdan sonra parlak ve nemli ve buradan vahşi ve yemyeşil yaz sonu yeşilliği ve rotamızı çevreleyen eski taş duvarlardan başka bir şey göremiyorum.

Düşüncelerim, parmak uçlarımin Elliot'ın dövmesinin çizgilerini takip ettiği bir görüntüyle kesiliyor; vahşi kırmızı bir tilki geniş sırtında ilerlerken arkasından yıldızlar saçıyor ve aklımın onun gergin beline ve ellerimi üzerlerinde gezdirdiğimde zıplayan ve titreyen yanlarındaki genişleyen kaslara gitmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Gıdıklanırım," demişti, beni yere yatırmış, sırtıyordu, saçları yüzüne dökülmüştü.

Konsantre ol, Jude! Bu hızla otoyola çıkamayacağım. Sonunda bir lamba direğine ya da eski bir Devonshire çitine sarılacağım.

Dikiz aynamdaki ziyaretçi merkezini gözden kaybettiğimde her şey çok fazla geliyor ve sinyal lambamı yakıp yoldan çekilmek zorunda kalıyorum.

Bir süre bu durakta oturup tatil trafiğinin yanımdan akıp gitmesine izin vereceğim. Birkaç derin nefes alacağım ve kendimle bunun bir tatil romantizmi olduğu ve şimdi bittiğine göre bunun olduğuna memnun olmam gerektiği, Gran'in dediği gibi kendimi şanslı saymam gerektiği hakkında konuşacağım.

Eğer Elliot Cambridge'deki işine geri dönerse - ki mahkeme bittiğine ve haklı bulunduğuna göre kesinlikle dönecek - aramızda üç yüz mil ve benim gelecekteki kariyerimle ilgili halletmem gereken küçük bir sorun olacak ama en azından Daniel yanımda olacak, eğer Ekon'la çok meşgul değilse. Her neyse, Elliot'la yaşadığımız şey muhteşemdi, mükemmeldi, inanılmazdı ve şimdi macera sona erdi ve bu sorun değil. Ben iyiyim.

Tanrım, şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ve Diane'in torpido gözünü karıştırıp bir mendil arıyorum. "Bunu yapabilirim," diyorum kendime ama gözyaşlarım durmuyor.

On dakika ve bol bol nefes alıp verdikten sonra gitmeye hazırım. Uykusuzluktan zaten yorgunum, bu yüzden bu uzun eve dönüş yolculuğunu bitirsem iyi olacak

mümkün olan en kısa sürede.

Bir kez daha kontağa uzanıyorum ve dikiz aynasında şişmiş kırmızı yüzümü kontrol ederken onu görüyorum, arkamdaki uzak mesafede hareket eden karanlık bir şekil. Gözlerimi kısıp ovuşturuyorum ve hayal görüyor olabilirim diye arka camdan doğru düzgün bakmak için dönüyorum, ama gerçekten o, siyah kasketinin altından siyah saçları akıyor, eşik boyunca ilerliyor, peşimden geliyor.

Hiç düşünmeden Diane'den çıkıp ben de koşmaya başlıyorum ve aramızdaki fark kapanıyor. Çarpıştığımızda Elliot'ın çaresiz ve kararlı ifadesinin sırtışa dönüşmesini izliyorum ve beni kollarının arasına alıp döndürerek sertçe öpüyor.

Sonunda beni yere bıraktığında gözleri parlıyordu. "Bayan C., biz buraya, Clove Lore'a yerleşene kadar onluğunu kazanamaz. Sözcükler arasında nefes nefese kalmış, peşimden koştuktan nefesi kesilmişti.

"Ne?

"Kalmak zorundasın. Kalmak zorundayız. Yoksa o kaybedecek, anlıyor musun?"

"Ah, doğru. Zihnim, bu fikrin neden hiç de pratik ya da iyi düşünülmüş olmadığına dair pek çok iyi neden sunarak çalkalanıyor. "Parayı kaybetmesi onun için utanç verici olur.

"Anjali, kalmak istersem muayenehanesinde ortak olarak çalışabileceğimi söyledi.

"Öyle mi?

Başını sallıyor. "Az önce onunla telefonda konuştum. Bir süre burada kalıp benimle yaşamaktan mutlu olur musun - tabii hoşuna gidecek bir yer bulabilirsek?

Evet, beynim çılgın atıyor. *Evet, evet, evet!* "Ben olsam ne yapardım?" diyorum, her zamanki inatçılığım.

"Ne istersen. Seni ne mutlu edecekse. Sana bakacağıma ve seni elimden geldiğince mutlu edeceğime söz veriyorum.

"Birbirimize göz kulak oluruz," diyorum ve onun umutlu, yalvaran ifadesi yerini rahatlamaya bırakıyor ve ona bir kez daha uzanarak, sanki dünyada hiç vaktimiz yokmuş gibi onu öpüyorum.

Bölüm Otuz Bir

Cumartesi, 27 Kasım

Clove Lore bu gece yaz aylarında hiç olmadığı kadar kalabalık. Herkes sahilde ve liman duvarında Jowan'ın duyurusunu bekliyor.

Ay kalabalığının üzerinde parlıyor ve hoparlörler çıtırdıyor ve vızıldıyor. Havada evlerin bacalarından çıkan odun dumanı ve durgun, siyah denizden gelen en soğuk rüzgarlar var.

Siren'deki her pencere ışıkla parlıyor ve biri sahildeki dumanlı bir mangaldan sesleniyor, 'kavrulmuş chez'nuts, kavrulmuş chez'nuts' ve Clove Lore'da kışın geri kalanı böyle olacaksa, asla ama asla ayrılmak istemiyorum.

Elliot iki bardak sıcak elma şarabı taşıyarak kalabalığının arasından bana doğru geliyor.

"Bunun için üzgünüm, kuyruk bir mil uzundu. Henüz bir şey olmadı mı?"

"Her an olabilir. Ondan fincanı ve bir öpücük aldım ve gülümsedim gözlerinin içine.

"Ne oldu?" diye gülüyor. Fermuarlı kapüşonunun, atkısının ve beresinin üzerine kabarık bir açık hava ceketini giymiş ve tüylü siyah eldivenler takmış olmasını kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli buluyorum.

"Bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey. Sadece mutluyum, hepsi bu."

"Güzel. Ben de. Beni kendine yaklaştırıyor, ben de onun sıcaklığına yaslanıp limana bakıyor, baharatlı ve tatlı içkimi yudumluyorum.

Örme süveterler giymiş iki eşek, sırtlarında sapan sepetleriyle, ahırları için para topluyor. Elliot geçenlerde bana bu yıl para sıkıntısı çektiklerini, bu nedenle Anjali'yle birlikte onlara yardımcı olmak için öngörülebilir gelecekteki tüm veterinerlik ücretlerinden feragat ettiklerini söyledi.

Mahkeme davasının onu sertleştirmiş olabileceğinden endişeleniyordu ama aksine onu daha da yumuşattı. Şu anda ailesiyle ilişkileri mükemmel olmasa da hayatından memnun görünüyor.

Annesi ve babasının zamanla özür dileyebileceklerini ve işlerin yoluna gireceğini umuyorum. Şu anda hala telefonlarına cevap vermiyorlar. O

Kendilerine geleceklerini düşünüyor, sadece hatalarını kabul edecek türden değiller. Bizi burada görmek istediklerinde onlarla tanışmak için sabırsızlanacağım.

Elliot'ı sıkıyorum ve elma şarabını içerken ona bakıyorum. Gülümsüyor ve manzaraya bakıyor. Burada zaten toplum tarafından değer veriliyor ve seviliyor ve muayenehanede müşteriler arasında çok popüler ve bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Üniversitesi ona eski pozisyonunu bir kez daha teklif etti ama o kabul etmeye yanaşmadı.

Kıyıdaki teknelerin yanında maytaplı çocuklar var ve Siren'den Finan'ın gitar çaldığını ve Bella'nın barın açık kapısından şarkı söylediğini duyabiliyorum ve bir başkası da sahilde, bir dala yapıştırılmış şişe kapaklarından yapılmış gibi *çok* yerel görünen bir tür çingiraklı çubuk enstrümanı sallıyor. Sese gülümsüyorum. Clove Lore geleneklerini sorgulamamanın en iyisi olduğunu öğrendim. Sadece onunla gitmek zorundasın.

Teknik olarak Clove Lorean'lı olduğumuzdan değil. Küçük evimiz ana yolun dışında, ama yine de kuş besleme istasyonları, kirpiller için doğal küçük saklanma delikleri, böcekler ve arılar için kütük yığınları ve sadece bizim için küçük bir bankla dolu bahçemizle güzel bir yeşil noktada. Elliot buraya Cennet Bahçemiz diyor.

Annem, babam, Daniel ve Ekon'un gelecek ayki Noel günü şenliklerinde evimize hoş geldin partisine gelip görmeleri için sabırsızlanıyorum. Büyükanmem de dört gözle bekliyor; o zamana kadar gün saydığını söylüyor, yalnız olduğundan değil. Aslında, doğu kanadındaki dairesinin üç kapı aşağısında yaşayan, poker oynayan gümüş tilki Avi'yi de yanında getirecek.

Annem geçen hafta bana yerel gazeteyi gönderdi ve baş sayfadaki haber Marygreen'in ana caddesini dönüştüren gizli bir Noel iplik bombalama kampanyası hakkındaydı. Her bir dükkan kapısı, korkuluk ve lamba direği tığ işi çobanpüskülü ve ökseotu ile süslenmişti. Habere, gagasında bir notla posta kutusunun tepesine tünemiş, tıknaz örgülü bir kızılgerdan resmi eşlik ediyordu - kasabayı açgözlü müteahhitlerden geri almak ve kapitalizmin yürüyüşüne direnmekle ilgili bir şeyler.

Yünlü dekorun nereden geldiğini kimse bilmiyor. Bir gecede ortaya çıktı ve suçluları tespit edebilecek tek CCTV kamerasının görüntüleri, soruşturma memurunun kalın bir Brylcreem tabakası olduğuna inandığı şey tarafından gizlenmişti.

İkinci sayfadaki yan sütunda, New Start Village'a ait çalınan bir minibüsün gizemiyle ilgili bir haber gördüm; minibüs, yirmi Kasım gece yarısından kısa bir süre sonra kaybolduğu bildirildikten sadece üç saat sonra güvenli bir şekilde park yerine geri getirilmişti. Büyükanнем karakteristik olarak bu konuda ağzını sıkı tutuyor, sadece ona bu konuda bir şey bilip bilmediğini sorduğumda gizlice kıkırdadı. Yeni Başlangıç Geliştiricileri dikkatli olsalar iyi olur; içlerinde gizli bir anarşistin yaşadığından haberleri yok.

Meşgul olan tek kişi Gran değil.

Ağustos ayında formları doldurmak için biraz uğraştım, sonra Exeter'de mülakat vardı, ama şimdi kitap koruma alanında yüksek lisans kursum başladı ve buna bayılıyorum. Otuzuncu yaş günümü *Beowulf* el yazmasını görmek için British Library'ye yaptığım sınıf gezisinde geçirdim (bu arada akıllara durgunluk veren bir geziydi) ve Ocak ayında da hepimiz Gutenberg Müzesi'ne gidiyoruz. Müze Almanya'da, yani anlayacağınız yeni pasaportum işe yarayacak ve hayatımda ilk kez gökyüzüne çıkacağım.

Kursta altı kişiyiz, baskı aşkımızı lisansüstü hayata taşıyan, kağıt yapımı, baskı, ciltçilik ve onarım hakkında her şeyi öğrenen mutlu bir kitap inekleri grubuyuz. Kâğıt üzerinde tel dikişte usta olduğum ve Japon ciltçiliğinin de uzmanlık alanım olduğu ortaya çıktı. Gruptan iki kişi, Vita ve Leo, benim ve Elliot'un yakın arkadaşları ve Elliot çalışmadığı bazı hafta sonları bir şeyler içmeye geliyorlar ve her zaman gruptan biri FaceTime üzerinden bir çalışma oturumu için her an hazır oluyor ve bu oturum her zaman iyi niyetlerle ve ders kitaplarımıza üstünkörü bakışlarla başlıyor ve sonunda okuduğumuz en yeni kitaplar hakkında heyecanlanıyoruz.

Anjali de uğruyor ve üçümüz rahat mutfağımızda yemek pişirip şarap içerken o ve Elliot iş konuşuyor. Fırınımız haftada üç kez zencefilli kurabiye ve çörek pişirmeye yetecek kadar büyük, Minty's estate çay salonunu nefis fırınlarda tutmaya ve beni cepte tutmaya yetecek kadar. Bu benim yeni işim, anlıyor musun? Yani, evet, kendi hayatımı yaşıyorum, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Bu günlerde *Jude the Obscure*'dan çok *Jude the Awesome* gibi.

"Dostlar ve konuklar, Clove Lore Noel Işıkları açılışına hoş geldiniz," diye gürleyerek Jowan'ın sesi limanın üzerinden. Noel Baba şapkasıyla bir iskelenin üzerinde duruyor ve Aldous'un tüylü kafası düğmeli ceketinin yakasından dışarı bakıyor. İkisi de Aldous'un yeni bir hayata başlamasının tadını çıkarıyor.

sahibiyle birlikte pansiyona taşındı. Ağustos ayında köpek ölümüyle karşılaşması onu vahşi bir çedar yiyici canavardan çok bir evcil hayvan gibi davranmaya zorladı ve onun için işleri tersine çevirdi. Jowan, Elliot ve ben, Pazar öğleden sonraları Bickleigh kardeşlerle ve o gün barda kim varsa onlarla öğle yemeği için Siren'e kadar onu gezdiriyoruz ve hiçbirimiz küçük itin duygularına saygı duyduğumuz için peynirli ploughman's veya tavuk çorbası sipariş etmiyoruz.

'Her an düğmeye basabilirim. Hepiniz hazır mısınız? Jowan'ın sesi limanda yankılanıyor.

Soğuk havada büyük bir tezahürat yükseliyor ve Elliot bana dönüp heyecanla gülümsüyor.

"Yeterince sıcak mısın?" diye sorar. "Isındım.

Jowan'ın sesi tekrar yükseliyor. 'Ama ışıkları yakmadan önce, sizden etrafınıza, güzel limanımıza ve özel topluluğumuza bakmanızı isteyeceğim. Yüzyıllardır burada, Clove Lore'da kayalara tutunmuş durumdayız ve yıllar geçtikçe köyümüz büyüdü, zenginleşti, küçüldü ve zorlandı ama biz küçük ışığımızı parlatmaya devam ediyoruz, kapılarımız açık ve dünyanın dört bir yanından gelen misafirlerimizi ve dostlarımızı küçük köyümüzde ağırlıyoruz. Bazen burada daha fazla tutunamayacağımızdan endişe ediyorum, hayat çok pahalı ve çok zor...'

Kendimi Jowan'ın haklı olabileceğini düşünürken buluyorum, belki *de* Clove Lore'daki yaşam on yıllar içinde tanınmayacak kadar değişmiştir, belki de burada hayatta kalmak ülkenin diğer bölgelerine göre daha zordur, bu kadar kopuk ve ziyaretçilere bağımlı olmak, ama çok fazla endişelenmesi gerektiğini sanmıyorum. Malikane bahçelerindeki kamelya sergileri Leonid'in uzman yeşil parmakları altında önümüzdeki yaz her zamankinden daha güzel olacağı benziyor ve Minty onu Haziran ayında bir Kamelya Günü festivaline ev sahipliği yapmaya ikna etti bile, bu da malikanede eski gelenekleri yaşatmanın bir başka yeni yolu. Etkinlik için bazı pembe ve beyaz buzlu kurabiye kamelyaları denemeyi dört gözle bekliyorum.

Izaak ve Leonid şimdi, bir zamanlar Minty'nin büyük büyükbabasının çocuk odası ve mürebbiyenin odası olan, kitap ve bitkilerle dolu bir dairede yaşıyorlar. Hâlâ her gece birbirlerine Lehçe, Rusça ve İngilizce karışımı bir dille kitap okuyorlar.

Yani mülk yakın zamanda bir yere gitmiyor ve şu anda önümüzdeki iki buçuk yıl için tamamen dolu olan ve kitap satma şansını hayal eden uzun bir hevesli kitapsever kuyruğuyla Borrow-a- Bookshop da öyle

Deniz kenarında. Elliot ve ben vakıfta yardımcı oluyoruz. Şu anda rezervasyon sistemini modernize etmeye ve daha fazla bekârın kaydolmasını teşvik etmeye çalışıyoruz. Bayan Crocombe'a rakip olacak çöpçatanlara dönüştüğümüzü söylemiyorum ve kesinlikle onun bahis sendikasıyla birlikte oynamıyorum, ancak birkaç kitapçı aşk hikayesini daha teşvik etmekte yanlış bir şey yok. Uzun bekleme listesini düşünüyorum ve gülümsüyorum. Sabırlarının karşılığını aldıklarında neye uğradıklarını şaşıracaklar. Şanslı insanlar.

Bu gece aşağı inerken Elliot ve ben karanlık pencerelerden güzel kitapçımıza baktık. Şimdiki sakinleri çoktan liman tarafına inmiş olmalıydı.

Büyükbabamın yemek tarifi kitabının önündeki sergiyi seçebiliyordum. Aslında sadece bir broşür, henüz çok süslü bir şey değil ama Minty'nin tanıdığı bir tasarımcı vardı ve bize yardım etmek için kolunu bükte. Sanırım Elliot'ı bu kadar acımasızca yargıladığı için kendini kötü hissediyordu ve bunu telafi etmeye çalışıyordu.

Şimdi babam değerli orijinal deftere tekrar sahip ve ailemizin tariflerinin birkaç yüz kopyası stoklanmış ve kitapçı raflarında satılmaya hazır. Marygreen fırını, dünyanın durdurulamaz yıkma ve yeniden inşa etme iştahı içinde yeniden geliştirilerek yok olsa da, büyükbabamın babama ithaf ettiği, yaptığı en iyi şey, her yaprağın içinde güzel kıvrımlı bir yazı tipiyle çoğaltılmış olarak sonsuza dek yaşıyor.

Jowan'ın sözlerini tekrar dinlemeye çalışıyorum.

'... ama bir yıl daha parlamayı başardık,' diyor. 'Ve gelecek yıl da, bir sonraki yıl da, bir sonraki yıl da ve yapabildiğimiz sürece burada, Clove Lore'da parlamaya devam edeceğiz. Kalabalık iki yüz çift kışlık eldivenin içinden olabildiğince güçlü bir şekilde alkışlıyor. Jowan'ın sesi tezahüratların üzerinde tekrar yükselir. 'Daha fazla uzatmadan, küçük limanımızı kış için aydınlatalım. Bu hepimiz için ve asla uzakta olmayan sevgili Isolda'm için.

Rıhtımın dört bir yanında ampuller titreşerek hayat buluyor. Önce liman duvarları boyunca ve sahile giden yol boyunca uzanan ışık zincirleri çok renkli bir ihtişama bürünüyor, ardından suda yüzen panolardaki parlak ekranlar birer birer aydınlanıyor - bir denizkızı, bir Noel Baba ve uzun pembe kulaklı bir Clove Lore eşiği - hepsi kıyıya yakın sabitlenmiş teknelerde sallanıyor ve son olarak cankurtaran evinin yanındaki uzun bir Noel ağacı altın ve gümüş rengine parıldıyor.

Yerel okul korusu, liman duvarının ucundaki büyük fenerin yanında, sallanan şapkalı Bayan Crocombe ve başöğretmenleri olan kızının önderliğinde bayram şarkıları söylemektedir. Burtisland'lar da oradadır ve lüks bayram kaçamakları broşürlerindeki aileler gibi görünmektedirler.

Elliot ve ben artık buralı olduğumuz için Bayan C.'nin gözüne girdik, her ne kadar yakın zamanda okul korosunun sayısını arttırmak gibi bir planımız olmasa da.

Ardından gelen alkışlar arasında kendimi mutlu bir şekilde iç çekerken buluyorum ve ilk kez durumumu uzun zaman önce yazılmış herhangi bir romandaki herhangi bir karakterle karşılaştırma ihtiyacı hissetmediğimi düşünüyorum. Aşkın ona gelmesini bekleyen Anne Elliot ya da başarı ve kaçış hayalleri kuran eski bir Thomas Hardy yaratığı gibi değilim. Ben Jude Crawley'im, otuz yaşındayım ve tıpkı büyükannemin bildiği gibi hayatımı gerçekleştirdim. Tek yapmam gereken kendime biraz inanmak ve kendi hayatımı yaşamak için ilk adımı atmaktır.

Elliot beni düşüncelerime gülümserken yakalıyor ve kehribar rengi gözlerini yüzümde gezdirerek bana sırtıyor. Beni kendisine doğru çevirmesine izin veriyorum ve tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum, bu yüzden ondan önce davranıyorum.

"Seni seviyorum, Elliot.

"Ben de," diyor ve Clove Lore ışıklarını karanlığa tutarken, kutlama yaparken, şarkı söylerken ve Noel'in hayalini kurarken beni öpüyor.

Evet, kesinlikle iyiyim. Evimdeyim.

Kiley'den bir mektup

Merhaba! Ben Kiley Dunbar! Beşinci romanıma hoş geldiniz. Umarım Clove Lore'u ziyaretiniz sizi mutlu eder ve bir süreliğine gerçek hayattan kaçmanıza yardımcı olur.

Clove Lore'a aşık olduğunuzu fark ederseniz, buradan çok uzak olmayan ve köye biraz benzeyen bir yer var, Kuzey Devon'daki Clovelly, burada nefes kesici manzaralar, tarihi bir limana inen dik ve pitoresk bir ana cadde, şelaleli bir plaj ve ayrıca bir Ziyaretçi Merkezi, güzel bir bahçe ve hatta Clove Lore'a çok benzeyen bazı eşekler bulacaksınız, ancak benzerlik burada bitiyor. Benim için çok şey ifade eden güzel bir yeri alıp kendi ışıltımı ve sihrimi katarak karakterlerime ait hale getirmeyi seviyorum.

Clovelly benim için çok şey ifade ediyor; burası yirmi bir yaz önce birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonunda sevimli bir adamın beni alıp götürdüğü yer. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim ve hem oraya hem de ona anında aşık olmuştum. Noel'de yirminci evlilik yıldönümümüzü kutladık ve yıllar boyunca birçok kez ziyaret ettiğimiz Clovelly'ye tekrar dönmek için sabırsızlanıyoruz, ancak çocuklarımızı veya küçük Bedlington'ımız Amos'u (bu kitaptaki huysuz birinin ilham kaynağı) hiç götürmedik. Umarım 2021 yılı geri döneceğimiz yıl olur ve eğer bu olmazsa, oraya varana kadar o güzel yerin anılarını kalbimde biraz daha uzun süre tutacağım.

Bu kitabı yazarken kendi deneyimlerimden başka şekillerde yararlandım, matematik ve sayılarla hayat boyu süren sorunlu ilişkimin Jude'un hayatında yankılanmasına izin verdim. Benim gibi, Jude'un da öğretmenlerinin senin matematiksel açıdan ümitsiz vaka olduğunu düşünmelerinin ve hesaplamaların şu anda bile soğuk terler dökmene neden olmasının sorun olmadığını anlaması biraz zaman aldı; hepimizin aşılmaz ve utanç verici hissettiren şeyleri vardır, ancak utancı bir kenara bırakıp kendimizi sevdiğimizde ve güçlü yönlerimizi belirleyip vurgulamak için birbirimizi desteklediğimizde, hayat gittikçe daha iyi hale gelir.

Jude'un gücü dünyada en çok sevdiği şeyden, okumaktan geliyor, tıpkı benim gibi. O, kitapların insanları etkileme ve dönüştürme gücünü anlayan bir kadın. Bilmediği şey ise, kendi edebi hayatında da bir dönüşüm yaşamak üzere olduğudur.

Umarım Jude'un maceralarını izlemeyi seviyorsunuzdur ve eğer onun yolculuğundan keyif aldıysanız, sitenize bir yorum bırakırsanız gerçekten minnettar olurum.

Favori inceleme platformu, arkadaşlarınıza ve takipçilerinize hikaye hakkında neleri beğenebileceklerini bildirmek için sadece birkaç kelime bile harika olurdu! Yorumlar okuyucuların yazarları bulmasına yardımcı olur ve her biri yardımcı olur.

Son olarak, bu kitabı size ithaf ettiğimi göreceksiniz. Her yerdeki okurlar, eleştirmenler ve kitap kurtları için. Teşvikiniz ve nazik sözleriniz için kitap raflarımın en altından en tepesine kadar teşekkür ederim, siz olmadan hiçbir yerde olamazdım.

Eğer bir kitapseverseniz ve ödünç almak için kendinize ait bir kitapçı arıyorsanız, İskoçya'nın Wigtown şehrinde bulunan ve ne yazık ki benim hiç gitmediğim The Open Book'u ziyaret edebilirsiniz.

Bu arada kolay okumanız için söylüyorum, kitaplarımdaki her yaşlının hayata pamuk ipliğiyle bağlı olması gibi bir zorunluluğum yok. Büyükanne bu kitabın başında da sonunda da orada, hayatı seviyor, tamam mı? Harika!

İyi okumalar,
Sevgiler, Kiley x

OceanofPDF.com

Teşekkür

Karantina boyunca yazmamı ve gülümsememi sağlayan aşağıdaki güzel insanlara en içten teşekkürlerimi gönderiyorum.

Hera Books'tan Lindsey ve Keshini ve Jennie, Vicki ve Diane de dahil olmak üzere tüm Hera ailesi. Her şey için teşekkür ederim.

Canlarım, Nic, Robin, Iris ve Michael. Hepiniz birer meleksiniz. Sizi ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. X

Küçük ve büyük Rüya Takımı olmadan 2020'nin üstesinden gelemedim. Sizi seviyorum çocuklar.

Vicky ve Lisa, kelimelerle boğuştuğum birçok uzun günü atlatmamı sağladınız. Çok teşekkür ederim! Lisa, komik yer isimleri konusundaki yardımın için teşekkür ederim!

Tüm sevgili arkadaşlarım, ailem ve meslektaşlarım - desteğiniz ve sevginiz için her zamanki gibi minnettarım, özellikle Kelly T, Laura J, Lizzie F, Roxanne, Ritu, Alana Oxford, Imogen, Jo, Angi, Orlagh, Susan ve Kerry, Nicola B, Sara ve Rhian. Ve çok teşekkürler Catherine, Usma ve Paul. Sizinle birlikte ders vermek çok güzeldi.

Son kitabım *Bir Kış Gecesi*'nin blog turuna katılan herkese teşekkür ederim, hepinizi çok takdir ediyorum ve bir başka muhteşem turu organize ettiği için Rachel'a teşekkür ederim. Güney Cheshire'daki Jo Selley Cake Artist'e şimdiye kadar yaptığı en iyi kitap pastası için teşekkür ederim. Instagramına göz atın!

Romantik Romancılar Derneği'ne son derece minnettarım ve özellikle *Bir Kış Gecesi* ile 2021'in en iyi Romantik Komedi Romanı kategorisinde okuyucuların oylarıyla verilen ödülleri kısıtlayan kısa listeye kaldığım için müteşekkirim. Yazdıklarımın bu şekilde takdir edilmesi çok güzel bir duygu. Kendini LGBTQ+ olarak tanımlayan üyeler, onların müttefikleri ve LGBTQ+ karakterler içeren romanlar yazarlar için RNA'nın 'Gökkuşağı Bölümü'nün bir üyesi olmaktan gurur duyuyorum.

ChickLit4Life podcast'indeki LC'ye kulaklarımı sevgiyle doldurduğu, kitaplarla (ve BTS) sohbet ederek bana eşlik ettiği ve kilitlenme sırasında beni çok güldürdüğü için teşekkür ederim. Podcast'i hepinize yürekten tavsiye ediyorum! Aynı şey *Boobies and Noobies*'deki muhteşem Kelly için de geçerli

podcast. Jared Goode, sana bir sonraki kitabımda Dolly Parton'a şapka çıkaracağıma söz verdim. x

Nantwich Book Shop bu yıl beni son derece destekledi, hatta bana ait bir vitrin bile verdi! Steve, Denise ve oradaki tüm aile ve çalışanlara çok teşekkür ederim. Bağımsız kitapçılar hayati önem taşıyan topluluk kaynaklarıdır ve dostluk ve rahatlık kaynağıdır. Dickens e-Kitapları sevdiğimi ve onlarsız asla olamayacağımı biliyor (ve bana mutlu bir ömür boyu yetecek kadar uzun bir dijital Okunacaklar yığının var) ama ana caddelerimiz kitap hazine saraylarımız olmadan üzücü bir yer olurdu. Hepimiz yerel kitapçılarımıza ve bizim için düzenledikleri mağazalara iyi bakalım.

OceanofPDF.com

İlk olarak 2021 yılında Birleşik Krallık'ta Hera tarafından yayımlanmıştır.

Hera Kitapları
28b Cricketfield Road
London, E5 8NS
Birleşik Krallık

Telif Hakkı © Kiley Dunbar, 2021

Kiley Dunbar'ın bu eserin yaratıcısı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 9781912973477

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Daha fazla harika kitap için www.herabooks.com adresini ziyaret edin.



OceanofPDF.com

Bir Kitapçıdan Ödünç Alma Tatili

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Bir saat önce](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu .](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir Bölüm](#)

[Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm Yirmi](#)

[Altı](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm](#)

Cumartesi, [27th Kasım](#)

[Kiley'den bir mektup](#)
[Teşekkür Telif Hakkı](#)

-

[*OceanofPDF.com*](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.